

**Mircea Chelaru**

**ROMÂNIA MOLUSCĂ**

**DOUĂSPREZECE**

**DISCURSURI PUBLICE**

**DESPRE**

**STAREA NAȚIUNII**

**Editura SEMNE**

„În vreme ce încercăm să descriem năravurile moldovenilor (lucru despre care nimeni sau mai puțini străini au imagine adevărată), dragostea ce avem pentru

patria noastră ne îndeamnă pe de o parte să lăudăm neamul din care ne-am născut și să înfățișăm pe locuitorii țării din care ne tragem, iar pe de altă parte, dragostea de adevăr ne împiedică, în aceeași măsură să lăudăm ceea ce ar fi, după dreptate, de osândit. Le va fi lor mai folositor dacă le vom arăta limpede cusururile care-i slujesc, decât dacă i-am înșela cu lingușiri blajine și dezvinovățiri dibace, încât să creadă că în asemenea lucruri ei se conduc după dreptate, în vreme ce toată lumea mai luminată le osândește”.

DIMITRIE CANTEMIR.

Descriptio Moldaviae

Cap. XVII, 1

„Nu cu fraze și măguliri, nu cu garde naționale de florile mărilor se iubește și se crește nația adevărată. Noi o iubim așa cum este, cum a făcut-o Dumnezeu,

cum a ajuns prin suferințele seculare până în zilele noastre. O iubim *sans phrases*... o iubim fără a-i cere nimic în schimb, nici chiar încrederea ei, atât de lesne de indus în eroare, nici chiar iubirea, înnădită azi la lucruri străine și la oameni străini. Și chiar dacă amintirea noastră ar pieri în umbra vremilor și s-ar șterge din memoria tuturor, tot pe aceeași cale a conservării naționalității și țării vom stărui, fără a face în această supremă privire nicio concesie primejdioasă ideilor veacului”.

MIHAI EMINESCU

Ziarul Timpul, 27 mai 1879

**ARGUMENTUM**

**Sau mai degrabă, un fel de mărturisire**

Bine te-am găsit, cititorule! Cine sunt eu? S-ar putea să fiu chiar Tu, tu însuși! M-am născut în secolul trecut. Ba chiar în mileniul ce tocmai s-a încheiat. Te surprinde? Îți amintești de ziua ta de naștere? S-ar putea să coincidă cu a mea. Eu aparțin generației desculțe... a generației ieșită din foamete cu părinții schilodiți de război și grea încercare a comuniștizării. Eu sunt generația târziu încălțată cu teniși din gumă rezistentă. Li s-a spus mai târziu, gumari. Noi nu am avut jucării... eram viitorii fără nume ai unei lumi pe care n-am înțeles-o niciodată. Exact când eram pregătiți să pricepem, ne-a fost luat dreptul de a înțelege. Mă fac că nu am habar de către cine, și nici că îmi mai pasă! Am fost de atâtea ori orfan, că nu mai contează... am fost valuta de schimb a generații în blugi, sau cu cheia de gât. Acea care nu a mai vrut să fie doar obiect de invenar. Nu te gânde neapărat la ceva strict material. Doar imaginează-ți. Este atât de ușor. Tocmai am reluat începutul acestui argument. Este banal de simplu.

Pentru că viața este simplă. Idioții consacrați dar și cei de ocazie o complică. Nu există nicio teorie a complexității ci doar a minților încurcate. Poate doar a complicității! Cel mai greu este să faci un lucru bun în simplitatea lui. De complicat, toți tâmpiții știu să o facă. Este obositor să te măsoari cu tine, fără de măsură! Pentru că, nu probabil, ci mai mult ca sigur, mulți dintre cei care citiți aceste rânduri vă veți pune întrebarea, de altfel foarte firească, de ce ar mai fi nevoie să ne apucăm critic de teme atât de sensibile în aceste momente ale existenței noastre, eminamente neprielnice gândirii corecte sau actului cinstit. La ce bun o construcție consolidată și rațională?!? La asemenea vremuri, oameni de bună credință se contorsionează nervos spre sinele mirat de propriile neputințe: ce căutăm noi, niște biete cugete înclinate spre o dureroasă reflecție, aici și în acest timp contestat, cu asemenea logos, când lumea din jurul nostru colcăie de fanatici și este clienta captivă a unor kitch-uri politice, scandaloase

și de prost gust, fără măsură? Ei bine, uite, așa de-a dracului. Vorbă din „velerim și veler doamne”: *mama ei de viață!*

De mai bine de un deceniu m-am tot întrebat dacă simpla abordare critică a lumii din jurul nostru poate fi corectată doar din condeiul filosofului sau a jurnalistului luminat. Nu am nici astăzi un răspuns definitiv, cu toate că în sinea mea soluția este una radicală. Poate că, într-un anume fel se explică de ce îmi iau îngăduința, în rândurile ce urmează, de a te invita la această reflecție deloc comodă și a încerca să formulăm, împreună, și decent doar câteva dintre răspunsurile căutate. Nu pentru că aceste răspunsuri nu ar fi cunoscute. Vorba eclesiastului: tot ce este a mai fost, tot ce a fost o să mai fie! Ci pentru a le scoate din lada de zestre a lumii noastre, pentru a le reda luminii spiritului nostru, pentru a face să dispară „florile de mucigai” de pe conștiințele încremenite în propriile cercuri închise.

Te rog să mă crezi, în această „arcă” a credinței

mele am plecat de la premisa că ultimele decenii de istorie a României au însemnat nu doar o demolatoare schimbare de regim cât mai ales o copleșitoare tranziție care a modificat structura și natura societății românești, în cele mai sensibile și predictibile manifestări tradiționale ale sale. Nu atât construcția anevoioasă instituțională, cu eșecurile sale lamentabile, dar oarecum de așteptat, au stat în atenția analizelor mele, cât mai degrabă modificările în modul de gândire și natura comportamentală a individului abuzat de sărăcie, intoleranță, minciună și imoralitate. Lumea în general, și cea a românilor în particular, s-a schimbat obositor de repede, peste puterea de înțelegere și adapare a multora dintre semenii noștri, și drept urmare, puțini au fost – și mai puțini au rămas – dintre aceia care au înțeles noile rostiri sau au recunoscut subteranele care ne-au vlăguit națiunea.

A încerca să desprinzi o explicație din tot ce s-a petrecut atât de repede la scara istoriei și să te mai și

încumeți să produci soluții reparatorii, nu este doar un exercițiu intelectual orgolios cât mai ales asumarea unui mare risc. Riscul de a fi luat în derâdere, de a fi ținta bășcălioșilor, de a te muta cu tot cu buna ta intenție la Bălăceanca, pentru că „băieții cei isteți”, șmecherii cartierelor de lux, au avut grijă să pună mâna pe tot ce înseamnă pârghie de manipulare și control public: ziare, radio, televiziuni de toate felurile, grupuri civice legitimate de ei înșiși, bani, funcții cheie în sistem ticăloșit, și câte altele. O conspirație a solidarității criminale, transpartinică, transdoctrinară, transetnică, transfrontalieră, transreligioasă, dar profund imorală s-a insinuat în fiecare celulă vitală a societății, a falsificat codul de valori și a produs un mutant comportamental perfid, extravagant, bazat pe puterea banului, pe consumul dezământat al clipelor de viață, pe refuzul dăinuirii și abandonul continuității. Am devenit „altceva” fără voia noastră și nemalecunoscându-ne am început să ne ucidem între noi, să ne negăm unii pe



ceilalți, să ne căutăm stăpâni inventați la care să ne pârâm ori de câte ori avem ceva de împărțit. Am devenit vulgari și neîncăpători în propria casă iscodind cu perfidie la râvna celui harnic, rămas nepermis de singur.

Mulți dinte noi își pun tot mai des întrebarea dacă mai avem ceva de salvat dintr-o Românie convertită într-o târâtoare nevertebrată sau Națiunea noastră este definitiv pierdută. Retorică sau nu, întrebarea este zguduitoare.

Am încercat să recuperez adevărurile ce se rostesc pe la colțuri, atitudinile din ce în ce mai firești ale oamenilor reali ai acestei țări și să conving pe cei rămași cu jertfa credinței că putem să ne păstrăm pe mai departe numele de botez al copiilor noștri. Dar nu este mai puțin adevărat că m-am antepronunțat pe obligativitatea soluției de a recupera România pentru români. Chiar am invocat cândva retoric, dar vă mai întreb și astăzi, încă: dacă Franța este a francezilor, Rusia a rușilor, Germania a nemților, Italia a italienilor,

de ce n-ar fi și România a românilor?

Din viziunea de cristal a lui Schuman asupra unei Europe Unite a rămas numai prozelitismul deviant, mutilat și infectat de corupție și viciu al continentaliștilor de serviciu, iar noi, evadații cu jertfă din gulagul roșu, ne-am racordat grăbit, ca tâmpiții, oligofreni entuziasmați, la cadența marșului funebru al identității de sine, am acceptat sub hipnoză teorii ale dispariției noastre, aplaudând niște măscărici apăruiți pe furiș, de după cortina de fier. Nici măcar astăzi nu putem afirma că știm de care parte a cortinei au funcționat...

Din această cauză am ales mesajul rațional al întoarcerii la firesc și tradiție, la natura umană imprescriptibilă, la codurile noastre de bună purtare, la omenia de sfințenie a românului.

Aceste discursuri mi le-am voit nu atât o provocare deliberată cât mai degrabă o introspecție de rigoare, știind că strădania mea se obligă a nu fi superficială.

După cum se va putea constata, demersul de față este mai degrabă o radiografie diagnostic cu toate că are multe dintr-o rețetă de tratament.

Nu mi-am propus doar să constat ci, împreună cu cei de-o samă nouă, să și explicăm de ce s-a ajuns aici. Ba chiar să produc ostentativul pentru a-i trezi pe unii din somnolența rațiunii și să le disloc inerția idioată a unei așteptări falimentare.

Sub oricare din ipotezele de lucru enunțate va fi abordată critica celui care citește aceste gânduri manifest, îmi va rămâne smerită satisfacție a unei încercări dusă până la capăt. Iar apoi, dar nu în ultimul rând, bucuria de a fi lângă cei care gândesc ca și mine. Rămâi cu bine cititorule și să nu uiți că lumea care vine ar putea fi chiar a Ta. Fă-o să-ți placă, fă-o să o iubești, fă-o să dăinuie...

General (r.) dr. Mircea Chelaru

București.

## I.

### ÎNTÂIUL DISCURS.

#### Despre devenirea românilor

#### O abordare sinceră

*„Iubesc acest popor bun, blând, omenos, pe spatele căruia diplomații croiesc carte și răzbele, zugrăvesc împărății despre care lui neci prin gând nu-i trece, iubesc acest popor care nu servește decât de catalici tuturor acelor ce se-nalță la putere, popor nenorocit care geme sub măreția tuturor palatelor de gheață ce i le așezăm pe umeri. Pe fruntea lui străinii scriu conspirațiuni și alianțe; pe seama lui se croiesc*

*revoluțiuni grandioase; a căror fală o duc vreo trei indivizi, a căror martiriu și dezonori le duce poporul, sărmanul”*.

MIHAI EMINESCU Opere, vol. IX, pg. 488

De unde ni se trage modul nostru de a fi! Sau, către ce fel de popor ne adresăm și cât mai este El din ceea ce afirmăm noi că a fost? Dacă vom judeca din perspectiva criticii rațiunii istorice, nu vom putea face o construcție sănătoasă și credibilă din afirmațiile mecanic exprimate dar consacrate deja ca și postulate, că Poporul Român e un produs social superior, cu o genealogie metafizică, chiar sacră, fără prihană, fără păcat sau fără de cusur. Mi-am impus să accept cu realism și deplină obiectivitate faptul că Poporul Român este depozitarul și practicantul unor valori de excepție, dar, în același timp constat sever că nu este scutit de defecte majore,

de judecăți în eroare și comportamente pline de cusur. Vrem sau nu, trebuie să admitem că **nu întotdeauna acest popor a fost capabil de o atitudine constantă**, și nici nu a fost înzestrat sau cultivat doar cu cele mai indiscutabile calități civice, capabile să valideze sau să respingă o tendință morală, socială sau politică, în chip de ultimă instanță suverană, care să-i justifice atât obârșia istorică cât și pretențiile prezente.

Poate că și din acest motiv mi-am formulat rezerve serioase asupra definirii poporului ca fiind o ființă colectivă cu conștiință de sine, capabilă de rațiune acțională dirijată, care presupune un plan dinainte stabilit, ființă colectivă care emite judecăți premeditate și filtrate de înțelepciune sau izvorătoare de virtuți civice. Dar, pentru a nu produce niciun capăt de confuzie sau răutăcioasă speculație viitoare afirm că, alăturat tuturor acestor rezerve, personal justificate, trăiesc ferma

convingere că acestui popor și nu altuia, îi aparțin prin voința creației, așa cum este el, cu bune și cu rele, și că soarta lui și a mea trebuie să fie, și chiar este aceeași. Ei bine, tocmai această soartă trebuie regândită și construită întru bine, prin puterile și hărăzirea națiunii noastre!

Mai mult ca oricând, astăzi continui să mă întreb dacă El, Poporul, Marele Argument care a hrănit discursurile vanitoase ale potențailor tuturor timpurilor, a fost capabil de **a-și gestiona destinul prin proprie lucrare**, dat fiind că, de atâtea ori a fost nevoit sau a acceptat de bunăvoie, mai ales în ultima mie de ani, să fie sub felurite supuneri și să-și plătească în viu și numerar, existența. I s-a fabricat, și din păcate a acceptat, un lung anonim istoric, chipurile, până când a apărut ca din senin organizat în niște stătulețe minuscule care, la rândul lor, au fost repede acaparate sau au supraviețuit anemic sub vasalități înconjurătoare.

Dar, comprimând timpul și extrăgând regula rămân siderat de un paradox istoric: acest popor miracol, după spusa lui Brătianu, **când s-a emancipat de unii, repede a căutat să ajungă supus la alții.** Din instinct natural sau dintr-un reflex de conservare dobândit, a intrat în compoziție chiar cu cotropitorii săi pe care i-a asimilat genetic iar mai apoi i-a împământenit, cu voie sau de nevoie.

Așa se face că, nu mulți, dar destui principii ai românilor au fost de obârșie străină. Slavii, iar mai apoi grecii s-au insinuat în cultul religios autohton ca mai apoi să-i domine întreaga Biserică, chiar dacă țara a fost vatră și izvor de credință apostolică. A încercat Vodă Cuza să scape de ei și s-a ales cu detronarea. Turcii, grecii, ungurii, rușii, germanii s-au înstăpânit, rând pe rând, peste fărâmițate părți din trupul Vetrei Străvechi. Armenii și evreii s-au înstărit cel mai rapid în această țară, ajungând în puncte cheie de prosperitate economică și decizie politică, declamându-i loialitate și



veșnică slujire. Poporul istoric, risipit pe pământuri încăpute pe mâinile altora nu a putut decât arareori să se reprezinte pe sine. Fără identitatea simbolică a instituțiilor statale suverane, El a depins de congregații europene de circumstanță, când de francezi, când de englezi, de Napoleon I și Napoleon III, ba de Bismarck, sau Clémenceau și Wilson, apoi de Hitler, Stalin, Churchill, sau Roosevelt. Toate și Toți i-au influențat soarta după pofta intereselor ce i-au făcut să pronunțe numele locurilor unde trăiau românii. Băncile de la noi, (nu spun ale noastre) au fost în majoritate străine, ca de altfel și marii afaceriști din toate timpurile. Noi nu am avut marele capital consolidat care să guverneze și să susțină deciziile politice ale vremii. Poate cu acea mică excepție ce s-a numit Ceaușescu. Poporul acesta din care facem parte a fost mai întotdeauna simbriaș la veneticul cu bani, în propria lui casă, dată cu chirie sau luată cu japca! Cercetați oamenii politici și oamenii de cultură proeminentă, din ultima sută de ani. Puțini au

produs rezistență națională prin creație proprie, și mai puțini au rămas neatinși de morbul colaboraționismului sau exilului. Îi numeri pe degete: Eminescu, Iorga, Eliade, Nae Ionescu, Blaga, Goga, Brătianu, Maniu sau Antonescu. Și de e nu, Călinescu, Sadoveanu, Barbu, Preda, Nichita, Sorescu și Păunescu, cel de pe urmă plecat! Dintre ceilalți, o bună parte au rădăcini alogene, fie că unii dintre ei s-au dat drept mari naționaliști. Numai că au emis istorii, dicționare, gramatici și legi pentru poporul românilor dar aidoma modelului lor gândire, ruinându-ne obârșia. Uzurparea firii și felului nostru de a fi a fost ca valul potrivnic ce surpă stânca! **Este așadar un miracol că acest popor! și nu altul! se prezintă încă atât de unitar și mai are o vădită conștiință de sine! Dar pentru câtă vreme!?**

\*

\* \* \*

De două mii de ani ș-un pic acest popor miraculos a asimilat pe tăcute cam tot ce a trecut pe aici. Nu s-a mai încumetat însă să facă expansiuni războinice, ca în vremea Marelui Regat al Daciei, nu pentru că s-ar fi abținut creștinește, ci pentru că nu a mai fost în stare, pentru că i-a fost stârpită vâna vitejiei, de înseși cei ce trebuiau să fie căpetenii fără prihană, lăsându-se momiți de viclenia urzelilor și voluptatea trădărilor, de ispita bogăției și trufia puterii trecătoare. Zvâcnirile de caracter al acestui popor ancestral le poți număra pe degete. Cu certitudine, prima s-a produs sub Regalian, când, după toate cele dezvăluite de istoria recuperată a zilelor noastre, s-a refăcut regatul liber al Daciei Edenice. Apoi au fost sacrificiile lui Gelu, Glad și Menumorut, capul lui Mihai Vodă, Independența pe câmpiile morții de la Plevna, Mărășeștii și Marea Unire. Iar cel din urmă a fost atunci când milioanele de români, prin referendum național au hotărât să lupte pentru dezrobirea fraților de la Răsărit și Miază Noapte,

obligând astfel pe Rege și General să ordone „treceți Prutul”. Iar de atunci, numai umilință, decadență și trădări nenumărate...

Mai mereu dislocat, bejenit și siluit, Poporul Meu nu a putut produce nici erupții spirituale de referință și nici arhitectură grandioasă, așa cum afirmă cu laudă dreaptă italienii sau germanii, ori francezii sau spaniolii. Molcum și plastilizat, românul s-a adaptat, a răbdat, s-a conservat și a supraviețuit cu o vitalitate mocnită, puțin obișnuită la alte seminții. Dar când s-a războit, nevoit fiind, a făcut-o cu curaj. Recursul genetic i-a permis să-și regenereze resursa de vitalitate și nu de puține ori a fost victorios, a produs epopee recunoscută și respectată. Numai că toate au durat puțin la scara istoriei. **Pentru că în marea parte a existenței sale a viețuit împilat, exploatat și înșelat. Înșelat de cel venit de afară, de cel ce i-a fost trimis stăpân, sau chiar de cel de un neam cu El.** Așa se face că atunci când a agonisit câte ceva, nu i s-a lăsat niciodată timp

suficient ca să construiască în stil durabil. A fost silit să devină superficial, adesea complice cu cel mai tare, uneori cu mai mulți de odată, modulându-se alunecos, după un anume instinct al pericolului. De foarte multe ori risipit în zădărie internă care l-a slăbit până aproape de neființă. Când ocupantul discreționar, sau ciociul pământului l-a oprimat și înfometat, și-a ascuns puțina lui agoniseală, ca să viețuiască de la o zi la alta. Individul anonim s-a extras subtil, adesea plin de lașitate și a dat din coate doar pentru sine. S-a ițit de după perdeaua timpului căutând izbăvirea. El, Individul Anonim, sau mai bine zis, molecula de popor, a așteptat întotdeauna ca un altul să dea semnul ridicării. Și de abia atunci, precum argintul viu, s-a recompus de fiecare dată din picăturile de vlagă ale celor gata de sacrificiu. Dar forța lui cea mare cu siguranță a fost **adaptarea**, inclusiv adaptarea cu mizeria.

Constrâns peste măsură de nevoia de a trăi chiar cum dă Dumnezeu și până când dă Dumnezeu, a fost

învăţat să ţină cu dinţii de pământul lui, să-şi sporească familia şi să-şi mărească neamul. A înţeles că pentru a pune temelie de putere la o ţară trebuie să-şi sporescă vârtos seminţia şi aceasta a fost o şansă dar şi o alternativă serioasă în existenţa lui.

Dar forţa şi energia numărului nu l-a făcut invadator. **Nu a avut niciodată o tentaţie a expansiunii, ca alţii de prin prejur, din diferite vecinătăţi mai mult sau mai puţin apropiate.** Numai că, dintr-o virtute a pacifismului, Românul şi-a făcut tot timpul o scuză. El îşi justifică eşecurile prin faptul că e om bun, paşnic, ospitalier, binevoitor şi cu frică de Dumnezeu. Se mărturiseşte oricui că n-a încălcat pe nimeni, că n-a făcut niciun abuz. Şi tare se miră cum de alţii nu sunt ca el. Mai mereu surprins de afară dar şi copleşit de neputinţe din lăuntru său, a admis până şi cârdăşia cu neprietenii săi, acceptându-i să-L guverneze criminal, alături de cei care s-au între-ucis pentru satisfacerea propriilor ambiţii mărunte, sau au fost

asmuțiți de făcătorii regulilor de afară.

Nevoia de adaptare într-un mediu de permanentă primejdie i-a stimulat inteligența naturală dar și corolarul acesteia, **oportunismul**, sau, mai pe înțelesul cuvintelor noastre – **șmecheria**. Așa se explică de ce n-a fost deprins cu **rigoarea**, ca stare de viață împlinită, și nici cu **disciplina**, drept condiție obligatorie de succes garantat. Poporul Meu este imaginativ, spontan, cu un umor degajant, aluziv și adesea rafinat, dar nu putem spune că este suficient de **consecvent în ceea ce spune și face**, într-o țară unde cursul istoric a fost și este scurt și repede schimbător. Omul din popor prinde repede orice, dar nu se înghesuie după perfecțiune aplicată. De fapt nici nu crede în așa ceva. Se împacă cu „se poate și așa”. Furat mai mereu de prădalnici, se răzbună, la rândul lui, furând. Și a mai simțit, din experiență, că totul în lume se poate „aranja”. Se practică marele panaceu al „datului la pace”. Chiar și cu Dumnezeu. Poporul Român are un Dumnezeu aparte, doar al Lui,

îngăduitor, și a toate iertător. „Nu poate păcătui românul, pe cât poate ierta Dumnezeu!” De aceea greșeala i se pare acceptabilă, este „omenească”, mult mai la îndemână decât virtutea și cumpătarea. Despre asceză, nici nu mai vorbim...

Noi, Românii avem o duplicitate a trăirii. Adică, două feluri de a fi în aceeași mod de a gândi. Unul, bazat pe simplitate, omenie, bun simț, dar și naivitate ridicolă. Iar altul răcnit, cu revolte subite, colerice, saturate de adrenalină sintetică, doar cu efect de descărcare. Ne vărsăm oful și iertăm. Așa cum spuneam adineaori: dăm la pace, repede! Ba, chiar uităm de-a-binelea de ce ne-am luat la harță. Sau cine a început primul. Sau cine dracului mai are dreptate, dacă tot am făcut-o împreună! Și o luăm de la capăt, într-o veselie idioată, de secole în șir...

Geografia existenței Poporului Român, adică a noastră, bunule cititor! nu i-a dat răgaz să filosofeze



abstract sau să se educe la școala marilor teorii. Admitem totuși, câteva excepții exponențiale care compensează întregul. Ostilitatea și barbarismele cu care s-a confruntat acest teritoriu de margine a civilizației europene l-a obligat să-și însușească filosofia simplă a supraviețuirii. **Numai că supraviețuirea la nivelul unui popor devine un mod de subriețuire nevrednic.** Tocmai din această cauză a trăit și încă mai trăiește repede, și simte adesea ispita aparenței, a superficialului. El speră mereu ca ziua de mâine, sau cineva din această zi de mâine, să-i dezlege problemele de viață, deși în ungherul sufletului său e sceptic. Pentru el poimâine este prea departe! Indiferent sau ranchiunos, pasiv sau cu furii subite care, după cum am spus, îi trec la fel de repede, el poate fi cantonat ușor în câte o ură spontană de care mai apoi se jenează, sau într-o dragoste proscrisă, de care este foarte mândru, ambele fără criterii repetabile.

Astăzi, mai mult ca oricând, constat irevocabil că

boala cea mai grea a acestui popor din care fac parte este credința în vorbe goale. Cu alte cuvinte, este bolnav de credulitate. Se lasă prost de aceleași circumstanțe în repetare istorică, care i-au dăunat existența. Se lasă copleșit de voluptatea minciunilor convenabile. E greu să-l convingi de nelegiuirile altora și să-i provoci reacția etică, pentru că prin felul său de a fi simte și recunoaște sincer că nici el nu e ușă de biserică.

**Și uite așa se produce marele paradox! Ce ar trebui să respingă sau să pedepsească nemilos, El, Poporul Mulțime, acceptă și iubește cu adorație mistică! își sărută călăul și își îmbrățișează trădătorul! Rememorați ce am ales de fiecare dată! Și nu doar în istoria recentă...**

Așa se face că, de la o vreme încoace, românul, (adică fiecare în parte dintre noi cei care ne privim zilnic în oglinda existenței trecătoare), ca eșantion al mulțimii impersonale, își explică și acceptă eșecurile

individuale sau cele comune ca pe un ceva firesc. Românul prezentului este setat pe un fatalism paralizant. Psihoza perdantului etern îl face umil și resemnat, fie că este vorba de o competiție economică, de un patent de invenție subtilizat și brevetat de alții sau de o întâlnire sportivă la care ne-a furat arbitrul! Ne bucurăm de cele două bare date atunci când am pierdut cu cinci la zero! Mereu altcineva este vinovatul, cel mai adesea provenit dintr-o conspirație neidentificată. Sau și mai simplu: așa a vrut Dumnezeu! Asta e!

Tocmai acest mod de acceptare a nefirescului m-a pus serios pe gânduri. Tocmai aceste mutații dizolvante de identitate specifică și apariția unui „homo romeno” deviant în locul lui „homo rumanus” statornic, mă face să nu mă subtilizez unor mituri fragile. Nu am dreptul să accept sentința inexorabilă prin care măreția neamului nostru se datorează faptului că știe să supraviețuiască propriilor abjecții. **Pentru că nu se poate proiecta o**

**resurecție spirituală și corect comportamentală la nivelul societății, fără recuperarea resursei sănătoase, atât cât a mai rămas, din individul singular.**

Dar, să vedem pe mai departe și împreună, unde am ajuns...

## **II.**

### **AL DOILEA DISCURS**

**Critica societății românești antedecembriste.**

**Recuperări necesare.**

*„Taie unghiile poporului, dar nu-i spăla capul cu propria urină; pedepsește-l, fără să îl înjosești”.*

## PITAGORA, Legile morale și politice

Personal, nu am făcut și nici nu fac din socialism un fetiș. Nici nu încerc o jonglerie intelectuală, plină de pretenții fandosite, prin care să se presupună ce minuni s-ar fi produs dacă nu era comunismul. Am întâlnit destui „scenariști” de caz care își dau cu presupusul și astăzi asupra lui „ce s-ar fi întâmplat dacă...” Spre deosebire de retorica negativistă demolatoare practică de cei care nu au creat nimic în mizerabila lor viață, sunt convins, și există foarte multe argumente în favoare, că perioada socialismului atât de incriminat nu a fost numai sursa și mediul răului absolut. Comparația istorică nu trebuie făcută doar cu timpul posterior perioadei respective, ci în mod onest trebuie raportată și la anterioritatea acestei orânduiri. Trebuie acceptat că orânduirea socialistă nu a existat ca ceva abstract, străin și în afara existenței noastre. Ca și cum socialismul

despre care vorbim acum, cu apostolică lepădare de sine, ar fi fost în afara noastră, ca o piesă jucată de niște actori răi și nenorociți, iar noi, toți ceilalți am fi fost simpli spectatori, nevinovată victimă colectivă! Ar fi prea simplu. Și nu s-ar mai explica ceea ce am spus în discursul precedent. Dar înainte de a da sentințe definitive să ne mai punem câteva întrebare, și anume: ce a fost socialismul românesc? Cum a debutat, de ce a fost posibil, ce a ajuns și datorită cui? A fost însușit și acceptat de poporul român sau doar tolerat, ca în multe alte momente ale istoriei sale, prefăcându-se frate cu dracul (citește „rusul”) până vin americanii?

**Orânduirea de după 1947 nu a fost opțiunea poporului român.** A fost urmarea miopiei trădătoare a unei clase politice de o inegalabilă lașitate, abuzată de propriile-i neputințe tolerate la fel de netrebnic de o monarhie agonizantă. Mircea Eliade avea să prevadă această decrepitudine morbidă când se întreba „de ce sunt intelectualii lași?” chiar la începutul lui noiembrie

1934. Cât vizionarism, câtă tristă dreptate, câtă statistică în veșnică repetare... citez: „*ați văzut vreun intelectual în timpul unei crize politice, sau a unei mari prefaceri internaționale?... e de-a dreptul înspăimântat, e copleșit de frică, e paralizat de panică. Umblă aiurit, pune întrebări oricui, ascultă pe oricine îi vorbește, are o încredere oarbă în orice dobitoc politic. Renunță la orice demnitate personală, uită cu desăvârșire misiunea lui istorică: frica face din el o lichea sau un sclav*”. Cred că în această sentință găsim pe deplin explicația ușurinței cu care ciuma roșie și-a putut găsi prozelești pe plaiurile mioritice. Mai concret, și lichele și sclavi!!

Această primă etapă atroce, de tipul bolșevismului de stepă, s-a instalat prin forță, cu mijloace reprobabile și sacrificii odioase, planificate și executate de slugile simbriașe ale ocupantului, noul hegemon al Europei de Est consacrat de aliații învingători. A fost perioada de dureroase impuneri fizice prin care s-a realizat structura materială pentru susținerea dezvoltării unei ideologii

procomuniste și a funcționat din plin sistemul represiv de stat ca putere **organizată și dirijată din afară**. În această primă etapă s-a reușit exvicerarea conștiinței naționale și etnic religioase a poporului român. Acum s-au produs marile crime împotriva poporului român dictate de ocupanți și executate sânguincios de către autohtoni primitivi sau coloniști internaționaliști dornici de revanșă. Principalele resurse de identitate care au mai rezistat din rândul intelectualilor patrioți, armatei și bisericii pământene au fost eliminate în lagărele noastre de exterminare, satanic alintate „închisori de corecție” sau „canal de reeducare”. Caracteristica generală a stat sub semnul subordonării necondiționate și practica unei îndobitociri doctrinare, rigide și exclusiviste, ale căror efecte imediate se soldau cu eliminarea fizică (a se citi asasinare) a opozanților și dușmanilor de clasă. Aminteam puțin mai înainte de acele slugi care s-au pus repede și sânguincios în slujba ocupantului. Evident nu numai la noi s-a întâmplat acest lucru. Dar vorba



proverbului: „ca la noi, la nimenea!” Voluptatea ticăloșiei acelor prozeliți cu suflet de reptile a întrecut orice așteptare, spre marea satisfacție și liniște deplină a ocupantului. În orice țară înfrântă după un război, mai ales după unul preponderent de tip ideologic așa cum a fost cel de al doilea război mondial, sau zguduită de revoluții planificate, așa cum au fost cele din 1989, se produc cel puțin patru lucruri: guvernul se dizolvă iar membrii săi se diseminează subtil în noile structuri; camarila se integrează cameleonice în noul mediu de putere; politicienii își schimbă repede culoarea și apartenența ideologică, iar armata și biserica sunt decimate. Simultan, din primele trei specii apare o clasă pestriță, abjectă și fără scrupule, aculturată și exclusivistă, care guvernează după un singur principiu: „*dacă nu noi, atunci cine, dacă nu acum atunci când?*”. Acum se fecundează noul prototip social, homunculul fără identitate, mereu în căutarea identității: **corcitura**. Corcitura politică, *adică politrucul*, corcitura ideologică,

*adică internaționalistul sau mai nou, globalistul, corcitura culturală, adică culturnicul multicultural sau licheaua cu ștaif, corcitura estetică, adică kich-ul tupeist și obositor, corcitura morală, adică moralistul proxenet și fără scrupul! Și câte alte asemenea corciri distrugătoare de identitate! Pentru că ținta mortală a corciturii este Identitatea. Identitatea politică, ideologică, culturală, spirituală, estetică, morală sau chiar etnică. Corcitura, indiferent de natura ei, provine din cel puțin două entități diferite, cu identități recunoscute. Adică din A și din B. Dar ea, corcitura, nu este nici A și nici B. Ea este doar jumătate din fiecare. Iar suma celor două jumătăți va da întotdeauna tot o jumătate. Sau chiar mai puțin. Niciodată un întreg. Și atunci, Corcitul, numele de botez al progeniturii de corcire, își va crea propria referință: **identitatea prin negare**. Pentru a fi, el, Corcitul, neagă și pe A și pe B. **El este rezultatul succesoral al negării celor care l-au făcut**. De aceea corcitura neagă tot! Tot ce a fost*

înaintea sa nu mai este bun. Nicio valoare, nicio filosofie, nicio cultură, nicio amintire, niciun eveniment, nicio istorie, niciun sacrificiu, nici țară, nici popor, nici drapel, nici imn, nimic! Astfel, prin acele netrebnice corcitură ni s-au negat, timp de mai bine de 20 de ani după 1947, odată cu abandonul ultimului monarh, peste trei milenii de lege pământească, toate paternitățile noastre spirituale, întreaga noastră natură etnică, devenirea noastră istorică. Dintr-odată limba noastră a suferit o metamorfoză babilonizantă, aproape niciun cuvânt din dex-urile mârșăvite nu mai era al românilor, toate cică fiind provenite din împrumuturi de pe la greci, slavi, turci, unguri, francezi, italieni, nemți, finici, ostrogoți, cumani, bulgari, tătari sau mongoli. Ne mai rămăseseră vreo sută de cuvinte, aproape onomatopeice de la geții dispăruți, pe care le puteam socoti ca fiind ale noastre, și cu care mai puteam gânguri! Și au mai decis corciturile dracului că, noi ca popor, suntem polietnici, proveniți din toate rămășițele migratoare, de unde și

limba polietimonică. Și au mai zis corciții dracului că istoria noastră provine doar de la alții. Petru și Asan erau bulgari, Corvineștii deveniseră huniazi, Negru Vodă era, și mai este pentru unii, cuman, Bogdan descălecătorul era slav, dacă nu chiar rus de-a binelea! Ștefan cel Mare n-a fost decât un nenorocit de curvar, iute tăietor de capete. Că-n rest ne-au cârmuit doar fanarioții și domnii străini! Reducerea noastră ca națiune la un derivat substantiv comun a fost politica de căpătâi ale celei dintâi dinastii bolșevice! Și acest lucru nu trebuie uitat! Cu atât mai puțin iertat! mai ales pe cei care au fost mentorii și promotorii acestor crime imprescriptibile.

Dar nu trebuie uitată, și cu atât mai puțin iertată, nici ultima etapă de decadență și închircire, când s-a instalat autocrația de mână forte, după o inspirație asiatică retrogradă, cea mai perfidă și ordinară din existența vreunei națiuni. După primul congres al culturii și educației socialiste, cuprinși de panica

generată de ofensiva spiritului românesc renăscut, aceleași corcitură netrebnice, transformate în cerberii hidoși ai proletcultismului aciuăți în scaunele comitetelor de partid, la conducerea redacțiilor ziarelor omagiatoare sau prin grupurile de lectori de la CC, au pus la cale cea mai perfidă și ordinară cabală din existența vreunei națiuni: **reproletarizarea!**

A fost perioada de cultivare la scară națională a oportunismului de tip vagabondaj politic care, renunțând la mijloacele dure ale bolșevismului de tip stalinist, s-a infiltrat în toate sferele vieții umane. Proliferând idei de masă cu efecte propagandistice eficiente, oportuniștii politicianismului oficial de partid și-au format aparatul de stat în numele căruia și-au însușit toate aspirațiile legitime ale poporului român. Corupți până în măduva oaselor, controlorii existențelor noastre își construiau socialismul lor pe sacrificiul unei națiuni întregi, abolind de astă dată nu doar identitatea colectivă cât mai ales pe cea a individului. **Individul,**

**ieșit din masă era pericolul suprem pentru corcîiții noii ere!** Nicio națiune nu supraviețuiește fără o constelație de personalități care esențializează și rafinează profilul național. Aici, în această Românie căreia îi aparțin, personalitatea individuală s-a descompus în individualism gregar, egolatriu, contestatar al celuilalt, cu opinii sub formă de bancuri și opoziție de cafenea! Tocmai de aceea **confiscarea conștiinței unei națiuni întregi a fost posibilă ca urmare a defetismului indivizilor depersonalizați și intoxicării lor psihotice de a se identifica cu „Tovarășul”!** Ei își doreau să fie El!

În numele acestei isterii colective putem să ne explicăm de ce copiii și-au trădat părinții și vice-versa, prietenii s-au dezis de spusele de mai înainte, justiția nu a mai căutat adevărul și a încetat să facă dreptate, filosoful a încetat să mai facă filosofie acceptând improvizația prostituției de caracter. „Marea disidență” nu a însemnat nici mai mult nici mai puțin decât lipsa

întâmplătoare a oportunismului, simulând „teatral-artistic” și atent calculat, asumarea unui risc al comentariului, un fel de mârâială pe la colțuri, și nicidecum prin expresia manifestă a unei ideologii de opoziție. Astăzi putem spune, fără teama de a greși, că majoritatea celor care se împăunează cu autodeclarate titluri de disidență nu au luptat împotriva comunismului și a ideologiei sale! Exceptând deținuții politici, care au trăit cu credința lor nezdruincată, și care astăzi agonizează într-un ultim și maiestuos refuz liber consimțit, dizidenții de ieri nu sunt decât fariseii zilelor prezente. Răzvrătirea lor minusculă, mai mult mimată, nu a fost împotriva unei concepții idioate și totalitare ci s-a produs ca reacție de nemulțumire personală împotriva deciziilor care îi dislocau din funcții grase, obișnuiți să le stoarcă în numele cauzei. Priviți-i cum ne sfidează și astăzi! Nu credința lor a fost lezată, de altfel inexistentă, ci orgoliul de indivizi venali și ariviști, nemulțumiți de nivelul puterii la care nu li s-a mai dat

acces. Ei s-au transformat peste noapte în eroi ai neamului făcând din trădare un titlu de noblețe. „Nobilii” de astăzi, adică nimic altceva decât baronii și ciocoi zilelor noastre, nu sunt decât lichelele de ieri!

A venit, însă, momentul să recunoaștem că am avut și o perioadă fertilă, de adevăr, de frumusețe și libertate. Amintiți-vă de anii când de abia ieșisem de sub pulpana mantalei roșii și ne rupsesem de catehisme leniniste. Toată Europa de Răsărit se uita la noi cu invidie. Micul Paris Bucureștean dădea nota modei de sezon, iar libertatea, sau cel puțin iluzia acestei, de a gândi liber, mai puțin cea politică, era permisă mai mult decât disimulat. S-au reabilitat istoria și martirii neamului, cu o mare și nedreaptă excepție, și am cules de pe drumuri generalii care cerșeau având pe piept Crucea de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazu, primită în Caucaz sau în Tatra. Am învățat studenții noștri că cibernetica nu este o scursură a conștiinței capitaliste și le-am explicat că Voltaire, Erasmus, Hegel, Kant, Heidegger, Nietzsche,



Hume, Descartes, Camus, Althusser sunt, de fapt, nu niște reacționari imperialiști ci adevărați titani ai gândirii umane. În acele vremuri, noi cei din generația mea, generațiile educate ale anilor șaptezeci, noi care am hrănit suflete noastre cu speranțele ucise ale părinților noștri, am crezut! A fost perioada redescoperirii esenței noastre pe care mi-am permis, cu reținere dar firească mândrie, să-i spun *perioada iluminării românești*. Puteam citi în bibliotecile noastre istoria adevărată scrisă de Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Gheorghe Brătianu și Nicolae Densușianu, dar și ideile filosofice și politice ale lui Mircea Eliade, D.D. Roșca, Ștefan Odobleja, Henry Sanielevici, Lucian Blaga, Octavian Goga, Nae Ionescu, M. Sebastian, Petre Andrei, sau mistica lui B.P. Hașdeu. Încercam chiar „*Ieșirea din labirint*” cu Dumitru Popescu, zis și dumnezeu, iar „*Secolul XX*” ni-i oferea pe Kafka și Joys, Rilke și Neruda! Numai că la români orice minune nu ține mult. Uneori nici trei zile. Din motivele pe care

le-ați găsit mai înainte explicate, această fertilă perioadă a fost nedrept de scurtă la scara istoriei recente. A fost ca un vis frumos într-o viață de coșmar. Iată de ce, mai mult ca oricând, trecutul nostru trebuie judecat cu discernământ și nuanțat, măcar pentru această perioadă de istorie trăită.

Din studiile serioase apărute în ultima perioadă de reconsiderări, inclusiv din cele apărute sub sigla unor cluburi cu pretenții selecte, rezultă netăgăduit că **economia românească antedecembristă**, cu toate hibe sale adesea incriminate, a fost superioară aproape la toți parametri față de uzurpatoarea ei de astăzi. A fost cu mult mai puțin dependentă de aleatorii externi și cu o perspectivă mondială mai realistă și incomparabil mai largă, asigurând resursele minim necesare unui trai acceptabil **majorității covârșitoare a populației**, inclusiv a celor care trăiesc astăzi tragedia zilei prezente, ne mai vorbind de ziua de mâine! Nu este o opinie personală și nici rezultatul unei cercetări

comandate, posibil a fi dirijată subiectiv. Acest fapt este confirmat ca o realitate matematică și va trebui să schimbe pretențiile postdecembriștilor și responsabilitățile ce le incumbă, mutând culpabilitatea de pe conducătorii pedepsiți, de ieri, pe cei huiduiți, de astăzi.

Din perioada socialistă, luată integral, trebuie recunoscută cu detașare onestă, în primul rând, indiscutabila realizare de scoatere a României din subdezvoltare prin **programarea și planificarea integrată a efortului și resurselor societății**, care nu lipsește nici unei țări civilizate, fie ea capitalistă sau nu, dar care a suferit la noi de rigiditate și autocrație. Trebuie, de asemenea, recunoscut realismul aplicat al majorității tranzacțiilor externe, dar mai ales **angajarea oricărui tip de împrumut în scop exact și rentabil**, cu eșalonări precise, cu importuri riguroase, precum și achiziționarea, prin orice căi și mijloace, a tehnologiilor avansate. Cine poate nega aceste realități ale timpului?

Sunt destui care continuă să-și justifice existența doar din supralicitarea lătrată a negării a tot și a toate! I-am întâlnit și după război... așa că numai sunt o surpriză!

Una dintre cele mai interesante atitudini și politici publice a constituit-o și **severitatea pentru nemuncă**, precum și pentru vagabondaj sau delikte comune. Or să sară repede avocații de profesie ai ideilor liber schimbiste că era o îngrădire gravă a libertății individuale, că nu era o descendență democratică a măsurilor compulsioniste, și câte altele. Respectul față de valoarea muncii cinstite, față de omul care produce pentru sine și pentru celălalt nu este o invenție socialistă! Parazitismul, furtul calificat și în formă continuă, sustragerea de la dările publice, șantajul financiar, și putem continua lista unor astfel de mizerii neodemocratice, sunt incriminate în orice societate sănătoasă și a căror conducători sunt cu mintea la cap. Asigurarea unui loc de muncă nu este doar o politică economică sectorială. Este o problemă de etică statală!

Politicile socialiste au putut produce asemenea disponibile locuri de muncă cu riscul asumat de a călca pe legile profitului și ale eficienței economice. Dar tocmai aceasta a fost natura statului socialist!

Nu ne interesează motivația personală și nici beneficiul politic de moment al liderilor de atunci, dar este de bun simț să recunoaștem poziția riscantă dar și atitudinea demnă asumată în fața hegemonilor străini, care a mers până acolo de a nu **recunoaște frontierele care au dus la înstrăinarea silnică a teritoriilor românești**. Astăzi facem doar trimiteri, pentru comparații deloc favorabile, la politici externe de excepție, cu angajare suficient de apreciată a României de atunci, în situații internaționale, cu medieri aducătoare de elogii, dar și prezența unui ton apăsător și sobru în negocieri. Cum s-a pus problema negocierilor asupra accederii în Uniunea Europeană sau chiar în NATO este deja de notorietate, iar abandonarea suveranității naționale doar de dragul de a fi consemnat

pe tabla de materii a unui simpozion internațional este profilul robot al politicianului român din ziua de astăzi...

Îmi repugnă până și tentațiile egalitariste, dară-mi-te egalitarismul în sine. Socialismul a practicat uniformismul platformă, nepermițând individului să tâșnească deasupra masei. Sub acest planșeu limitator au fost create, însă, reguli cvasinormale pentru o societate care chiar căuta echitatea, în termeni proprii. Doar din această perspectivă, apreciez că a fost benefică politica prin care s-a evitat crearea unui decalaj injust între cei avuți și cei săraci, opunându-se îmbogățirii fără cauză. Tot acea societate politic socialistă, dar pe fond, în multe din domeniile vieții curente, suficient de umanistă, a facilitat accesul de masă al cetățenilor de rând la avantajele învățământului gratuit, asistenței medicale și farmaceutice, tratamentelor în sanatorii și stațiuni, cu prețuri accesibile fiecăruia, de multe ori subvenționate de chiar mult incriminatul stat socialist.

Aceeași societate a ameliorat dezavantajele unor comunități sau categorii de persoane, produse de realitățile unor condiții naturale precare, manifestând o grijă specială pentru ridicarea elementelor valoroase din clasele de jos, structural defavorizate, spre o cât mai bună abilitare socială.

Este nevoie să reamintim experților de astăzi, maestri ai reformelor ratate, că introducerea obligativității școlii și a practicării unui învățământ de masă, a redus drastic analfabetismul, până la limita eradicării sale, iar învățământul de elită universitar a asigurat școlii românești un prestigiu recunoscut în lume, fie că ne referim la cea supertehnologizată de tip american, sau că ne referim la lumea a treia, fie ea și arabă, unde 20% din cei mai buni medici și ingineri sunt „fabricați” în România acelor vremi.

La această abordare nu putem lăsa neconsemnată corelație dintre școală și capacitatea de absorbție socială a absolvenților. Nu exista absolvent fără a i se asigura

un loc de muncă. Nu putem eluda gratuitățile la cărțile școlare, la rețeaua de case de cultură și cămine culturale, ca și competițiile artistice, diversitatea de cărți tipărite la prețuri total accesibile, dintre care foarte multe traduceri din literaturile străine, bibliotecile din toate colțurile țării, teatrele din foarte multe județe, accesul larg la sport și am putea enumera multe altele. Apropo de sport. Se afirmă pe bună dreptate că radiografia vigoriei unei societăți este dată de valoarea performanțelor sportive. Este jenant să încercăm să facem o comparație cu ce avem astăzi. Performanțele erau atât individuale cât și de echipă dar reprezentau de fiecare dată România noastră, a celor care trăiau mândria victoriilor la campionatele mondiale sau olimpiade, unde dădeam ora exactă în gimnastică, la probe consacrate de atletism, sau chiar în fotbal, pe când băteam Anglia. Am câștigat de patru ori titlul mondial la handbal masculin cu Goran, Marinescu, Samungi, Moser, Hnat, Gruia, Gațu, Oțelea, Munteanu, Stângă, Penu, Roșu, Birtalam, Stokl,



iar lista lor este mult mai mare așezată în Panteonul sportului de glorie. Am cucerit cupa campionilor la fotbal, la handbal masculin, iar la baschet și volei finalele europene se jucau la București între Steaua, Dinamo sau Rapid! La tenis de câmp, exceptând fenomenul Ilie Năstase, aveam jucători care aduceau România ani la rândul în faza finală a Cupei Devis. Una s-a jucat chiar la București. Eram acolo, sus, în ierarhia marilor valori recunoscute. Flotele noastre de canotaj, băieți și fete, adunau sute de medalii, preponderent de aur. Astăzi îl scoatem pe Pațaichin la câte o televiziune de propagandiști pentru a ne mărturisi ce glorie a fost și cât de batjocorit este acum. Ruigbiștii erau invitați în turneul celor șase națiuni și puneau cu genunchii pe brazdă grămezile galezilor, scoțienilor sau chiar a celor din hexagon. La lupte greco romane sau libere, la box și haltere ne băteam în parte cu sovieticii, nemții federali sau turcii, cu mari și consacrate școli în domeniile de referință. Entuziasmul acestor gânduri m-a cucerit total

și risc să cad în reveria amintirilor luminate. Vă las domniilor voastre plăcerea continuării rememorărilor și frumoaselor aduceri aminte.

Vom mai scoate în evidență, după mărturia unui mare dramaturg român, discret plecat dintre noi, **prioritatea acordată creației artistice românești** ca și **crearea unei cinematografii naționale**, a căror protagoniști au avut o elevată și specială instruire ceea ce a permis să li se consacre operele în patrimoniul universal. Aceeași mare personalitate a culturii române, deloc digerată de faliții zilei, recunoștea cu sinceritatea omului de caracter că *„piesele valoroase ale repertoriului mondial n-au fost excluse din stagiunile românești și niciun mare autor sau compozitor din lumea apuseană n-a fost interzis, iar creditul acordat autorilor autohtoni s-a dovedit fecund”* (Paul Everac, in memoriam!). Așadar au fost și administratori ai culturii care s-au devotat, cei mai mulți, acestei priorități juste, fără să urmărească doar profituri proprii. România

epocii socialiste nu a fost o „terra vacuum”! după cum ne-o prezintă niște secături de-și zic intelectuali formatori de opinie. Da, de opinie bizară, tălmăcită pe puținul lor creier paleo-antrop. Iar „temuta” cenzură comunistă, mereu invocată de o pleoră incapabilă de creație autentică, nu a fost chiar atât de cruntă, mai ales în ultima parte, nici cu operele de contestație chiar, astfel încât literatura, teatrul și mai ales opera au putut produce lucrări și autori consacrați și recunoscuți, ca de altfel și în muzică sau în artele plastice. Este imposibil de eludat din enunțul de mai sus numele cosmice ale lui Vasiliu Birlic, George Vraca, George Calboreanu, Radu Beligan, Amza Pelea, Nicolea Herlea, David Ohanezian, Dan Iordăchescu, ori ale Marianeii Nicolesco și Angelei Gheorghiu. Sunt doar câteva nume printre multe altele extrase din memoria vie a timpului trăit. Întrebați-vă, cine are tot interesul să ne spele creierii!? Cine vrea să devenim mancurți?

Întorcându-ne la reconsiderările necesare, trebuie

recunoscută **construcția masivă de locuințe** cu toate neajunsurile lor, ca și modernizarea unor orașe rămase cu cel puțin un secol în urmă. Indiferent de unde ești, tu cel care asculți aceste vorbe sau vei citi aceste rânduri, fă un recurs la memoria vârstei de 20 de ani. Iar dacă ești mai tânăr, nu da verdicte până nu întrebi pe cei care au trăit atunci. Și adevărurile se vor limpezi spre necesara noastră împăcare. Marile edificii publice, unele din ele devenite ținte ale paranoismului contestatar, au ajuns sediile de huzur ale potențailor postrevoluționari. A susține și astăzi, că realizările la care am făcut referire, ca și hidrocentralele, infrastructurile de transport, mai ales cele portuare, sau marile construcții utilitare, hotelurile, edificiile de pe litoral etc, sunt făcute de *poporul român, la un mod impersonal*, este o aserțiune infantilă care reproduce un adevăr incomplet. De ce **până atunci**, dar mai ales **după**, același popor român nu a mai construit la asemenea volum și în astfel de proporții, cu o asemenea organizare și planificare,

punând în operă atâtea realizări, cu talent și sudoare trudită? Și de ce azi, la decenii după Revoluție, parte din aceste edificii sunt încă lăsate de izbeliște sau au fost deja plasate pe nimic mafiilor de tot felul, iar cei care le-au construit sunt șomeri asistați, sau, și mai rău pentru ei, migratori izgoniți prin Europa?

Voi adăuga, fără pretenția de a epuiza toate detaliile acestui demers public, că moralitatea vremii socialiste, ce-i drept excesiv de puritană, cel puțin **nu lăsa loc exhibițiilor sexuale deșănțate, trivialității, huliganismului, pornografiei, satanismului,** ba dimpotrivă, limita abuzurile, ținea în respect relația familială și trata cu severitate divorțul, încercând să mențină un spor demografic acceptabil și în măsura posibilului să mențină un anume echilibrul etnic în teritoriu, neîngăduind nicio provocare șovină.

Din păcate, toate aceste lucruri notabile, invocate azi cu nostalgie de o mare parte din populație, s-au obținut cu prețul abuzării unor libertăți considerate

intangibile, cu aplicarea unor metode rudimentare și punitive, care au avut în spate un aparat propagandistic și represiv împilător. Absurdul dogmatic a molestat și chiar mutilat destule trăsături de personalitate, a jignit și umilit libertatea și simțul gândirii proprii. Afirm cu convingere că tocmai din această cauză, sistemul socialist s-a prăbușit. Și tot din această cauză, tot produsul acelei societăți, ca o pedeapsă colectivă, a fost neantizat și proscris. Dar a spune astăzi, după ce ne-am limpezit, că a fost numai o perioadă neagră, cu totul nocivă a istoriei noastre înseamnă totalizare veninoasă și ticăloșie manipulatorie care eludează realitatea, nu numai pe cea statistică dar și pe cea morală. Vrem nu vrem, perioada trebuie consemnată ca făcând parte din istoria noastră, iar părțile ei pozitive se cuvin a fi valorificate benefic, cu echilibru și distanțare înțeleaptă.

De altfel, **comunismul**, la care se fac pe drept cuvânt toate trimiterile incriminatoare, **n-a fost invenția poporului român, nici opțiunea lui liberă**, ci i-a fost

impus prin trocul procentelor Marilor Puteri, exact aceleași puteri care astăzi ne produc nesfârșite reproșuri. Poporul Român abandonat a încercat să se descurce, să se debaraseze treptat de ingerințele străine și să construiască o societate mai bună, acceptând până și sacrificiul specific totalitarismului. Și a reușit în bună parte. După cum am putut constata, societatea românească a acelor vremuri a consemnat în istorie o perioadă de construcție și dezvoltare, în timp ce acești ani postrevoluție s-au dovedit, cu unele excepții, de **demolare** și de **jaf**. S-au pierdut în acești ani valori incommensurabile și, cu siguranță, **nu întâmplător**. Iar nașterea și întreținerea acestei decăderi nemeritate, stă sub semnul acuzației mincinoase că totul a fost prost și deklasat, ca și cum noi am fi fost doar ideologie, ceea ce nu corespunde adevărului.

### III

## **AL TREILEA DISCURS**

### **Despre schimbarea regimului în România.**

#### **Demitizări și consecințele imediate**

*„În revoluții nu sunt decât două feluri de oameni: cei care le fac și cei care profită”.*

*„Într-o revoluție, totul se dă uitării!”*

**NAPOLEON BONAPARTE, Maxime și Cugetări**

Spre deosebire de stereotipia discursurilor publice deghizate, mai cu seamă față de cele care se manifestă în prezent, personal accept cu prudență judecățile de valoare-verdict asupra Revoluției Române. Schimbările din Europa de Est, cu mici excepții de simulacru, n-au recurs la utilizarea violenței distructive și asasinatului,



producându-se cu acceptul silit sau tacit al acelor care abandonau premeditat puterea totalitară, cu gândul, la fel de premeditat, de a o recupera ulterior, sub forma democrațiilor originale. Spre deosebire de celelalte țări europene „prietene” care au cuibărit experimentul comunismului, în România schilodită de bolșevism și dictatură, schimbarea s-a declanșat printr-o **revoltă populară catalizată, bruscă și violentă**, care a avut toate aparențele unei revoluții. Din nefericire, ca de altfel și în alte momente istorice asemănătoare, **revoluția decembristă a suferit de aceeași boală a eroismului parțial, s-a autoimprovizat pe minute, ore și zile, s-a mulat ca o prostituată lascivă pe voința piraților politici, care au canibalizat-o definitiv. Ea nu s-a bazat pe o doctrină pregătită anterior ci s-a alimentat doar din frustrările și nemulțumirile celor mai mulți împotriva conducerii dictatoriale a cuplului Ceaușescu. „Minunatul nostru popor” a dorit să scape doar de El-Tiranul, mai întâi în favoarea unui**

„comunism cu față umană” iar mai apoi pentru exersarea unei libertăți oarbe, instinctuale și necontrolate, ajunsă la marginea anarhiei.

Când s-a decretat abolirea vechilor ierarhii de partid și de stat am văzut cum apăreau, în succesiuni planificate, cioclii vechiului regim deghizați în salvatori de ocazie, înscriși prin niscaiva fronturi, nimeni alții decât veleitarii oportuniști despre care am făcut vorbire, avizi de a prelua și confisca puterea la care avuseseră interdicție până atunci. Lângă ei, dar în aceeași orchestră a ipocriziei și-au făcut apariția răpitorii pleșuvi ai altor vremi și mai demult apuse, răcnindu-și poftele de a produce o nedreptate de tip *restitutio in integrum*. „Restitutio” a ce? Nu despre bunurile lor era vorba ci despre întreaga agoniseală a unui popor împilat de neoscavagismul comunist. Avari, rapace, imorali, netrebnici cu patentă...

Aceste tendințe bine conturate și deloc întâmplătoare, încurajate și de naivitatea încrezătoare a

mulțimii care vedea în abolirea comunismului accesul automat la o prosperitate nețărmurită de tip capitalist cinematografic (că pe cel real îl știm bine cum arată!), au fost inițiate, întreținute și dirijate – în bună parte – de acele oficioase străine, dominate de oculta financiară internațională care, agitând din plin captivanta teorie a „drepturilor omului” devenită slogan anticomunist –, avea să invalideze curând capacitățile economice ale Națiunii Române, smulgându-i piețele de desfacere în favoarea lor și aducând-o la aservire economică și supunere politică, cu toate consecințele ce au decurs din acest ticluit scenariu.

Ele s-au folosit în acest scop de unii politicieni venali ai zilei, atât din aparatul comunist sau structurile sale complementare, cât și de unele personaje dinainte cultivate și fabricate ca dizidente, ulterior susținute să ajute la dezagregarea vechiului sistem, ca să ocupe poziții-cheie în noul sistem cosmetizat.

Aceste persoane au lucrat continuu ca formatori de

opinie, în fapt ca veritabili agenți de influență, diseminând sloganuri din cele mai perfide conform cărora întreaga societate socialistă, supusă brutalei, radicalei ideologii comuniste, ar fi fost o plagă imensă, o rușine, o decadentă, un obscurantism aservitor, iar conducătorii săi niște criminali oribili care au ruinat economia țării și au prăbușit nivelul de trai al populației, pentru care, după cum deja știm, doar unii au plătit cu viața, iar alții mai norocoși dar cu mult mai vinovați, au scăpat doar cu închisoarea, din care au ieșit repede.

Noi, românii, nedeprinși istoric și organic cu o democrație reală după secole de despotism feudal, autocratism regal sau dictatură bolșevică, am creditat o vreme această „eliberare”, plătind-o chiar prin jertfe de sânge. Noii șefi, acreditați extern, în schimbul acestor teorii lansate cu parșivism profesionist, au fluctuat și ei, de la un scop restrâns, la început (amintiți-vă de ideaticul „*comunism cu față umană*”), la un altul lărgit (*condamnarea comunismului*), au riscat la un moment

dat să fie izolați sau chiar eliminați din combinațiile prestabilite și au suferit destule agresiuni politice, etnice și sociale la care doar câțiva au izbutit să reziste grație unui lanț de concesi cvasidemocratice. Au cedat, în cele din urmă, pas-cu-pas, în fața injoncțiunii factorilor din afară care prin echipe guvernamentale autohtone au condus treptat la decapacitarea economică a României, de atunci, și la deplina sa idiotizare socială, astăzi.

Administrațiile care s-au succedat n-au mai avut nicio împotrivire serioasă la cursul „post-revoluționar” ba dimpotrivă, **invocând calculat speranța unor mari mutații radicale, au agravat această dependență nocivă**, punând în mișcare și complicități venale. Așa-zisa democrație a devenit repede demagogie și producție de minciună publică, o destrăbălată goană spre profituri nemeritate, spre jecmânirea oricăror avuții. Pentru huzureala lor criminală, oficianții României s-au lăsat ei înșiși antrenați în acaparări diverse, sub șantajul de a-și pierde pozițiile ocupate,

prin aceeași manipulare de sorginte globalistă, narcotizantă și irezistibilă.

„Revoluția română”, plecată dintr-o revoltă amplificată a maselor, a sacrificat în cele din urmă aceste mase și a abandonat patosul lor înălțător, adică năzuința lor spre o viață trăită în demnitate, devorându-i în cele din urmă idealul. Contrar afirmațiilor de vodevil ale unora care se vor legitimi, nu s-a formulat nici până astăzi o ideologie autohtonă fermă, nici măcar un program pe perspectiva unei generații educaționale, ci s-a învârtit și se învârte și acum destul de jenant în jurul ideilor împrumutate de „reformă”, „piață liberă”, „post-aderare”, „integrare”, „repartiție socială echitabilă”, mai nou „criză financiară”, nereușind deocamdată, din cauza precarității teoretice și mai ales a corupției generalizate, să finalizeze corect niciuna din acestea. Principalele „realizări revoluționare” pe care le-a reușit noua nomenclatură, suspect de insistent promovată, au fost dezagregarea structurilor economice,

pierderea piețelor, clătinarea instituțiilor și, în consecință, lezarea spiritului de creație al Națiunii și primejduirea identității sale.

Tot în această perioadă decadentă apare așa-zisul curent intelectocultist, fratele vitreg al bastardului proletcultist, care vine dintr-odată să nege tot. De peste 20 de ani argumentele lor nu sunt altceva decât răcniri pseudoștiințifice, deplorabil susținute din și în interiorul clanului de maimuțoi cu lornetă și papion boțit! Tot ceea ce nu convine spiritului de gașcă mediocru și semidoct, tot ce nu se prinde în chermeza bețivă a prețiozităților insipide este condamnat cu ifose solemne și bătut în cuie pe gardul de făcut pipi național. Ei, neuronii infaibili ai intelighenției autodeclarate refuză în continuare, cu obstinație și spaime greu de ascuns, să recunoască faptul că în cumplita noapte roșie petrecută în gulagul bolșevic, unii chiar cu profundă și voluptuoasă dăruire autohtonă, Dumnezeuul Românilor a ocrotit plăpândeale noastre stele polare, pe acei micuți și

nobili luceferi care au zămislit și au dat sens spiritualității românești, mai mereu bântuită de stafiile imposturii. Am demonstrat unei lumi indiferente și ipocrite că oricât de vitregă ne-a fost soarta, am avut genă puternică și am găsit resursa de a regenera și a ne păstra identitatea de sine. Astăzi avem certitudinea că acest lucru miraculos nu place și nu convine. Pentru că este mai la îndemână să proliferezi ideile lăncede ale unei istorii deghizate decât să te expui unui risc aproape mortal, apărându-ți identitatea.

Societatea românească de astăzi de acolo vine. Din acea lume a coșmarului de conștiință, din acea lume a delațiunii și fricii, din acea lume care ne-a amputat sufletele... Perioada oportunismului politic este în apogeu. Ea se continuă într-o manieră perfidă și plină de promiscuități. Oportunismul de astăzi este polivalent, concurențial, rapace, abuziv, corupt și fără prejudecăți. Oportuniștii de astăzi sunt pelagra unei lumi care și-a trimis ultimele stihii și umbre de coșmar, ca un blestem



de dincolo. Ei invocă poporul și întoarcerea la popor dar de fiecare dată îl abandonează după ce se folosesc de el, ca de o bucată de hârtie igienică! Oportuniștii, corciți în uterul spurcat al trădării, nu au diferențe specifice ci doar gen proxim: doar binele lor. Ei nu sunt din partide diferite pentru că partidul lor a rămas pe mai departe Cel Unic!

**Și ca batjocura să fie deplină, astăzi vedem, cu amărâtă neputință, cum neobrazății fii ai călăilor care au adus bolșevismul călare pe tancurile cominterniste, ne aplică cinice corecții morale. Ei se dezic de crimele oribile ale tătucilor lor și, ca harnice canalii ce sunt, scuipă pe conștiințele civice autentice și ne uzurpă identitatea națională.**

**Până când, oameni buni, până când!?**

## IV.

### AL PATRULEA DISCURS

#### Învățăături la timpul trecut!

#### Luați, furați, risipiți!

*„Căci opinia publică vede că băgăm în pușcărie toți găinarii, dar tâlharii mari, care au furat cu sutele de milioane, aceștia stau pe stradă!”*

ION ANTONESCU, fost șef al statului, 1941 – 1944

Cel mai mare abandon cunoscut de istorie s-a produs tot la noi. Statul-părinte, așa cum a fost el construit de acea nevolnică ideologie, ne avea pe toți în grijă paternă, în subzistența lui totalitară. Peste noapte,

toată ființa românească s-a trezit orfană! Nu mai aveam cui să cerem. Și în loc să ne apucăm de dereticat gospodăria, ne-am apucat de bocit. Așa a fost posibilă apariția „bonelor” de ocazie și mai apoi a mămucilor și tătucilor surogat! Iată de ce, spre deosebire de alte abordări anterioare sau prezente și în mod special față de cele care s-au vehiculat atunci, sunt convins că **statul românilor nu trebuia să-și ia mâna „exabrupto” de pe administrația avuției națiunii și a pârghiilor sale economice**, lucru pe care nu l-a făcut nicio altă economie est-europeană. Acum ne putem explica de ce s-a început noua eră, cu verdictul primului ministru asupra industriei românești ca fiind un „morman de fiare vechi” ce trebuia lichidat. Peste un miliard de tone de fier, de loc vechi, a fost vândut pe nimic, burdușind conturile vagabonzilor, aventurierilor și mafioților lumii năvăliți peste noi prin granițele deschise criminal, ca ferestrele casei părintești izbite de vijelie. Liberalizarea brutală, de-a dreptul prosteacă, a fost asemenea

decompresiei prin deschiderea vanelor de scufundare! Nepregătită pentru lumea concurenței fără reguli, economia românilor n-a avut nicio șansă, iar eșecul a fost total. Metaforic vorbind, a fost ca și cum în finala cupei campionilor europeni s-ar fi întâlnit Real Madrid, campioana de fotbal a Spaniei, cu echipa de pitici a Clubului Steaua București! Măcel. Asta a fost. Măcel economico financiar premeditat. Cu o morgă avizată și profund cosmopolită, haita de uzurpatori au oferit libertăți fără limită sugativelor transnaționale anulând orice șansă protejării propriilor societăți economice. Bineînțeles, recompensa a fost pe măsură, primindu-și comisioanele grase, transferate în aceleași bănci ofertante. Hemoragia de capital românesc a fost sursa nesperată de salvare a faliților din toate azimuturile! Apoi, revenind la absurditățile de atunci, trebuie în cele din urmă să constatăm că liberalizarea prețurilor a zdrobit moneda națională, știut fiind că moneda națională este un indicator al puterii suverane a oricărui

stat. Suveranitatea unui stat nu apare din senin și nu poate fi disociată de corpul viu al națiunii pe care o reprezintă. Ori, așa prostesc cum era, sistemul socialist al părților sociale era dovada contractuală a proprietății cetățenilor acelei Românie asupra averii naționale. Proprietatea asupra fondurilor fixe, însă, îi încurca enorm pe vânătorii de piețe. Și atunci au produs acea molimă a consumului discreționar concomitent cu devalorizarea leului care a avut drept consecință fatală, instalarea unei psihoze colective a vânzărilor cu orice preț, și mai ales, la orice preț!

Este de notorietate faptul că industrializarea galopantă a dislocat populația tradițională a satului, forțând o nouă compoziție socială care, multiplica numărul de membri ai partidului stat, în speranța consolidării legitimității cauzei în numele căreia camarila comunistă și acoliții săi, confiscaseră definitiv puterea. Cooperativizarea forțată a fost una din marile

surse ale crimelor împotriva proprietății pământului, care a dezțărat conștiința românului, l-a rupt de legea străbună și l-a băjenit prin noile cartiere de la marginile orașelor industriale. Discutabilă sau chiar insuportabilă la marea majoritate unităților agricole a fost conducerea lor abuzivă, controlată de către nomenclaturiști care supraviețuiau prin minciuna „producțiilor record”, risipind în cifre averea cooperativelor, aruncându-i astfel în dezinteres, muncă proastă și furăciune pe rupele! Existau acele planuri obligatorii, nerealistice și umflate, iar tapajul neconținut în jurul lor devenise iritant și umilitor.

Dar dacă tot s-a produs această risipire de statornicie istorică, de ce a fost nevoie de devastarea activelor cooperativelor agricole, de ce s-a revenit la agricultura de subzistență feudală, făcând o fărâmițare fără precedent a averii eterne, pământul!? Restituția operată la plesneală pentru a satisface instinctul primar al vulgului ne-a aruncat cu un secol în urmă! ne-a

sărăcit ca nație. Proprietatea colectivă, reconfigurată ca proprietate a comunităților avea șanse de rentabilizare și competiție ridicate, iar unele unități de elită, pentru că am avut și așa ceva, chiar puteau deveni modele europene de prosperitate colectivă și individuală. Așadar, pământul nu ar fi trebuit restituit fără condiții stricte atât micilor cât și marilor proprietari. Este evident astăzi că trebuiau aplicate **principiile proprietății sociale**, și nu ale celei **absolute**. Pentru că aceiași care anatemizau fondul industrial au avut de câștigat un „pariu și cu agricultura”. După douăzeci de ani au însă neobrăzarea să vină și să acuze că nu știu ce situații de presiune, de demență colectivă sau de neînțelegeri partinice nu le-ar fi permis libertatea deciziei corecte! Câtă fățarnicie, cât cinism criminal ni se mai administrează încă! Până și un ultim ministru al agriculturii fără agricultură, pe vremuri un vajnic „patriot” naționalist, emite sentințe aiuritoare, cum că pământul nu pleacă de aici nicăieri, că nu trebuie să ne

facem griji, în timp ce pământul strămoșesc, singura noastră legitimație de detinători de țară, este copios hoțit de străini încârdășiți cu al de „ai noștri”! Țara care producea hrană pentru optzeci de milioane de oameni a trebuit, obligatoriu, să fie scoasă din competiție prin părăgînirea ei. Iar astăzi am ajuns importatori de produse care mai ieri ne prisoseau... Mîncăm carne reciclată olandeză, pui americani umpluți cu steroizi, roșii italiene coapte la infraroșii, murături bulgărești după rețetă românească, pepeni grecești din sămânță modificată genetic, cartofi ungurești din ținuturi secuiești via Budapesta, pâine turcească pe vatră românească, mere nemțești din soiuri de Voinești, conservă filipineză, sosuri arăbești... vai, nouă!

Livezile au fost puse la pământ iar milioane de metri pătrați de sere au fost vandalizate. Complexele de creșterea porcilor au fost devastate, avicolele au fost nimicite de închipuite gripe aviare, podgoriile s-au sălbăticit de nelucrare. Peste două sute de mii de



facilități ale diferitelor economii sectoriale au fost dezafectate din rațiuni unde se amestecă prostia, slugărnicia și nu în ultimul rând interesele ciocoiești ale mafioților de tot soiul. S-au distrus sute de ferme de stat utile, rentabile, iar acum se distrug, cu bună știință și rea conștiință ultimele nuclee de rentabilitate, pentru a face loc afacerilor baroneților clientelari de partid sau produselor firmelor transnaționale. Și când nu au mai avut de unde lua au schimbat constituția. Cică, pentru a îndeplini niscaiva condiții pentru a fi acceptați în uniunea europeană și nato. Ei știau că oricum o să fim băgați în horă, dar le trebuia o justificare credibilă pentru hoțiile ulterioare. Ceea ce au urmărit cu adevărat s-a numit resursa ultimă a subsolului, bogățiile de aur și petrolul. Nici cea mai tâmpită conducere de trib nu ar fi înstrăinat resursa de petrol, mai ales acum, în pragul ultimei și celei mai periculoase crize energetice globale. Apoi, care guvern de pe această planetă, cu pretenții de suveranitate ar da din mână rezevele naturale de metale

prețioase? Nu ne este dat să găsim un exemplu la timpul prezent. Au mai strecurat o excepție prin care apele interioare fără potențial energetic pot fi privatizate, ca de altfel și plajele sau zonele riverane. E drept, se menționează în constituție că asemenea mârșăvie se va pune în aplicare conform legii organice. Și care lege nu a mai apărut vreodată! S-a lăsat totul în seama guvernanților care au început prăduiala minelor, pădurilor, plajelor, apelor curgătoare, lacurilor, bălților, tufişurilor, poienilor, deltei, aerului, și a petecului senin de cer. Au venit la festinul devorațiunii toate hahalerele fandosite, cu sau fără drepturi ereditare și au dat iama în averea intangibilă a națiunii. Au luat mii de hectare de pădure, castele, conace, ape, lacuri, heleștee, poteci, cărări, locurile de popas, schituri de rugăciune, domenii zice-se regale, boierești, princiare, ciocoiești, aredășești, cămătărești fiind retrocedate prin proceduri sumare la care s-au făcut complicități venale împreună cu justițiabili corupți.

Toate acestea s-au făcut cu o continuitate care te lasă perplex de către toate guvernările, indiferent de natura lor, atât de sugestionabile și temătoare de observațiile dirigintelui străin. În fața evidenței trădării intereselor naționale au dat mereu în bâlbâială, dar au rămas pe mai departe, în mutuală înțelegere, **să guverneze cu orice preț**, salvându-se reciproc la fiecare 4 ani.

Aceiași, care chipurile ne-au condus timp de peste 20 de ani, au pus mâna pe averea și activele fostelor instituții aservite partidului comunist pe care le-a risipit banditește, fără să dea niciodată și nimănui socoteală ce a făcut cu ele. Au pus mâna pe întreg patrimoniul statului român, fără să dea niciodată și nimănui socoteală de stadiul dezastruos în care l-a adus. Cu un simplu exercițiu de memorie ne putem aminti de faptul că în anul 1990, un „grup de inițiativă” din cadrul Frontului Salvării Naționale a conceput Legea nr. 31 pentru înființarea societăților comerciale și a Regiilor

Autonome. Plecând de la aceeași istorică deviză „*dacă nu acum, atunci când, dacă nu noi, atunci cine?*”, nomenclatura de partid comunistă și o anumită parte a aparatului securității responsabilă în economia socialistă de comerț și finanțe, discret recuperate conform tehnicilor binecunoscute, s-au redistribuit rapid în structurile administrative și financiare atât la nivel local, unde au apărut baronii, dar mai ales la nivel central, unde s-au fabricat marile trădări ale națiunii.

Experți în disimulare, pentru legitimarea democratică, aceștia s-au înscris în diferite partide politice, procurându-și, astfel, și protecția necesară, așa, de ochii democrației! Astfel se face că, astăzi, vorbim de îmbogățirii de peste noapte ai Revoluției, dar ne surprinde faptul că nu se mai pomenește nimic de resursele inițiale care le-au asigurat capitalizarea frauduloasă. Să le luăm pe rând.

Patrimoniul colosal al P.C.R. a fost confiscat de activiștii care dețineau controlul conturilor din trezorerie

prin secretariatul guvernului de atunci. Unii și-au justificat averea suspectă prin invenții doar de ei știute și s-au aruncat în afaceri prin fii, nepoți, gineri, cumnate sau mătuși. Ar fi ridicol și de prisos să reluăm inventarul cazurilor care au făcut cap de afiș în lumea bună a ciocoilor de azi. Majoritatea lor ne sfidează și ne dau lecții de bună purtare pe la diferite televiziuni, tot de ei finanțate, aburindu-ne cu ingeniozitatea lor de început: ba cu prăjituri făcute de nevastă, ba cu brevete de betoane de la tata, ba cu mobilă făcută într-un atelier de dulgher, ba cu niște idei recuperate din Elveția, ba cu petrolul care curgea din conducte, și din spirit economic l-a recuperat cu găleata (a se citi golirea zestrei de conductă), ba cu moșteniri subite de la diverse mătuși introduse anapoda în arborele genealogic.

Nici ute-iștii nu s-au lăsat mai prejos. Aveau și ei, slavă domnului de unde lua. Au fost mai precauți, nu aveau tupeul seniorilor care i-au păstorit pe drumul delațiunii directe. Au făcut câteva fundații cu nume

asemănătoare, au înființat ceva societăți pe care le-au ținut în cel mai autentic stil mafiot. Cabane, hoteluri, tabere la munte sau la mare, fie că se numeau Pârâul Rece, Cheia sau Comorova, Stâna de Vale, Moneasa, Herculane, Durău sau Rotunda, au luat drumul sinuos al privatizărilor fantomatice către destinatari dinainte stabiliți, loiali conjurației, controlabili, cu cel mai mic risc de a defecta față de noua cauză: îmbogățirea fără scrupul.

Apoi sindicaliștii, cu duplicitatea lor proverbială mai că i-au întrecut pe cei dinți. Deghizați în nonpartinici dar mai implicați decât mulți dintre membrii de grămadă ai partidelor, liderii de sindicat au devenit șantajisții de serviciu a guvernărilor în numele clasei muncitoare în descompunere. Devenite foarte libere, syndicatele și-au arogat rolul de opoziție de forță, reușind în bună măsură să timoreze instituțiile, oricum debile, care aveau obligația să le controleze. Liderii marilor centrale au simțit mirosul prăzii din propria-le

ogradă și, prin aceleași tertipuri și-au tras active grase pe care nici fiscul și nici alte agenții de așa-zisă integritate nu mai au cum să le dea de urmă. Deveniți la rândul lor șantașabili, liderii de syndicate au început să negocieze nu pe și în numele intereselor salariaților ci în sensul protejării poziției lor permanentizate. Averile lor, datorită unei amnezii induse a legii, bine ticluite de juriști specializați în culisele unor comisii parlamentare de specialitate, nu au intrat nici până acum sub incidența obligativității declarațiilor, permițându-le suficiente ilicite și evaziuni de proporții.

Cum era de așteptat, prima revoluție transmisă în direct a produs o reacție emoțională fără precedent care a generat un „tsunami” de simpatie și solidaritate dar și substanțiale ajutoare materiale și financiare. Că ne-am căpătuit cu toate debaralele Europei aruncate peste bieții de noi, este o chestiune aproape normală, dar a fost un alt prilej de căpătuire nemeritată pentru cei care administrau momentele „istorice”. Primari, comitete de

revoluționari, șefi de cepeuneuri, asociații de binefacere de sine, au luat, au înstrăinat, au dosit și au prăduit cu camioanele, cu vagoanele, cu căruțele, cu balotul pe bicicletă, cu desaga, cu spatele, singuri sau cu tot neamul lor cel neobosit. Dar această găinărie comunală sau de cartier avea să-și găsească sublimul în ingeniozitatea creerii grandiosului și mult trâmbițatului fond „Libertatea”. Milioane de dolari, mărci, franci, dinari, drahme, ruble, zloți, pesos, lire și forinți au intrat în conturile deschise la indicațiile prețioase ale celor care proiectaseră deja plasamentele viitoarelor oficine de lucru pe spațiu românesc. Posedați de lăcomie primitivă, abjurații noștri au pus ușor botul la banii veniți din visterii otrăvite, fondul „libertatea” devenind sursa de detenție morală a idealurilor pentru care s-a murit prosteste, frâul și zăbala pusă în gura celor ce se autoproclamau salvatorii națiunii! Dar a meritat riscul! S-au îmbogățit în nici cinci ani cât un businessman american într-un secol! Și nimeni nu avea



să-i mai pedepseacă vreo dată. Au avut grijă unul de altul, ca să-și șteargă urmele în buna tradiție românească: urma scapă turma! Sau, hoțul neprins, se zice că-i negustor cinstit!

Din date certe rezultate din bilanțurile ministerului de finanțe și a băncii de comerț exterior, în decembrie 89 România avea de recuperat creanțe de aproximativ șase miliarde de dolari iar contractele în derulare surprinse de evenimente se situau undeva în jurul cifrei de două miliarde și jumătate de dolari. O sumă imensă dacă ne raportăm la avantajul momentului că datoriile curente și istorice fuseseră plătite de români încă de pe vremea Celui Asasinat la Târgoviște. Apar acum samsarii de profesie de teapa securistului recuperat din reprezentanțele economice, sau care au stat sub diferite plasamente în firme ce derulau operațiuni speciale, cu acces la conturile acoperite. Și cum nimeni nu-i mai controla, ei înșiși devenind controlorii statului, au deturnat aceste conturi, le-au personalizat pe nume de

firme particulare sau le-au plasat în sereleuri mixte, în bună înțelegere cu cei de afară care le-au fost parteneri oficiali până mai ieri. Un șef de diviziune al proaspătului serviciu român de informații din anul 90 a cerut o întrevedere discretă, după nouă seara, cu primul ministru de atunci. Avea să-i prezinte o listă cu circa douăzeci de persoane care, prin metode specifice, devalizaseră conturi de peste 35 de milioane de dolari în mai puțin de o lună! Listă a rămas pe biroul demnitarului de stat, iar șeful de diviziune la nici trei luni, a fost demis! Lovise în caracatiță iar tentaculele acestei erau agățate de gâtul guvernului. Când mecanismul nu a mai fost posibil, au recuperat aceste creanțe în diferite bănci suspect de facil înființate, (Credit Bank, Columna, Bancorex, Bancoop, Dacia Felix, Banca de Scont, Banca Internațională a Religiiilor, Banca de investiții și dezvoltare, Banca Turco Română, Nova Bank, Albina.) care au practicat autofalimentarea. De fapt, devalizarea băncilor în cascadă a fost o

strategie patronată de aceeași căpătuiți ai epocii, unul din ei chiar exclamând: „*ce mama dracului, nu noi am făcut banii ăștia!?*” Această malversațiune, rod al unei conspirații mutuale între toți potențații vremii a fost plătită tot din buzunarul golit al mulțimii. În anul 2000, o analiză la nivelul instituției prezidențiale a constatat că tâlhăria financiară depășea 700 miliarde de lei vechi, adică cu puțin peste 25 miliarde de dolari! Și astăzi poporul român plătește acele găuri negre, consecință a jafului criminal la care a fost supusă țara. În fiecare litru de petrol și astăzi, când scriu aceste rânduri, plătim renumita „taxă de solidaritate” pentru Bancorex! Ce mizerie!

Cele mai râvnite posturi în guvernele românești au fost cele de șef al FPS, șef al FPP și mai nou șef al AVAS! Pentru că din aceste structuri se putea decide unde și cui se distribuie preferențial potul cel mare. Și unul dintre aceste poturi uriașe a fost constituirea SIF-urilor, cu donație arbitrară de 30% din patrimoniu

viu al națiunii, preluate și gestionate de grupuri discrete, total lipsite de transparență. Luați la rând componența consiliilor de administrație și apartenența acestora la diferite grupări și încrengături de interese politico-economice și veți avea radiografia perfectă a infrastructurii intime a marii familii a capitaliștilor de cumetrie! Toate listările pe bursă și plasamentele fondurilor sunt ocultate și nu se reîntorc în vreun fel în beneficiul cetățeanului român.

La toate cele pe care le-am trecut în revistă doar cu intenția recuperării memoriei colective, adesea amnezică, nu pot să evit scamatoriilor unor protejați, de o speță josnică, care au produs răsunătoare inginerii financiare, jocuri piramidale de tip Caritas sau FNI, firmele de tip joint-fantomă, specula valutară, cuponiada, legile de retrocedare, comisionismul fără de care nu se face nicio tranzacție sau mai nou, nu se aprobă niciun proiect european, toate având aceeași logică de aplicare premeditată a escrocherilor perverse.

Ca după o nescrisă lege a șatrei medievale, câte unul se sacrifică, lăsat fiind drept momeală pentru justiția de televizor pentru ca mai apoi să fie recuperat și răsplătit. În spatele lui, însă, zeci de criminali de profesie chermezuiesc fără remușcare punând la cale jafurile viitoare.

**V.**

## **AL CINCILEA DISCURS**

### **Greșeli proprii și greșeli induse**

#### **Ticăloșia la rang de virtute**

*„Li se spune speculanți, parveniți, cămătari, proxeneți, oligarhi, pastă fetidă care atunci când societatea este sub presiune țâșnește afară și împroașcă*

*totul! Această subspecie aparte turmentată de ferocitatea animalelor turbate care nu ucid pentru a se hrăni, sabotând istoria morală și-o aservesc ca pe un trofeu de braconaj”.*

CLAUDIU IORDACHE, „O națiune în descompunere...”

Paralizând economia în toate ramurile sale, aruncân-o în taifunul concurenței zdrobitoare cu performerele economiei capitaliste, liberalizând prețurile când nu fusese desființat monopolul, acceptând drept investitori „strategici” aventurieri și mafioți constatați ulterior ca făcând parte din cohorta asasinilor economici internaționali, importând necontrolat și necoordonat în numele satisfacției consumatoriste, **conducerile de până acum au semnat decesul-asasinat al economiei românești**, sau în orice

caz i-au produs dispariția competitivă pe un orizont de timp periculos de îndepărtat. Această dezagregare structurală, făcută cu bună știință, care a eliminat capacitatea națiunii de regenerare a resurselor economice, a fost și va rămâne **o eroare ireparabilă, dar și o culpă imprescriptibilă!**

Efectul nociv se amplifică și astăzi prin aceea că în fruntea tuturor agenților economici rămași sub tutela statului au fost instalate, pe mai departe, conduceri partinice, clientelare, care s-au dovedit dintotdeauna lacome și corupte. Cei mai mulți au abuzat de funcțiile lor, și încă o mai fac cu insolența oligofrenului protejat de actul de „iresponsabil mintal” dat de psihiatru creându-și, în afara unor venituri bugetare exagerate, posibilitatea de a extrage valori din chiar fondul public gestionat de ei, ca să le transfere către stăpânii politici, adevărații păpușari din spatele cortinei puterii. Mai simplu, au furat și fură pe mai departe statul care i-a îndrituit să-i gestioneze averea! Acești infractori, prin

stilul clientelar inaugurat, au primit garanții solide că nu vor fi pedepsiți atât timp cât își servesc cu credință hoțească partidul. Ei au proliferat, s-au înmulțit, umflând toate organigramele, mai ales la capitolul directori și șefi fără portofoliu. Fondurile salariale pentru acești nenumărați neonomnclatoriști, în general hoți și nevrednici, ca și luxul lor nerușinat practicat în privilegii nelimitate, bunuri, prime, călătorii, sporuri, paranghelii și cocoterii, au produs și produc ravagii bugetelor locale și celui național. Nimeni n-a corelat, vreme de două decenii de sistem partinic clientelar, aceste salarii nesimțite cu câștigurile reale ale întreprinderilor, întrucât banii malversați alimentau și continuă să alimenteze structurile politice tutelare, atotprotectoare. Încârdășite cu patronii „căpușelor” jefuitoare, aceste structuri politice au creat tagma noilor **capitaliști de fraudă** constituiți în mafii autohtone și curând racolați la misiva internațională. **Îi știm, îi cunoaștem și vine vremea să le spunem pe numele**



## **lor adevărat!**

Furându-se capacitățile, cedând complice piețele, distrugându-se coeziunile interdependente, evitând corelarea posibilă pe motivul invocat al statului minimal, abuzând de cheltuieli mari și împovărătoare, s-a instalat, cum era de așteptat, blocajul financiar care, în final s-a răsfrânt dramatic asupra condiției de viață a tuturor categoriilor de salariați, indiferent de natura muncii prestate. Populația nu au mai făcut față prețurilor năucitoare, des schimbătoare și aliniată pe verticala cererii și puterii de cumpărare a îmbogățiților prin hoție legitimată. Firește, toate categoriile de salariați, spoliata de veniturile normale, au cerut tot mai vehement indexări necesare de salarii, dar anormale, necorelate cu profitul declarat al întreprinderilor. Raționamentul sindicalistului de secție a fost simplu: dacă șefii fură să ne dea și nouă. Șefii, făcându-le cu ochiul, le sugera câte o grevă de avertisment și, după unele convulsii regizate, le-au satisfăcut solicitările în numele păcii

sociale, fără ca guvernării să ia seama că în forma aceasta spiralează inflația, adâncind groapa sărăciei.

Prin această sarabandă a escaladării plății muncii fără rod, regimurile succesive au intrat într-o altă eroare, dacă se poate numi eroare și nu fatalism calculat. Adică, după noi potopul. Noi să scăpăm de ei, și mai departe să se descurce cei de după noi cum or putea. Și ca să dea bine la toată lumea au inventat șmecheria alternanței la guvernare ca model al unei democrații originale! Numai că toate guvernările au reclamat imediat, ca o justificare a neputinței lor, „greaua moștenire” preluată de la cele precedente. Pentru oricine a trecut pe la un curs de informare asupra mecanismelor simple ale economiei de piață, știe că indexarea fără corelarea cu rentabilitatea și resursa proprie de valoare financiară adăugată este amplificator de inflație. Din populism, regimurile post-ceaușiste, în loc să se concentreze pe rentabilitate, a acceptat numeroase indexări calculate politic, ducând de râpă moneda națională. Și, așa cum am mai afirmat

pe parcursul acestei cărți, **moneda națională este o expresie majoră a practicii suveranității economice și financiare a oricărei națiuni.** Dar pe cine a mai interesat această suveranitate când toată clasa politică, de la stânga la dreapta și invers, se arondase intereselor de clan pentru acumulări de averi colosale? Ce suveranitate să mai pui în discuție când trebuia să spulberi, mai rău ca în experimentul „Filadelfia”, nu o navă ci o întreagă flotă maritimă națională, cotate ca fiind printre primele zece din lume. Sau să limitezi cotele producției de apă grea, una din cele mai pure din lume, la nivelul impus de sponsorul hegemon! Sau să vinzi capitalului otrăvit din est, mascat de terți occidentali, producția de oțeluri speciale concurentă cu cea a Japoniei! Cum s-ar fi putut face așa ceva practicând o politică demnă, sănătoasă, protecționistă, transparentă, națională și suverană?

Aceasta ar putea fi explicația noastră de ce nu și-au dorit să rentabilizeze întreprinderile atunci când puteau,

să le asigure funcționarea în corelare interdependentă până când se construiau pilonii de susținere proprii, pentru că puteau! să dea afară pletora de directori nevolnici, pentru că puteau! să caute oameni cinstiți și gospodari și să genereze o nouă lideranță economică, pentru că puteau! Nicio guvernare nu s-a grăbit să-și debaraseze clientela ci, în complicitate cu ea, a concediat tocmai pe cei care erau în procesul de producție, mai exact, resursa fizică și intelectuală a valorii adăugate și sursa inepuizabilă a creației. Dimpotrivă, i-au lăsat pe drumuri făcându-i să-și blesteme zilele și să-și ia lumea-n cap!

Nu a existat o confuzie mai abil provocată și subversiv întreținută de către noii diriguitori, cu clasele primare neterminate, când au derogat **de la funcția statului de ordonator de gestiune publică** și au adoptat un comportament duplicitar, cu dublu standard, deghizându-l și ca agent privat supus legii pieței. Ca atare, în loc să producă ieftinirea produselor de bază ale

regiilor supuse mecanismelor de control planificate, cum sunt combustibilul, energia, farmaceutica, transportul sau dobânda bancară, influențând astfel nemijlocit jocul pieței și coborându-l cât mai aproape de buzunarul săracului, guvernanții „primordiali” au făcut din stat, aidoma mentalului lor rapace, un producător privat monopolist, maestru în escaladarea arbitrară a prețurilor, producând o viață insuportabilă atât mediului economic antreprenorial dar mai ales locuitorilor băștinași ai acestei țări. Statul putea să controleze, măcar prețurile bunurilor produse de economia arondată lui. Nu a vrut sau nu a putut datorită nevolnicilor, afișând din lingușeală un liberalism desfrânat, nimicitor, doar – doar va fi răsplătit de vreun stăpân de afară, pentru a fi creat premisa cumpărării ieftine a capacităților industriale ale României și scoaterea ei pe piața licitațiilor măsluite.

În categoria erorilor ireparabile, dar care puteau fi evitate, intră și privilegierea salarială a unor categorii

sociale din rațiuni tactice, evident populiste și demagogice, care au provocat acerbe invidii și au produs convulsii deloc neglijabile, din partea altora, considerate cu temei nedreptățite. Cât de insidios și de formal a fost acest lucru se dovedește și din împrejurarea că într-o primă fază s-au dat lefuri mari minerilor, pentru ca în faza a doua să fie desființați ca și corp profesional. Bancherii și directorii regiilor, favorabili și beneficiari ai statului duplicitar, au fost și ei plătiți preferențial, cu mult peste remunerația de subzistență a inginerilor sau profesorilor, ori celor din sănătate sau a cercetătorilor sau chiar față de militari, ultimii fiind obligați să nu facă „gălăgie” prin interdicțiile statului lor asumat. În România relațiilor fără criterii, instituțiile reacționează doar la presiunea gălăgioasă a străzii și se cumpără pe sub teighea tăcerea, inclusiv a acelor lideri sindicali ajunși nababi șantajabili. Magistrații, în majoritatea lor, fiind la cheremul regimului, sunt plătiți discreționar,

producându-și propriile reguli, deși unii favorizează frecvent corupția și nu sunt în stare să sancționeze sever crima. E greu de înțeles cum unii din diferite sisteme și-au putut stabili după bunul plac, salarii bugetare astronomice și pensii aferente năucitoare, aplicând nivelului de bază, nu coeficientul de șase pe care-l statuase antedecembrismul, ci coeficientul patruzeci și patru! O asemenea abominabilă injustiție, adăugată unora similare, a descalificat definitiv social-democrația românească perindată la guvernare și aruncă în aer orice idee de dreptate socială, trâmbițată de eșichierul dreptei moraliste.

Ruinarea economico-socială, care apasă pe conștiința guvernelor tranziției fără de sfârșit, decurge și din faptul că nu au fost investiți banii rămași cu duiumul de la Ceaușescu (și niciodată justificați!), în mod cinstit și chibzuit, în acele obiective naționale sau mari unități productive, mai ales în construcții sau infrastructură, care să absoarbă salariații disponibilizați de

întreprinderile restructurate, ajutându-le să devină rentabile și să diminueze simțitor dezechilibrele structurii forței de muncă produse, după cum am mai spus, de politica dislocărilor forțate în procesul unei industrializări de masă. Acum concedierea omului de la locul său de muncă se face de izbeliște, cu unele paleative puțin eficace ca recalificarea, ajutorul de șomaj, reconversia, superpensionarea, în funcție de situații nedefinite și întâmplătoare, și sub spectrul unei cruzimi finanțiste necunoscută în forma sa atroce nici măcar sub atât de hulitul comunism. Așa stând lucrurile, e destul de greu de înțeles cum, cei care au emis pretenții de legitimitate politică, au distrus toate resursele vitale ale unei societăți ce trebuia să gireze substanța noii organizări sociale și să producă orizonturile așteptării aceluiași popor care a realizat o cantitate imensă de bunuri și care avea căderea, la fel de legitimă, să fie beneficiarul acestei averi. Răspunsul trebuie căutat în teritoriul secăt de idealități a clasei



noastre, să-i spunem convențional politică, exersată pe improvizație și care s-a perfecționat până la sublim pe tărâmul oportunismului. Ea manevrează doar după împrejurări și interese. Ea invocă, scuzându-se penibil, nevoia de a răspunde sugestiilor și constrângerilor venite din afară, pe care le acceptă cu voluptatea nevinovată a unui oligofren. Pentru că, spune aceeași clasă politică, oficinele subterane care au putut produce căderea ceaușiștilor prin revoltă indusă pot să destabilizeze la fel de bine orice regim deraiat, oricare ar fi el, prin simpla activare a unei clauze de salvagardare „de dâșii inventată” sau ajutându-se de aceleași mase. Numai că acum masele au devenit niște gloate cu revanșa în gât, mult mai hărtănite, mult mai sărăcite, mult mai disperate.

Aceste regimuri politice par mai degrabă să fi fost doar intermediarii, interpușii unor cuvinte de ordine venite de aiurea. Astăzi, România este monitorizată de Apus mult mai categoric decât a fost cândva de către

Răsărit. Pe atunci, occidentalii i-au dat României o mână de ajutor, ca să lovească în imperiul Moscovei. Acum, însă, același Apus a sufocat-o cu aquisrile lui, i-a dislocat energia colectivă, plănuind, după toate cele știute și nerostite, s-o cumpere pe foarte puțin. Mai zilele trecute, un înalt oficial al unui stat înființat cu un an înaintea nașterii mele, afirmase că deja cumpărase România! Guvernele României, mai mereu alcătuite din temători, profitori și vânduți, n-au făcut nimic să împiedice dezastrul. Dimpotrivă, l-au catalizat. S-a adăugat, ca aport propriu gratuit, și prostia, și credulitatea, și obediența, și lingușeala, și hămesela, și lipsa de perspectivă.

Le-a venit în întâmpinare chiar poporul labilizat prin opresiune, sălbăticit de diverse terori, îndemnat și implicat la distrugere răzbunătoare și la japcă, un popor care și-a văzut mereu stăpânii furând sau înșelând la greu și cărora le-a ținut trena, ba i-a și concurat, devastând, pustiind, șterpelind fără milă, într-o întrecere

a banditismului nepedepsit care a devenit conduită de bază în România. Nu s-a opus, la momentul potrivit, nimeni. Ba au mai făcut și pariuri istorice imbecile! Un prim-ministru chiar a confiscat valuta ucigând în fașă capitalismul incipient autohton. Tot ce a fost românesc le-a puțit!

De-afară Veniții au făcut noile reguli politice, dar mai ales cele economice și financiare; apoi au sugestionat și au lăsat pe românii prost-crescuți, dizabilitați sau flămânziți, să facă restul. Și-au selectat complicii dintre cei fără scrupule, i-au ghiftuit și au făcut pe deoparte, transferuri de capacități productive, pe de alta, distrugerii de capacități concurențiale precum și paralizii economice definitive, silindu-ne la importuri oneroase și deci la împrumuturi masive pentru consum. Ne-au amanetat viitorul urmașilor pentru o sută de ani! Ei au impus Băncii Naționale Române, printr-un agent inamovibil, politica marilor dobânzi, greu de amortizat, deci neproductive, desfigurând șansa întreprinzătorilor

autohtoni curajoși, cu afaceri posibil de succes. Apoi și marile întreprinderi au intrat în „moara cu ciocănele” fiind tocate metodic, în condițiile scumpirii continue a materiilor prime, a energiei, combustibilului, transportului (tot regii de stat, foarte bine salarizate!). Dezvoltarea echilibrată a societății, aceasta însemnând cultură înaltă, educație aleasă, școală riguroasă, cercetare în evoluție, dar și asigurarea sănătății robuste, au fost afectate vital. Astfel, țara se depopulează de valori, creerele sunt braconate de străini și rămânem doar cu suplinitorii, și aceia repetenți, incapabili măcar de o notă minimă de promovare. Iar facilitățile economice, supuse jafului și derutei până la faliment, preferă să intre sub „management” străin, pe mai-nimic. (în acest „mai-nimic” intră și comisionul trădării!). Decăzute, guvernele românești au inventat spirala teveaului și impozitului la sânge, falimentând totul în cascadă și consacrand economia neagră subterană. Cu unele excepții, întreprinzătorul mediu s-a demobilizat,

ori a devenit evazionist și escroc, ca să scoată totuși ceva și să supraviețuiască!

Organismul social anemiât, paralizat, nu s-a mai putut opune acestei devastări, acestei defecțiuni a tuturor siguranțelor și garanțiilor legale, acestei anomii la care au contribuit substanțial președinții, premierii, demnitarii noștri variați, dând aparența-logoree că iau măsuri, că organizează, că denunță, că fac ordine, în timp ce cu încuviințarea și sub ochii lor bandiții jefuitori își dosesec „produsul” în buzunare oficioase, personale, partinice, mafiote, cu predilecție în băncile de afară.

Iar în fruntea lor, o sumă de oameni politici cinici, veniți la ea la pomana mortului, deși asasinatul s-a comis chiar de către ei. Ei sunt beneficiarii masei credale, în unire cu mafioții străini care, din cauza acestei complicități le asigură beneficiul de imunitate. A fost și continuă lichidarea generală, la care au subscris toate echipele administrațiilor de până acum.

**Națiunea a fost hoțită și batjocorită iar țara pusă**

**la pământ prin mizerabilă organizare politică, prin complicități devastatoare cu clicile lichidatoriste, aruncând România pe un loc rușinos în coada Europei.**

Acest proces infam s-a derulat sub binecuvântarea tolerantă, uneori chiar neputincioasă, a unor președinți incapabili de voință națională, mereu înconjurați de un roi de lăcuste hămesite. S-a ajuns de la peste 7 miliarde dolari în credit la aproape 100 miliarde euro în debit, **fără să se fi creat nicio capacitate socială sau economică competitivă**, iar dincolo de zestrea socialistă hărtănită, s-au înghițit nerușinat credite peste credite, ducând la **îngenuncherea țării prin prostie, demagogie și corupție generalizată.**

În fața situației anormale, scandaloase, ca unii să trăiască în sfidarea unui huzur nepermis și nemeritat, iar majoritatea populației să ducă ponoasele unei crunte mizerii cronice, de asemenea nemeritate și nepermise, **nu poate fi scuzat niciun om politic de vârf, care fie a**

**furat, fie a lăsat să se fure, fie a dezorganizat, fie a lăsat să se dezorganizeze, fie a distrus, fie a lăsat să se distrugă.**

Oare ce ar merita aceste specimene cu creare atavice și suflete de reptilă?!

## **Cine ne sunt răspunzătorii**

*„Atunci când se ridică sus oameni de nimic, nelegiuirii mișună pretutindeni”*. Psalmi, 11 – 8

Nu pot să închei suita de rechizitorii fără a arăta cine sunt părinții protectori ai „miliardarilor de carton” – căci din ce altceva le este făcut caracterul? – și al noii clase îmburghezite prin necinste, care la noi se numește, de când lumea și pământul, **ciocoime**. Și o vom spune fără patimă și fără părtinire.

În primul rând administrațiile prezidențiale, ba chiar președinții însăși, pentru că și-au ascuns lipsa de voință ori chiar au practicat complicitatea tacită în spatele așa-zisei separații a puterilor, nefăcând altceva decât să risipească puterea națiunii. Invocând principii de teorie politică sau făcând trimitere la modele sociale incompatibile românilor, consumând energia și credibilitatea simbolică a instituției pentru satisfacerea unor vanități personale, provocând turbulențe grave soldate cu coliziuni inter-instituționale, **președinții noștri de până acum, fiecare în felul său, a dat girul gangsterismului politic, au nășit baronii noii societăți predispusă gregar la arbitrar și abuz discreționar continuu.** Datorită apetitului pentru confort personal, unii au preferat să abandoneze nu doar filosofia bunei guvernări ci chiar pe cei care i-au propulsat în înaltele responsabilități. Distorsiunile și marile abateri nu au fost moderate, diminuate sau eliminate. Uneori, dimpotrivă, prin jocuri de culise de un rar cinism, ele au fost



încurajate și întreținute pentru provocarea voluntară a anomiei instituțiilor implicate în consolidarea statului de drept. Implicarea partizană a instituțiilor responsabile de securitatea națiunii în suita de intrigi politice a făcut posibilă discreditarea publică a acestora și apariția comportamentelor contestatare. Mai grav, aceste instituții și-au pus „poalele în cap” prin țațele curtezane numite consilieri prezidențiali sau de stat.

Premierii guvernelor succesive au fost, la rândul lor, preocupați în principal de satisfacerea imediată a acoliților dar mai ales de imaginea personală și de „răsplata” preferențială a grupurilor oligarhice care i-au ajutat să ajungă la putere. Au înființat ministere, agenții, oficii și structuri paralele pe care le-au umplut cu zeloșii epocii și au făcut ca birocrăția utilă să degenereze în hidrocefalie monstruoasă. Neputând menține ritmul agresiv al vacuumării ultimelor resurse naționale, au introdus moda „ordonanțelor de urgență” care coroborată cu starea de parablegie politică a opoziției

vădit fățarnică, a făcut posibil abuzul autocrat pe toată ierarhia unei administrații privatizată de partidul guvernant! Imoralitatea unora a fost împinsă până la sfidarea bunului simț, fie că deveniseră protagoniștii direcți ai scandalurilor orgiastice, fie că incitau explicit la dezmățul corupției după emblematica sintagmă de la Cluj: „*furați și voi ce a mai rămas de furat*”.

Apoi justiția oarbă de-a binelea, care s-a lăsat mai întâi pipăită apoi s-a cerut violată cu voluptatea prostituatei de centură de către plătitorul politic. S-a pus sub comanda zilei cu o nonșalanță de budoar păstrându-și duplicitatea și standardele duble. Ea însăși aparținea unui sistem cariat de elemente ordinare și corupte. A intrat în era postdecembrie cu un asasinat politic, apoi s-a lansat în marile afaceri recuperatorii ale veneticilor de tot felul împărțind dreptatea direct proporțional cu valoarea comisionului acoperit. **Ridicolul a pus stăpânire pe întreaga tagmă asasinând nu numai încrederea în actul de justiție ci**

## **Însăși conștiința dreptății!**

Vom continua cu legislatorii, adică acei făcători de legi, în majoritate cu competențe improvizate, proiectați în Parlament pe liste de subvenții la partid, care au emis legi incomplete, ușor de eschivat, ei înșiși croind litera în spiritul intereselor proprii, adesea venale, dar paravanate de o imunitate fabricată și deloc meritată.

Nu excludem nici instituțiile executive, centrale sau teritoriale, adesea puse în situația de a fi neoperaționale pentru că au rămas sub autoritatea celor care au patronat fărădelegile din această perioadă. Acționând după principiul centrifugei, administrațiile au acceptat centrul polarizant politic doar spre veșnică dezvinovățire, dar în fapt **au urgisit cu caracatița lor locală și gangurile interlope criminale, toată suflarea acestei țări!**

Am fi avut poate o minimă speranță dacă așa-zisa societatea civilă nu ar fi fost anemică și neconvingătoare, incapabilă de solidaritate, coagulare structurală și efort civic constant. Dacă unii cu pretenții

de reprezentare nu s-ar fi abandonat în fața unor mărunte și descalificante privilegii individuale care i-au făcut penibili și dezagreabili.

Și de ce nu, însăși forurile europene, pentru tratamentul catifelat aplicat unor produse politice desprinse din anomalia hidoasă a unei dictaturi produsă atunci de chiar cei pe care îi susțin astăzi!

Dar nu în ultimul rând, **Noi**, noi cei care ne văicărim că nu mai putem, dar am stat deoparte așteptând un Mesia! Noi, care îi înjurăm cu nesaț zi de zi, dar ne gudurăm, cu gesturi de prosternare, când ne dau mâna! Ce poate fi mai umilitor decât să săruți mâna celui care te pălmuește! Chiar și atunci când nu ți-o cere nimeni! Ce proverb subversiv ne-a lăsat decăderea secolilor: „Sărută mâna pe care nu o poți mușca”. Vai, nouă!

Cu tristețe obosită nu mi-a rămas decât să constat faptul că acești **patricieni de extracție proletară bolșevică**, unii cu sfătoșenie zâmbăreață, alții cu morgă

cabotină sau cinism pirateresc, au târât România în haos, aburind până astăzi populația prin discursuri populist-paternaliste, tolerând toate decăderile și infamiile, năclăiți în mocirla de combinații profitabile dar **incapabili de un radical gest asanator.**

Românul a încetat aproape să creadă că cineva ar mai fi în stare să remedieze acum, sau măcar să sancționeze această devastare fără seamăn. Avem, mai degrabă tendința să lăsăm privirea în pământ, a resemnare, mai ales că știm că singurul lucru care a evoluat spectaculos în aceste vremuri „social-democrate”, „liberale” sau „portocalii” este izolarea, indiferența și totala lipsă de solidaritate.

**Chiar și atunci când suntem mulți, tot singuri rămânem!**

## **VI.**

## AL ȘASELEA DISCURS

### Convertirea legilor și abandonul dreptății

*„Crimele și nenorocirile ce ți se întâmplă sunt rodul unei proaste rânduiei; rânduielele proaste sunt urmarea firească a suferințelor pe care le înduri. Caută-ți legiuitori de-ajuns de iscusiți ca să te scoată din acest cerc vicios”.*

PITAGORA, Legile morale și politice, L.407

Cu siguranță că afirmația ce urmează va enerva pe unii gulguitori de serviciu dar la fel de sigur sunt că cei lucizi și logici, îmi vor da dreptate. Contrar afirmațiilor de curte ale unor șpanareți ce se bagă în seamă mai mult decât curca ce se uită filosofic în stiva de lemne, susțin

că legea penală antedecembristă nu a fost chiar atât de punitivă. Dimpotrivă, spun eu, în fața dezmățului de astăzi acele legi nu ar fi făcut față criminalității prezente. Dar legile de azi sunt capabile de așa ceva? Există o opinie unanimă că s-ar cuveni mai multă consecvență și rigoare în aplicarea lor, cunoscând că educația singură, mai ales cum se face ea astăzi, nu poate avea succes acolo unde pedepsele sunt permissive, disproportionale și chiar încurajatoare, iar legile sunt întortocheate și pline de refugii avocațești, strecurate cu bună știință de legiuitorul însuși.

Valoarea de „funcționare” a unei societăți, așa cum o vede Aristotel sau Toma d’Anquino, este dată de ordinea relațiilor dintre indivizi pe baza legilor consimțite sau a obiceiului pământului. Nu doar puterea suveranului menține ordinea formală cât mai ales substanța legilor și mecanismele de producere a dreptății prin sistemul juridic. În societatea românească actuală, deși autoritatea guvernului este recunoscută și

chiar funcționează „*de jure*”, „*de facto*” aceasta este serios subminată de sistemul invizibil dar peste tot invocat al „*relațiilor informale*” dintre instituțiile publice, nepermis căzute sub administrația unor actori potențați, care pervertesc componentele de autoritate și le distribuie cu titlu de interes privat! **mai simplu și pe înțeles: băieții deșești, clienții abandonului școlar au pus mâna pe pârghiile de comandă ale statului și le exercită sub beneficiu personal.** În aceste condiții procedurile de autoritate consacrate au devenit preponderent instabile și vulnerabile, iar în interiorul acestei uzurpări fără precedent, românul abandonat își percepe existența într-o continuă incertitudine și o acută senzație de insecuritate. Astfel se explică acuzațiile tot mai virulente adresate autorităților în exercițiul funcțiunii odată cu erodarea deprinderilor de supunere.

România este în plin fenomen de turbulență legislativă. Ea se manifestă ca reflex imediat al crizei de autoritate la care ne-au împis politicile clicocrate care



încearcă să-și mențină privilegiile prin falsificarea realităților. Iar falsificarea realităților se face prin falsificarea legităților. Deja consacratele scene de vot măsluit sub patronajul președinților de camere, fie a senatorilor, fie a deputaților, au făcut istorie. S-au dat legi organice cu doar patruzeci la sută din cvorum! Cum a fost posibil? Simplu! Ei, reprezentanții, aleșii, nu se supun nici unui mecanism de control ceea ce le creează certitudinea proprietății asupra puterii. Ei nu sunt depozitarii unei puteri transferate prin vot ci proprietarii discreționari ai acestei puteri și ca atare fac din ea ce vor mușchiul lor! Și au făcut și mai fac încă legi slute, nedrepte și ticăloase care să le apere privilegiile. **Stufărișul legislativ ascunde haita flămândă a delapidatorilor de Țară. La noi, Dreptatea umblă cu ochii scoși și capul spart! Dreptatea noastră a ajuns doar o pronunție logoreică scursă din vocalizele unor bastarzi teve-manelizați. Paradigma Dreptății este doar subiect de manual într-o școală de autiști!** mai

mult, lipsa de substanță morală, duplicitatea așa-ziselor standarde croite pe interesele de clan, au dezvoltat atitudini agresive fără precedent în istoria noastră recentă. Această obraznicie publică confirmă subversiunea prin care se fabrică probleme artificializate pentru ca mai apoi să se justifice recurgerea la diferite forme de coerciție și, în consecință, printr-un ultim act să se reimpună prin forță o autoritate delegitimată.

Eșecurile succesive în toți acești ani postrevoluționari, atât în domeniul economic dar mai ales în cel al domeniilor societate, copierea mimetică păguboasă a unor soluții sugerate dar veninoase și străine modului nostru de viață, insolența vulgară a legiuitorilor, acompaniată de incapacitatea lor de a înțelege stările prin care trece țara, distrugerea credibilității omului de stat ca urmare a abandonării virtuților moralei și deontologiei profesionale, fac să se manifeste tot mai frecvent și periculos **reacțiile de enclavizare ale unor entități comunitare** însoțite de

refuzul declarat sau disimulat al suveranității statale, disprețul față de lege și în mod deosebit pierderea încrederii în actul de dreptate socială, indiferențismul civic mocnit într-o radicalizare subversivă. Dezordinea instituțională este abil întreținută de grupuri interesate în acapararea pe mai departe a ceea ce a mai rămas din bogățiile țării.

Ordinea socială, înțeleasă ca armonie și cooperare pozitivă între indivizii și comunitățile societății, este adesea substituită cu măsurile coercitive de ordine publică în numele căreia se fac, în continuare, abuzuri oneroase pentru a căror justificare se emit legi la timpul viitor dar cu efecte retroactive.

Fiecare societate organizată își are civismul ei, interesele și idealurile ei, precum și corpul de legi care le apără. Cine acționează împotriva lor, producând daune, trebuie invariabil sancționat. Or, aproape nimic din toate acestea nu se întâmplă acum într-un mod normal, satisfăcător. Normalul s-a mutat în

infracționism nepedepsit, în delațiune și denunțare sterilă. Pârghiile justiției se arată astăzi, mai mult ca oricând, ori prea gripate, ori mult prea „unse”. Cele câteva excepții, din ultima vreme, prin care legea se face simțită, sunt defecte majore ale sistemului. Procurori sau judecători, sătui de propriile mizerii încearcă o disperată smulgere din urâtenia lor și se iau la trântă cu cerberii puterii nevăzute. Unii reușesc câte ceva, ceva foarte puțin. Dar, în cele din urmă sfârșesc prin a se sinucide sau, cel mai adesea, revin și dau la pace...

În aceste condiții, tot mai multe categorii sociale, sau mai nou, societățile de publicuri, adică un fel de spectatori permanenți, se descoperă marginalizate, tot mai mulți indivizi se extrag regulilor și devin individuali, tot mai mulți intră în armata revoltaților și îngroașă rândurile lumpenului. Baza de revoltă este în creștere. Societatea noastră descoperă dureros cum este abandonată oficial de autorități și reacționează atipic.

De la reacții individuale de tipul protestelor exhibiționiste, până la sinucideri în direct, fie și din balconul parlamentului. De la grevă de avertizare japoneză până la revolte de stradă tip Zăbrăuți. De la înjurătura mocnită a unui necunoscut, la lozincile explicite ale Conștiințelor Universității. Important a evidenția în economia acestei diagnosticări nu sunt atât exemplificările, îndeobște știute, ci caracteristica atitudinii colective.

Dispariția resursei de speranță acutizează așteptarea și anihilizează toleranța. Legea este eludată, chiar disprețuită. Pentru că nu îi reprezintă. Reacția de auto-organizare a **românilor transformați în mulțimi dezorientate** a început să lanseze „leaderii” naturali, de regulă asemănători numitorului comun al gloatei. Instinctivi și avizi de notorietate aceștia se substituie autorităților delegitate și reușesc să creeze propriile reguli de joc. Discursul lor este tranșant, negativist, vulgar și incriminant. În România de astăzi peste tot

vezi, auzi și citești retorică populistă și evident contestatară. Premizele discursului logic sunt eliminate și se atacă predilect pateticul, visceralul și instinctul. Nu se urmărește a rezolva cauza ci doar a exploata și chiar a întreține efectele. S-a reușit în ultimii cinci ani anihilarea spiritului natural de solidaritate. I-a luat locul spectacolul teledonic, imaginile ticluite pe embleme de partid sau firme 100% penale care se înghesuie în unghiul camerei de filmat cu produse de mână a doua sau de-a dreptul expirate.

Cetățeanul, atât cât a a mai rămas din el, s-a retras din fața responsabilităților. Este absent la ce se petrece în afara interesului său minor. Comunitatea din care a făcut cândva parte, și care îl reprezenta, a fost desfigurată. El este mereu la periferie. Țara însăși a devenit o periferie. El vede buimăcit cum, dincolo de ghetoul de margine al metropolei, paradoxal, începe opulența. Opulența care îl sfidează cu obrăznicie și îl umilește. **Cetățeanului periferic**, izgonit până și din

conclavul mizerie lui, nu-i rămâne decât revolta. Este încă, o revoltă mocnită, de bălegar umed... Numai că El, perifericul social aruncat acolo fără de vina lui, devine dintr-odată solidar prin contestație cu sutele de mii ca el. În România a început căutarea de sine a milioaneilor de răzvrătiți care vor altceva. Un altceva care să le satisfacă dorința primară de revanșă, un altceva care să le răzbune frustrările și condiția de viață nemeritată. Până când i se va realiza această recompensă el refuză tot și pe oricine. Românul de azi nu este un alienat. Românul de azi este un însingurat bântuit de spaima zilei de mâine.

**Ca atare, statul în actuala formă de organizare a eșuat! El nu oferă baza minimă pentru exersarea unei conștiințe în spiritul dreptății și justiției reale, fapt pentru care cetățenii săi se adâncesc într-un scepticism ireparabil, care le paralizează orice resursă de comportament etc.**

Poate că tocmai din această cauză generică, poporul

de nedreptățiți și înșelați tânjește după o mână forte. S-a săturat de discursuri și *talk-show*-uri găunoase, sterile și manipulatorii! Poporul meu, cel cuminte și prostit de-atâta bunătate, s-a săturat să vadă cum Europa ne privește ca pe niște neputincioși înecați în baia corupției și mitocăniei.

**Și nici eu nu mai vreau să fiu ciumpalac!**

**VII.**

## **AL ȘAPTELEA DISCURS**

**Educația în derivă.**

**Asasinarea culturii și sfidarea firii noastre**

*„O națiune nu înfruntă eternitatea nici prin*



*politicienii ei, nici prin armata ei, nici prin țărani sau proletarii ei – ci numai prin ce se gândește, se descoperă și se creează între hotarele ei”.*

MIRCEA ELIADE, De ce sunt intelectualii lași,  
Criterion, 1 nov. 1934, pg.2

Când am investigat fișierul datelor acestui capitol am trăit o nefirească stare de furie. Am fost pe punctul de a abandona proiectul discursului și a mă scutura de povara celei mai odioase surclasări, aparent imperceptibile, pe care a suferit-o poporul român. Aveam în fața arhiva fumegândă a unui dezastru incalculabil pe care nu mi-l pot explica prea bine nici astăzi. Un popor, o națiune, o comunitate indiferent cum s-ar numi acestea, nu rezistă și nu poate exista în cuprinsul simplu al istoriei oricărei civilizații fără educația prin care devine parte a umanității. Mă pregătisem să dau o replică abstractă, cu trimiteri

comparative la marile valori ale unui trecut confortabil, sprijinindu-mă pe argumentul lui Horațiu: „*naturam expelles, tamen usque recurret*” (vei alunga naturalul dar mereu va reveni), administrându-mi o speranță fardată dar nemeritată. Și dintr-odată am dat peste o replică dialog din anul 1990 dintre un fesenist și un naționalist de pe la pe unere pe marginea legii educației: „*și cine face, mă, legea asta?*” întrebă primul – „*Cum cine? Oricine, ce dracu' mă, asta-i problema!*”, răspunse cel de al doilea. Poate din această butadă am putea înțelege cel mai bine de ce s-a ajuns în grajdul civilizației moderne. Nu am avut prea multe a reține din sistemul socialist al educației prin muncă și pentru muncă. Uneltele gânditoare erau programate pe profesii eficiente, „neparazitare”, care aparțineau fondului imaterial al producției socialiste. Nu aveam cum să fi păstrat o minimă moștenire de valoare de la Suzana Gâdea sau Aneta Spornic, aceste două personaje edificând simbolul prostiei personale, a inculturii și a

urii viscerale față valorile consacrate. Prima dintre ele chiar a intrat în istoria anecdotică, sublimând prostia peste orice închipuire. Se știe că Ceaușescu încerca după fuga lui Pacepa să se mențină cumva în grațiile occidentalilor. Și cum altfel decât prin gesturi de benevolență față de disporă, și mai ales prin recuperarea operelor celor mai reprezentativi intelectuali opozanți care își câștigaseră recunoașterea universală. Când, în 1979, s-a hotărât la Editura Științifică publicarea în traducere a doua cărți ale lui Mircea Eliade, propunerea a ajuns pe masa acestei caribde, care plină de ifose autocrate a exclamat: *„cine mai e și Eliade ăsta! Dar cine se crede? Cum, scrie el două cărți într-un singur an? Ia să-l trimiteți cu secretarul de partid la mine”*.

Catastrofa educațională a fost ca prăbușirea unui tsunami peste poporul român odată cu declanșarea campaniei criminale de **reproletarizare intelectuală**, care a luat o turnură fără seamăn după anii '80. Partidul avea nevoie de cadre „sănătoase”, cu convingeri

imperturbabile, care să răspundă necondiționat, pe reflexe ideologice, comenzilor politice. Științele umaniste erau scoase pe rând din programele de studii universitare locul lor fiind luat de practica în producție, accentuându-se inginerizarea școlii românești ca parte a unei filosofii a materialului și beneficiului sclavului eficient. Ca și mai târziu, după cum vom vedea, nu s-a făcut niciodată o distincție etică între educație și procedura de instrucție profesională. Reproletarizarea intelectuală a prins de minune. Mulți dintre cei care cădeau cu brio la examenele de admitere în facultăți erau progeniturile parveniților sistemului sau profesiilor privilegiate. După eșec luau drumul întreprinderilor socialiste unde erau încadrați în muncă, pe ștate fictive, pe la diferite secții auxiliare sau servicii de protocol, că de se știau cine sunt și din partea cui a venit telefonul! Apoi, după niciun an, progeniturile cu dosarele acum în regulă se duceau la examen, la facultate. Numai că de data asta pe locurile special destinate celor din

producție! Și în timp ce copii dotați, cu sânguință de carte dar fără parte de experiență muncitorească picau la sutimi sub nota 8 (opt) „consacrații” intrau și cu note de 5 (cinci), pentru că vezi doamne, nu se ocupau locurile muncitorești. Fenomenul a cuprins întregul sistem. În armată, miliție, securitate, învățământul de toate gradele, mica și marea nomenclatură... Societatea românească ajunsese în 1989 un sanatoriu de bolnavi cultural nevindecabili, pentru că gena lor de conduită fusese afectată iremediabil. Această pletoră juvenilă atunci, a ajuns matură la început de mileniu, într-un cortegiu pestriț de neterminați care au vulgarizat viața, au violat pudicul public producând noi generații de bastarzi needucați. Cum putea să aibă loc un altfel de dialog despre legea educației, atunci în 1990 sau după aceea, timp de 20 de ani? câți ani de tranziție idioată aproape tot atâția miniștri idolatri de sine și cu fițe de filosofi ai educației care nu au produs nicio idee, nicio doctrină, nicio viziune asupra modelului

produsului final educațional pentru o lume a viitorului, pentru o societate creativă bazată pe puterea minții și actului moral public. Poate, cu două efemere excepții dintre aceștia, miniștrii în cauză s-au deosebit de Suzana și Aneta prin perfidia ascunderii suficienței personale în spatele noilor slogane împrumutate de la Waldorf, Hans Seidel sau Soros. Sau poate că acesta le-a fost scopul ascuns. Să fim doar o pepinieră experiment din care, prin macularea educației, să se poată sustrage valoarea pervertită de oferte de nerefuzat și astfel, golind țara de inteligențele tinere să ne târâm în latrina colonizaților. Am livrat la cheie și în mod gratuit resursă umană țărilor răpitoare, resursă în care noi am investit capital serios, pe banii acestui popor. S-a practicat cu o inconștiență suspectă un „business” falimentar, atât moral cât și material, producând o pagubă cronică mai gravă ca cele cu trimiteri la averea fizică jefuită. Potențialul de sursă pentru elitele reale este subminat, ruinându-ne securitatea culturală pe un orizont de timp

imprevizibil. Dintre cei care astăzi studiază sau își continuă studiile la mari universități din lume, numai doi la sută afirmă că se vor mai întoarce acasă. Adică, să lucreze pentru România. Restul? Se duc învârtindu-se invocând mizeria morală și decadența, indiferența și lipsa oricărei perspective de realizare profesională. Ei au primit între timp o educație a succesului personal. O mentalitate a competiției, fie și în echipă, dar numai pe criteriul reușitei pentru sine. Instruirea abstractă, fără abordarea finalității etice acestei pregătiri, bună în formă dar săracă în fondul firii, dezactivează orice deviză ideatică, spulberă conștiința apartenenței într-un abstract delocalizat și desăvârșește comprimarea identitară până la dispariția ei.

Din păcate nu am învățat mai nimic din tragedia învățământului mecanizat socialist. Am sperat ca școala românească să nu uite că, dincolo de instrucție prin acumularea de cunoștințe și formarea unor deprinderi intelectuale, misiunea ei este să **educe**, adică să incumbe

în copil, adolescent și tânăr etapele formării sale ca OM, prin aducerea lui din stadiul primar al reflexelor și instinctelor dominante la rațiunea controlată și la acceptarea legii datoriei ca virtute supremă. Ori, acest deziderat nu poate fi împlinit doar în fața computerului sau audiind mii de ore conferințe susținute cu slide-uri animate. Nu ar fi trebuit acceptat decât cu rezerve această religie a expansiunii excesive a informaționalului pragmatic care devine substituent la carențele educative, dar care, facilitează ea însăși alte carențe. Computerul ușurează și simplifică enorm din efortul omului, îi multiplică și extinde memoria, îi accelerează până la un punct gândirea relaționistă, îi aduce pe tapet variante complexe și soluții selective, dar în același timp îl imobilizează, îl obsedează, îl substituie, îl subjugă și, ce e mai grav, îi sterilizează simțirea, dacă nu chiar îl însingurează într-o monomanie tristă. Cantonarea omului, a românului în special, doar în pragmatismul virtual nu pare a fi o soluție optimă



pentru integralitatea lui umană, pentru esența sa spirituală. E o victorie zilnică a demoniei lui mecanice, electronice, asupra conținuturilor de conștiință, asupra relației dintre Om și întreg. Așadar, luând în calcul explozia informaționalului, a rețelelor mass-media electronice, a posturilor de radio și televiziune, nu s-a avut în grijă o ponderare noologică a lor în favoarea spiritualului, a unui umanism contemplativ regenerativ energetic, mult mai apropiat naturii noastre umane, ca și creație divină.

Sufletul social al copilului nu se formează după devize, sloganuri și rețete psihopedagogice! Noos-ul, cum are să spună profesorul Ilie Bădescu, se transferă prin marea empatie colectivă a mediului natural de viață. Bunele deprinderi de a trăi, va fi spus Pitagora, nu vin din gena ereditară ci din modelarea familială și din cea a cetății. Unde și când se face acest lucru la noi? În 80% din familiile românilor se practică dresajul prin interdicție iar replica la greșeală este pedeapsa fizică.

Acest deficit grav în opera de zidire a unui OM nu este compensat sub nicio formă de școală. Tot mai depersonalizată, distantă și decalibrată afectiv, școala a devenit chiar locul unde se produce grava prostituție a viitoarelor caractere.

În școala românească de astăzi nu se mai practică formarea caracterelor prin angajarea modelelor și comparația idealurilor. A dispărut dimensiunea solemnului, recunoștinței sau asumării sacrificiului. A vorbi despre datoria cuvântului dat, simțul ordinii personale, a bunei rânduieli a propriei vieți sau autocontrolul gesturilor simbolice este desuet dacă nu chiar absurd. Dimpotrivă, în licee cu mari pretenții „de firmă” se practică libertinajul prostituției, comportamentul ofensator față de „minima moralia”, mituirea notărilor, desecretizarea subiectelor de examene, relațiile sexuale convenite între dascăli și eleve. În unele, profesorii sunt pălmuiți, ridiculizați sau de-a dreptul dați afară din clase! Un tablou dezgustător

pentru o lume a bunului simț din care a fost izgonită buna cuviință.

Așa se explică de ce masa mare a tinerilor în formare este tot mai subculturată, cu un profil educațional precar. Mai rău ca înainte de 89. Idealurile, atâtea câte au fost, s-au substituit cu scopurile mercantile, și nu oricare ci cele imediat tangibile. Totul este sub comanda: „ACUM” și „TOTUL”! Și dacă se poate fără efort, fără merit, fără dare de seamă. Nu există temeii pentru ascultare și răbdare. Și nici cumpătare... Numai că ei, tinerii, nu se mai bucură natural de viață. Bucuria lor este ca o pictură contrafăcută de „Halowinn” sau „Valentine’s day” și vândută la preț de speculă pe piața divertismentului de prost gust. Bucuria lor, ca multe altele din oferta zilei, este o marfă. Se vinde și se cumpără într-o derută mai mare ca oricând, din cauza abuzării libertății, comportament indus prin mijloace sugestive subliminale, și care a găsit în amorfismul cultural-moral

al generației mall-urilor un bun teren de manifestare.

Este știut că educația, ca proces continuu, cuprinde atât modelarea persuasivă, seducătoare, cât și aplicarea rigorii constrângătoare, coercitive. În momentul de față niciunul din factori nu mai funcționează, iar renunțarea la ele pare impusă, atât prin directive explicite venite din afară, dar nu mai puțin de prostia ministerială obedientă, dinăuntru. Astăzi s-a ajuns deja la ideea definitivă că tânărul nu trebuie sancționat, nici măcar atenționat, că el e liber până la anarhic să-și caute plăcerea, mai ales în forme hedonice sau chiar orgiastice promovate de media obscură, făcând paradă din consumul de drog și alcool, afișând violența și brutalitatea animalică. Nu sunt exersate tehnicile de autocontrol și promovarea bucuriei de a trăi frumos, ci dimpotrivă, se încurajează abjectul, superficialul, exhibiționismul și descărcările de orice fel, cu derapaje grave până la dezabuzare și apatie morală. El însuși nu se recunoaște la contactul întâmplător cu tradiționalul

„mai bătrânilor” săi, pentru că i s-au surpat valorile consimțite în ordine istorică și culturală și a fost pus în locul acestora demagogia și minciuna publică, pentru că aceasta i se oferă dimineața, la prânz și seara. El, copilul nostru, copie identic conduita abjectă și hoția mai-marilor, trivialitatea, prostul-gust, kitch-ul și bătășenia etalate și încurajate social, pentru că aceasta i se oferă dimineața, la prânz și seara! Pentru el, orice valoare morală este abuzată de clasificarea clandestină a mercantilului după deja celebra formulă „*dar mie ce-mi iese la afacerea asta*”. Iar afacerea este identică cu a celor care ar trebui să vegheze la devenirea lui umană! Nu s-a făcut nimic pentru bararea acestei cascade de factori dezeducativi menită să surpe rezistența morală românească. Se capitulează nedemn în fața falsului ascuns sub oferta ispititoare dar hâdă a „noului” insidios și scabros. S-a încurajat sub sloganul toxic „gândește liber” nu libertatea responsabilă a alegerii ci „libertinajul absolut”, prin care anumite conjurații

exogene și-au propus să domine și să corupă liniștea sufletului nostru, și în bună măsură au reușit. Școala românească de azi e anarhică, limbajul vulgar, comportamentul deșănțat și rebel la numeroși elevi, delăsător sau venal la mult prea mulți dintre profesori. Declamata ofensivă a tinerilor și fluturată de politicianismul desfrânat pe toate televiziunile a eșuat într-o penibilă dezertare prin refuz, nonconformism și revoltă mocnită. Restul este ipocrizie afișată și tertip de imagine găunoasă.

Este drept că despre o criză mondială a educației se făcea vorbire de prin anii șaizeci iar concluziile raportului UNESCO a lui Philip Coombs arăta lipede o periculoasă animalizare a speciei. Un deceniu mai târziu, Edgar Faure vedea aceeași lumea prăbușită în groapa dezechilibrelor sărăciei, lansând de la înălțimea aceleiași autorități mondiale, chemarea către guvernele planetei să producă ameliorarea accesului la școlarizare și spirit ca precondiție a accesului la civilizația

viitorului. Cu toate aceste diagnoze grave care, pe lângă starea deprimantă constatată, puteau fi o neașteptată sursă de soluții pentru viitorul mediu, „Cartea Albă” a învățământului românesc, de la începutul anilor nouăzeci, s-a dovedit o compunere copiată pe timpul unui extemporal improvizat. Nu numai că teorii invalide pentru specificul nostru au fost „copy-paste” ale dar chiar și tehnologiile pedagogice au fost preluate mimetic. Și uite așa, hodoronc-tronc, principiul „egalității de performanțe” a fost înlocuit cu cel al „egalității de șanse”. Cu alte cuvinte, se înlătură conceptul de a-i pregăti pe toți să reușească, într-un fel sau altul, și se reduce totul la a-i asigura doar șansa participării! Și mai departe? Cu cei care nu au nici măcar această șansă, ce facem? Sau cu cei care eșuează? Mergem pe mâna maestrului M. Malița și acceptăm rebuturile educaționale sau mai mult, rebuturile sociale? Umplem peluzele huligane până la refuz și dăm o pâine de mâncat jandarmilor și mai nou, firmelor private de

represiune? Asigurăm baza de selecție a viitorilor clienți ai penitenciarelor, sau îi excludem social și-i lăsăm spațiului „liber” al Europei cosmopolite? Asta s-a făcut de către aleșii noștri! Dar nu numai din prostie ci mai ales dintr-o odioasă rea credință față de acest popor. **Așa cred, așa spun, așa să se știe!**

Am afirmat de atâtea ori, fie din postura omului academic sau din cea de persoană publică, faptul că modelarea social-morală trebuie practică în toate componentele unei societăți cât de cât caracterizate prin maturitate și sănătate socială sub autoritatea unor minime bareme de morală cetățenească. Dacă modelul nu este cultivat din sămânța propriului model de viață înnobilit cu sinteze superioare ale exemplurilor universale și pus undeva sus, într-o idee înălțătoare, apare riscul ca el să coboare în utilitar, să devină banal sau chiar să cadă în trivial precum vedem mai peste tot în ecuația fără soluție a zilei: vedeta fabricată, cocota



fudulă, țeparul sânguincios, fițosul penibil, fotbalistul trucat, ultrasul multifuncțional, dealer-ul de droguri, șeful de clan sau macho de centură! S-a exhibiționat pe toate planșele idioților cu ștaif că trebuie să acceptăm ceea ce ne dă străinătatea, ca și cum această străinătate ar fi un eden, un cristal al sublimei purități în care trebuie să ne topim natura proprie. Nu au putut înțelege sau poate că și-au interzis calculat să accepte că nu poți fi un bun european până nu ești mai întâi de toate un bun român! Și nu doar ca etnie... Ci ca reprezentat al unei civilizații încântătoare, a unei lumi de profundă creație și aport spiritual la dosarul imprescriptibil al umanității vechi și celei recente. Și atunci au lăsat totul la libera așezare a unei reforme fără de sfârșit încât s-a ajuns la o definitivă „abrambureală” educațională, care a dat și porecla unui ministru, poate mai puțin vinovat în intenție, dar tot atât de falimentar în realizări, pentru că a rămas captivul sistemului ticăloșit. Este deja o realitate recunoscută că, la noi, educația se face acum

fără modelare, iar modelele câte sunt, și așa cum sunt, provin din alte societăți și au o idealitate tot mai scăzută, sau definitiv precară. Spațiul mediatic și autoconsacrații formatori de opinii, produc și ne propun în special modele de polițiști care defectează, detectivi rebeli și atipici, mafioți și killeri plătiți, magnați conșpiraționiști, militari curajoși într-un război fără cauză, dar finalitatea nu merge mai departe de un „game over” și eliminarea adversarului.

Cândva, și la noi a existat un model exigent al național spiritualului, obținut prin intransigență morală, asceză mistică, muncă ordonată, dispreț pentru tranzacționism și lăfăială burgheză, apropiat sau aproape identic cu umanismul compasiv față de toate clasele oprimate, trăind modest dar având suficient, dând plusul material societății, săritor la nevoie. A fost spulberat în mai puțin de două decenii de dezmăț fabricat și întreținut la foc pripit pentru a prinde coajă de durată!

Poate că astfel ne vom explica de ce niciun regim de după 1989 nu a fost capabil să propună un model, care să producă gravitarea liniilor de forță spre matricea formativ-educățională autohtonă. Nu se cade să intervin prea mult în administrarea unor idei, dar abandonarea, de altfel necesară, a conceptului „omului nou socialist” ca model de convivență obliga, și obligă încă, să recuperăm tocmai ceea ce perfida ideologie comunizantă a distrus: **OMUL CUMSECADE!** în care, pe lângă cele cunoscute din perioada interbelică la care deja am făcut trimitere, intră cinstea, bunătatea, ținerea cuvântului dat, ajutorarea semenului, solidaritatea obștească în situații mai grave, și chiar însăși cuviința și smerenia creștină.

Din nefericire, în neonomomenclatura prezentului continuu, nicio formă nu corespunde conceptului inspirator: românul liberal nu mai e liberal, e chiar roșu de a binelea, țărănistul nu mai e țărănist, pentru că nu mai are țărani, creștinul nu mai e creștin, el

convertindu-se la toate păcatele și nici social-democratul nu mai e social-democrat, el fiind un aprig capitalist de cumetrie îmburghezit ca în spusele lui Lenin și Ilici! Mulți așa-zis democrați sunt de-a dreptul autocrați consacrați de propria lor „voință a mușchilor”, unii așa-zis eroi sunt ariviști sau escroci. Sfintele fețe bisericești nu mai sunt chiar așa de sfinte, nici unii polițiști nu sunt veritabili polițiști, unii chiar fiind urzupatori da calități oficiale și însemne publice! Iar mulți oameni de afaceri n-au știința afacerilor ci doar a escrocheriilor afaceriste, și destui consilieri știu a consilia doar pentru sine. Peste tot **înșelătoria** își spune cuvântul, **prefăcător**ia și **trișul** se extind, subminând orice ideal modelator. E greu să faci să existe o societate vivace și optimistă dacă nu îi dai o țintă exuberantă, dacă nu îi impui un traiect al vieții trăită frumos. Cum eroii modelatori din istorie sau legendă au fost și ei uzurpați sub sloganul demitizărilor necesare, fie din sterilitate de simțire, fie din interes mercenar, câmpul

educațional a rămas pustiit, ca un bărăgan al ciulinilor, prăfuit de nimicuri fără niciun etos. Ce să semeni pe el?

Nu s-a făcut nimic! Dar absolut nimic, pentru o cenzură drastică în aceste comportamente. Avem obiceiul de a ne raporta mereu la alții, ca niște impotenți lipsiți de actul originalității. Ei bine, dacă tot ne-am obișnuit cu trimiteri de exemplu, de ce nu am proceda asemenea altor țări de cultură înaintată, restabilind și ocrotind valori tradiționale călcate în picioare, impunând mândrie și decență celor ce au uitat de ea, reabilitând un stil românesc de conduită făcut din moderație, bun gust, relație fraternă, bucurie fără ostentație, fără exhibiționism, cu creditarea tainei sacralului și apărarea demnității ființei. Se încearcă în ultimul timp o anume recuperare a valorilor noastre ancestrale, a originilor noastre mai mereu escamotate de negaționiștii de serviciu comandat. Ce frisoane, ce lătrături răgușite de șacali castrați, ce fibrilații spăimoase că li se fură jucăria! A te rânduiești în locul

sacru însemnat de dumnezeu este de neiertat dacă o faci fără aprobarea lor. Doar să pronunți numai că vii din marea radăcină a lumii hiperboreene, a marii spiritualități sacro-sancte a civilizației daco-getice și încep la unison să te facă comunistoid, fascistoid, aberant și balamucit, nepricopsit și băgător de seamă. Țipă canaliile dracului de parcă s-au opărit cu smoala iadului! Că ar fi doar dintre cei despre care se știe ce obârșie nomadă au, nu ar fi o problemă prea mare. Dar ce te faci când, la urlătoare se asociază corciții noștri, vajnicii făcători de nimic care se felicită cu gura salivată: „*ai văzut ce le-am tras-o?*”. Iar cei care își zic că sunt oameni cumsecade se chircesc în colțul pedepsiților fără vină, fără a scânci, de teamă să nu le-o „tragă” și lor! Cu așa oameni, așa destin!

Așadar, nu-mi rămâne decât să acuz că nu s-a lucrat pe tărâmul formării civice, în sensul cel mai nobil al cuvântului pentru a deștepta românul la o altă statură, aceea de proprietar al destinului său, și a deveni astfel

consecvent, dinamic, cooperant și solidar, pretențios cu viața dar și neiertător cu cei care-l conduc rău. Dimpotrivă. Educația uzurpată de fetișul instruirii moderne l-a făcut pe „novus homo rumeno” contrariul său, și numai în folosul unei netrebnice clase ciocoiești aculturate.

De ce legiuitorii noștri nu au închis toate sursele de alimentare ale pseudoeducației, inclusiv a celei de care se face vinovată **mass-media** prin obscenitate și prost-gust, oricâte justificări comerciale ar avea? Pentru că acei legiuitori la care facem referire, tocmai și-au produs alchimia dezgustătoare a propriilor lor lipsiri de educație. Complezența cu asemenea manifestări imorale și amorale e responsabilă de toate imbecilitățile vieții noastre sociale și politice, și a dus catastrofal la restrângerea bine-crescuților în fața prost-crescuților, permeabili la toate viciile și infamiile, făcându-ne tot mai incompatibili cu baremurile unei structuri de viață creștină.

Toți acești naufragiați politici nu au înțeles că un abecedar bine învățat este mai de preț decât un masterat trucat. N-aveau de unde să priceapă neverosimila lor sărăcie mintală că **prima datorie a oricărei acțiuni politice este aceea de a ști ce fel de cetate să construiască, pentru ca mai apoi să producă cetățeanul care să o înviețuiască!**

Ofensiva destrăbălătoare și-a găsit loc și în cultură, unde curențele așa-zise moderniste, mai degrabă mondeniste, își refuză ostentativ orice orientare și consolidare moral-educativă. Din aproape toate creațiile postdecembriste au fost gonite sublimul, idealul, etosul, reveria, pateticul, și chiar problematicul cauzal, pierzând în fața gratuității de tip divertisment ușuratic și a ironiei bășcălioase. Miniștrii culturii de-a lungul acestei terne perioade nu au fost capabili de o reală construcție a unei filosofii a actului de cultură majoră, de asanarea reziduurilor ideologice, de stopare a



pseudovalorii tupeiste care se afișează cu obrăznicie în capul listelor de premii a Uniunilor de toate felurile. Nici nu au încercat măcar, prin politici liniare coerente să protejeze bazalul, autenticul, în fața infiltrărilor decadente și atotmistuitoare de puritate. Culturalul s-a bezmeticit iar produsul său a fost preponderent un fetus imatur, cu malformații morale ireparabile. Culturalul societății noastre s-a încuscrit cu manea ȣigănescă și a schimbat lista de protocol a unor guvernanți contagiați de colierele de aur atârdate la gâtul însoțitoarelor de companie, de mondiali consacrați, cu cefe groase. Substanțe culturale autentice nu au mai apărut. Câteva zvârcoliri cu scâncete, câteva nervozități răcnite ale câte unui pamfletar sau eseist mai talentat nu pot redefini sterpitudinea, deșertul spiritual și decondescendența generală. Corciții culturnici au năpădit cu lăturile lor zoioase peste esențele noastre batjocorindu-ne simbolurile universale. Eminescu a ajuns „cadavrul din debaraua” națională la care chipurile facem mereu

recurs pentru a ne legitima bruma de prezență pe un continent al altora. O nevolnică hoardă de logoreici își masturbează limba viperală schimonosind orice urmă de frumos, orice șansă de abstract și sublim. Această logoree zoioasă nu trebuie doar pusă la index, după spusele unor literați onești, ci trebuie vidanțată la canalul propriilor lor dejecții. Pentru un anume nemernic, care, pe deasupra, a luat și premiul Uniunii Scriitorilor, România este poligonul imaginar al fanteziilor sale pornografice iar expresiile lui de rahat uscat nu pot fi trimise decât direct în sorbul vidanjelor de closet stătut. Este de-a dreptul dramatic să constați cum, în numele libertății de creație se produc cele mai abjecte atacuri asupra esenței culturii noastre identitare. Pentru ei, Miorița nu este neapărat o baladă a românilor, ea călătorind mai peste tot, prin Balcani și proiectează spiritul mortuar predestinat, fatalismul perdant. Balada, zice-se, este o cacealma, și nu mai trebuie să facem apel la un asemenea gen protoartistic! Esențele noastre nu

trebuie să mai țină de natura primordială, iar cultura pastorală, tradițională, este predilect tratată ca un handicap ce ne balastează accesul în planul culturii europene. Alogeni fiind, acești cretini patentati nu au de unde ști că transfigurarea în semnificație orfică a existenței, ba mai mult, a actului martiric! a luat forma spirituală a evenimentului narat. Prin asumarea ideatică a morții, românul ancestral nu s-a îngrozit și nici nu a devenit defect sau curtezan al lașității ci a translatat moartea spre sublim. Asasinii culturali, deloc mioritici, au venit cu sortimente contrafăcute de culturi hibride pe care le basculează în ograda noastră în ambalajele multiculturalismului. Îmi susțin convingerea că multiculturalismul este moartea culturilor autentice! Acest concept, lansat cu ingeniozitate de producătorii unei metaordini mondiale, are drept finalitate distrugerea autenticului, delocalizarea originilor, a rădăcinilor spirituale și tabularasa-rea mentalului colectiv. Actul de cultură, de creație artistică, de știință,

filosofia însăși, produc coagulantul recognoscibil al identității de sine, este amprenta imaterială a unui patrimoniu irepetabil care produce nu atât diferența specifică pe cât zidesc genul proxim al profilului deveniri oricărei națiuni. Aici lovesc năpârcile care au ocupat spațiul nemijlocit cât și pe cel adiacent al culturii românilor. Au reușit într-un timp nepermis de scurt să producă un mutant greu de identificat în noi înșine. S-a umblat la cromozomul durabilului și a creației perene pe care l-a supus perversiunilor simple ale consumismului de plăceri ușoare, ale ispitei către digerabil vizual și apetent la vulgar. Incultul are farmecul său. El se manifestă conform programării sale genetice și este predictibil. Incultul are un statut recunoscut și stabil în spațiul cultural de referință. Este un fel de bufon al regelui. Elita nu se simte amenințată în vreun fel pentru că incultul nu încearcă să o uzurpe, ci doar să o șicaneze, doar comparându-se hazliu cu ea, poate ostentativ, dar nicidecum identificându-se cu ea. Mai

simplic: incultul are măsura lungului de nas!  
**Subculturatul este pretențiosul absurd! Este dobitocul ideal a cărui semidoctă devine țâfnă academică!** El se revendică pe sine marilor valori incontestabile și își administrează merite pe care nu le-a avut vreodată. Le mimează schimonosit. Subculturatul nu se recunoaște decât în opozabilitate și negativism iar dacă i se administrează argumentele care îi deconspiră primitivismul, imediat învinuiește, acuză, culpabilizează tipat tot ceea ce îl denunță, dându-se un mare nedreptățit, un olimpian neînțeleș de „fosilizații” zilei! Subculturatul de la noi este maestru al improvizației de moment, este cel care ajustează fără decență spectacolul în detrimentul veridicului numai pentru că „așa dă bine la șefu’”. Lipsa de cultură se poate corecta prin acumulare, printr-o reorientare organizată a mobilării personalității, prin extragerea din mediul steril sau chiar fertilizarea răbdătoare a aceluia steril. Subculturatul este saturat de sine, își este suficient sieși și nu acceptă

alteritatea. Este esențialmente surprins în dictonul lui Boileau „*un prost găsește întotdeauna unul mai prost ca el, să-l admire!*”. De aceea poate, sălile noastre de teatru, de concerte și operă, ba chiar și Atheneul, sunt privite mai mult pe dinafară. Odată intrat înăuntru, subculturatul se așază lângă un notoriu respectabil și de îndată începe să exhaleze un aer de cocotă, de un ridicol grosier. Teatralizarea dramaticului se mută de pe scenă pe fizionomia lui sordidă și enervantă, mereu în căutare de prim plan și atenție publică. Ce rezonanță artistică, (!) ce trăire a mesajului (!) Nu... doar să fie văzut... să dea bine... la spotul de știri, că de este acolo (!), la marele eveniment cultural.

Am secătuit izvorul farmecului incandescent al originalității. Am sleit de puteri măduva osului genealogic al sacrului, al reflexivului existențial și al mării interogații dătătoare de sens căutării și iluminăției divine. Gorunul lui Blaga nu mai este ascultat cu tâmpla minții și nimeni nu mai aude cum în fiecare clipă el

dospește scădurile sicriilor noastre. Un uriaș sarcofag al sufletului comun abuzat de subculturalismul epocii de pojghiță! Și totuși, în această derivă explicabilă dar nicidecum acceptabilă există filonul energetic omniprezent și quasiperceptibil. Recuperarea creatoare a culturii moștenite este posibilă, după cum posibilă este și despuțirea caselor sufletelor noastre. Chemarea nu este una a trecutului ci doar a timpului care vine...

**Rămâne doar să ecologizăm, fără excepții, propriile conștiințe.**

## **VIII.**

### **AL OPTULEA DISCURS**

#### **Surclasarea românilor**

*„Toată lumea se va înțigăni, chiar de vom umbla numai în mașini și vom mânca numai icre negre!”*

I.D. SÂRBU, 1956

În chiar primul discurs afirmam că poporul acesta și-a dat măsura vigoriei sale naturale și prin capacitatea lui de a se genera sănătos și spornic. În fireasca lege a lui Dumnezeu care a lăsat puterea vieții prin înmulțire și asociere. Am fost poporul cel mai numeros după inzi, iar ca vârtoșenie genetică nu am avut de făcut prea multe comparații. Toate acestea veneau din modul simplu dar sănătos de viață individuală dar și dintr-o lege a pământului imprescriptibilă și neiertătoare. La daci, ca de altfel la toate semințiile pelasge, de unde ne-au rămas moștenire legile sacre belasgine, un bărbat de cicizeci de ani fără copii, trebuia să acorde respectul



public celui de treizeci de ani, dar care era tată. Este universal acceptat că folclorul în general, cu atât mai mult al nostru, este memoria desăvârșită din care nu putem niciodată exclude ceea ce a fost, este și va rămâne lege a pământului. În folclorul nostru se spune că ai făcut umbră pământului de pomană dacă în viață nu ai zidit o casă, nu ai sădit un pom, nu ai săpat o fântână sau nu ai dat viață unui copil. O lege intrată în mecanismul nerostit al organizării familiei, gintei, obștii, comunității și națiunii care își conservă aproape esoteric dreptul la continuitate și veșnicie. Iar românul născut cu aceste valori în prispa casei, oricât de dificilă i-a fost existența a urmat legea pământului cea strămoșească, împlinindu-i voia. Am pierit cu sutele de mii, ba chiar cu milioanele de-a lungul timpului pentru a ne păstra vatra, graiul și credința. Și tot cu milioane ne-am regenerat mai abitir, mai sănătos și plini de vigoare pentru a statornici semnul neamului și numele purtat de el, în această țară! Nu pot să nu remarc că cei

care își fac doctorate pe seama teoriei „vacuum”-ului de populație în teritoriile revendicate cu rară obrăznicie istorică, pun în discuție explozia demografică a rumânității ca și cauză primară a apariției noastre majoritare, tocmai de pe vremea când ei nu cunoșteau altă organizare decât hoarda! Accept puterea noastră, fie și ca atribut al unei virilități și fericite fecundități ale cuplurilor noastre heterofile pentru că este de bun augur pentru lecția destinului ce urmează...

Cum spuneam mai înainte, soluția ceașistă, totalitară, a fost excesivă și totodată inoperantă în ce privește nașterile forțate ale românilor. Nici dogma religioasă nu a atins punitivul și dramatismul acelei măsuri. Dar stimularea natalității s-a impus, iar astăzi se impune cu atât mai mult, prin mijloace deontologice eficiente, asociate cu măsurile încurajatoare la îndemâna statului românesc.

Numai că de la o vreme încoace, am început să ne împuținăm. Din ce în ce mai puțini, din ce în ce mai

mărunți, din ce în ce mai bicsnici... Și asta cam de după al doilea război mondial. Mai corect, după distrugerea gospodăriilor de familie, matricea noastră făcătoare de neam numeros. Disproprietărea, colectivizarea, orășanizarea artificială, egalitarismul socialist, deznaționalizarea identitară și crearea unui metis socialist universal au contribuit la prăbușirea sporului de populație indigenă. Măsura de interzicere a avorturilor și apariția „decrețelor” a fost o încercare de revitalizare a elementului românesc. O măsură discutabilă, chiar incriminabilă din punct de vedere etic, dar necesară față de o realitate alarmantă. Pentru că oricum, etnicii conlocuitori își făceau rata înmulțirii conform unei filosofii a supraviețuirii alogene. Și iarăși nu am învățat nimic din această dramă prin care am trecut. Populația românească a scăzut alarmant prin refuzul cuplurilor de a avea copii, prin avort, prin mortalitate infantilă nepermis de ridicată, prin emigrare în masă și renunțare la cetățenie. Alăturat, ca și

catalizator al decăderii adăugăm viața de mizerie a peste cinci milioane de trăitori, bolile explozive cu caracter incurabil și lipsa oricărei speranțe pentru viitorul imediat.

A dispărut bucuria de a trăi, s-a spurcat relația firescului între tineri și, continuu, se induce perfid sexualitatea comercială diseminând neîncrederea în valorile stabilității, în puritatea actului procreativ. Femeia este încurajată să renunțe la feminitate și gingășie, la natura sa firească, la rolul său maternal, fiind provocată, cu mari reușite, să practice abandonul, divorțul, carierismul și poligamia. **Pervertirea sau prostituarea femeii dă măsura moralei unei societăți,** oricare ar fi aceasta. În Crotona, soția lui Pitagora, o femeie luminată și de o rară moralitate, a fost întrebată când anume și cât de repede se purifică o femeie după ce se împreunează cu un bărbat. Răspunsul i-a fost pe măsura înțelepciunii: „*dacă bărbatul este chiar soțul, atunci se curăță imediat. Dacă este un altul, niciodată*”.

Nu pledez pentru puritanism scorțos și lipsit de uzul realității. Nu este cazul să stigmatizăm o ființă sau alta doar pentru că nu este conformă unei strictețe publice. Dar acceptarea face referire la excepția de la o conduită covârșitoare. Ce ne facem atunci când, covârșitoare este conduita anormalului? Ce ne facem când excepția este tocmai conduita normală? Pentru aceste cauze, și probabil încă multe altele, am ajuns ca populația acestei nații să scadă cu un milion de suflete pe deceniu!! Ultimul recensământ, grosso-modo, asta a înregistrat. O scădere de peste două milioane, ca populație generală... Dar și acest număr este un fetiș. Pentru că, în același timp, alte populații, ce-i drept băștinașe, sporesc exponențial, fără să se încadreze prea temeinic în rigorile unei vieți social – culturale civilizate. Dintre acestea cea mai evidentă este etnia țigănească!

Guvernele de până acum nu au schițat nicio ripostă la această problemă fundamentală, ca și când ea nu ar exista, deși **pentru națiunea română e o chestiune de**

**viață și de moarte.** Ele s-au ocupat predilect de imaginea proprie și personală, s-au dat de ceasul morții pentru salvagardarea „democrației firave”, sau au exersat până la reflex condiționat „tumba pentru integrare”. Ne-au confiscat numele etnic, l-au rebotezat în gheto-urile marilor orașe, l-au rromanizat, l-au pângărit și l-au împrăștiat cu intenție prin toată Europa. Ne-au pus capac! Da, acesta-i termenul. O execuție publică la scară mondială! Fără echivoc. Surclasarea noastră nu este doar numerică. Ea este mai degrabă una de identitate culturală și a devenit o problemă de supraviețuire bioetnică. **De două sute de ani de când i-am dezrobit, nu am reușit, pentru că nici nu am vrut, să românizăm țiganii, dar de douăzeci de ani de la revoluție înapoi, am reușit să țigănim România! Pentru așa că s-a vrut!** Guvernele noastre s-au făcut că nu văd rușinea și blamarea adusă de comportarea acestor minoritari, cu pretenție majoritară în continuă ofensivă demografică, cu acte de „români”, și nu au

sesizat la timp ce discredit s-a abătut peste noi din cancelariile fandosite ale democrațiilor Europei. Dimpotrivă, sub oblăduirea externelor lui Petre Roman s-a dat undă verde la etnonimul de rom cu doi de „r”. Iar sigla de cod european a României a fost schimbată din „ROU” cu cea de „ROM”. Și ne mai întrebăm cine și cum dintre „ai noștri” au pus serios umărul trădării la țiganizarea României!

Ar fi trebuit, de multă vreme, soluționată adaptarea firească a populației țigănești la o condiție civilizată și la o muncă cinstită nespeculativă, folosind eficient și imaginativ resursele oferite de școală și acțiunile sociale filantropic-educative, consonante cu tipopsihologia etniei. Nu trebuie să le cerem să fie ca noi. Respectul față de tradiția și valorile lor de origine sunt condiții ale unei conlocuiri pe un spațiu de proprietate ereditară al românilor. Cu obligația ca și ei, la rândul lor să ne respecte datina și condiția noastră identitară. Nu noi trebuie să fim toleranți lor. Este firesc să remarc în acest

moment pe Kevin Rudd, primul ministru al Australiei în problema imigranților. Parafrazându-l putem spune „*țigarii, nu românii trebuie să se adapteze*”. Niciun proiect director realist nu și-a propus eradicarea din mediul lor, prin factori educativi și reguli din interiorul comunităților, a răului comportament, prostului gust, vulgarității, vagabondajului, cerșetoriei, violenței, subculturii. Se invocă papagalicește directive europene, filosofae dar fără temei, pentru reinserții sociale, pentru planing-uri familiale, pentru fel de fel de bazaconii în loc să creăm soluția de a le fi cultivată public tradiția țigănească și ridicată demnitatea specificității în ceea ce are ea autentic. Prin noi și pentru noi trebuie să facem și să impunem diferența. **A fi uman nu înseamnă a fi și idiot. A fi tolerant nu înseamnă a fi și prost. A ceda de la aceste reguli este totuna cu a te condamna la dispariție etnospecifică.**

Proiectul european în problema țigănesască este un eșec, pe care îl suspectez a fi fost bine chibzuit de



cerberii occidentali. Pentru că problema a fost fabricată abil și au aruncat-o în ograda românilor, sârbilor, sau bulgarilor. Dar mai ales în seama românilor în a căror țară ar fi bine să se creeze un fel de „Israel țigănesc”. Iar guvernele noastre și-au însușit sub obediență aceste teze defăimătoare pentru a nu-și deranja stăpânirea, în loc să repună în drepturi comunitatea țigănească și să-i recunoască legile sale de existență. Dacă am făcut remarca pentru români atunci, cu atât mai mult este valabilă pentru țigani acum: *„nu poți fi un bun cetățean român dacă nu ești mai întâi de toate un bun țigan în obștea ta”*.

**Mai nou, se pare că obștea țigănească este Europa însăși!**

Dar mai sunt și alții. Chiar cu pretenții deschise și agresive asupra teritoriilor, limbii și credinței. Tratez subiectul aici pentru că este relaționat cu surclasarea noastră. Pentru că nu doar condiția noastră numerică

este în vădit pericol ci chiar autoritatea simbolică a suveranității asupra elementelor constitutive ale statului.

Simbolistica maghiarilor în Transilvania a devenit covârșitoare și exasperantă. Guvern după guvern s-a întrecut în a produce favoruri unei făcături politice numită udemere pentru a-și menține la putere propriile partide debile. Bineînțeles, prin șantaj la drumul mare. Și ce avem azi... Școli românești în care se predă în maghiară, universități și licee segregate etnic, condiții de încadrare a funcțiilor publice mai severe ca la Budapesta, unități militare diminuate sau desființate din zonele desenate stat majoristic de marko belo, în timp ce au loc ceremoniale ale gărzilor iredentiste pe bulevardele cu numele criminalilor de război sau a asasinilor de popor român, în masă. Acestora din urmă, guvernul nefericitului de Năstase le-a ridicat statuia de la Arad, zice-se ca simbol al reconcilierii istorice după model franco-german. Eroare, domnule expremier! Este un simbol permanent al umilirii noastre naționale, este

paroxismul discreditării românilor, la care ați scris cu toată camarila de lachei și curve politice deghezate în aprozi europeni. A fost premisa incendierii casei lui Avram Iancu după ce l-au executat public prin spânzurătoare. Iar făptașii ne râd în nas! Asta ați făcut domnilor guvernanți de atunci, care vreți cu orice chip să vă explicați complicitățile de astăzi. Iată că nu vă mai ascultă nimeni, cu atât mai puțin hunoidul mustăcios și nesimțit al parlamentului de la Budapesta. Vine aici, în teritoriul revendicat de el, când are chef, și nici că-l doare-n cot de vreo interdicție de-a voastră sau de scrisoarea smiorcăită a lui Balaga și Anastase! Vorba lui Patapievici, au venit la ședința de urinare în gurile voastre deschise pentru laude preacurvite! Au prins curaj și au început epurările sangvine din invocatele ținuturi secuiești, au explodat declarațiile de separatism teritorial și ne-au invadat papistașii „new age” ce predică pe bani mulți. Și nu în ultimul rând, s-a încurajat trădarea fățișă. Un guvern întreg de defectori, prin 2007,

a făcut ședințe comune cu similarii lor de la Budapesta, dar nu pentru „pacea popoarelor”, ci pentru a renunța la Fundația marelui patriot român Emanuil Gojdu! Că unii s-ar fi săturat de România n-ar fi mare lucru, dar ce te faci când alții, cu pretenții de regi, semnează declarații tâmpite de cosuveranitate în schimbul recunoașterii lor drept suverani. Un fel de schimb în natură, suveran contra cosuveranitate. Astăzi vor partide transilvane, limbă transilvană, recunoaștere internațională independentă, mitropolie unică sub viperajul lui Laslo Tokeș. Vă vine a crede cât de mult uităm? Nu este vorba despre exclusivism românesc în aceste rememorări ci de o microinventariere a relelor care se abat peste românii transilvăneni, și nu numai, din ce în ce mai nesiguri de țara lor.

La răsărit, după același scenariu s-a vrut un partid al moldovenilor, o limbă moldovenească, o istorie a moldovenilor. Subiectul unionist este prohibit, eliminat din dezbaterea publică. Elementul etnic românesc este

anvelopat în spatele regionalismelor pravoslave susținute de sute de ziare, posturi de radio și televiziuni în limba rusă. Iar statul român se dă „fată mare” democrată care nu se amestecă în treburile interne ale altui stat. O gândire emanată dintr-o ocluzie neuronală care s-a blocat în clișeul unei ideologii ostile nouă, românilor. Românii de acolo sunt surclasați economic de firmele vampir ale imperialilor, de serviciile secrete ale clonelor comuniste antiromânești și de colaboratorii fideli ai neocominternismului găzduiți de București. Iar statul român se poziționează într-un spectator orb și surd. Sloganuri găunoase precum că suntem în Europa, că granițele nu mai contează, că este vremea unei frății universale, sunt doar masca unor gânduri ascunse și al unor evenimente încă nevenite! În timp ce se șterg granițele exterioare, apar subversiv și nevăzute, dar dureros resimțite granițe interioare. Granițe ale etnicilor colonizanți tiptil tiptil, ale religiilor intransigente cu lăcașe de cult opulente și sfidătoare, ale sărăciei extreme

din bordее săpate în maluri de Dunăre sau rupturi de dealuri, ale resurselor de aur ce urmează să plece către alte zări... Și drumuri. Drumuri ale bejeniei, drumuri ale exodului care depopulează teritoriul de români, drumuri ale defrișărilor, drumuri către nicăieri. Cum să-ți mai ardă de țară și ne-am când mintea este ocupată cu supraviețuirea. Abandon garantat! Cum să-ți mai ardă de făcut copii, și mulți pe deasupra, când ești muritor de foame, hăituit și desconsiderat de ocupanții zilei, umilit și abandonat de ai tăi, cărora le-ai jurat credință! Sinucidere colectivă! Cum să mai lupti când, ridicând arma ce ți-a mai rămas – cuvântul – îți este ruptă de către chiar de cel pe care vrei să-l aperi? Trădare și fratricid!

Noi nu am făcut legi pentru noi. Legile noastre sunt pentru alții! Nu am făcut o lege fundamentală și nu am construit un stat care să protejeze, să susțină biologic, ecologic, economic, cultural și moral-spiritual elementul românesc aflat azi în mare ananghie, decădere și

surclasare.

Nu s-a vrut incumbarea unei mândrii aparte, de român, sinonim cu ființa demnă, superioară spiritual, morală, sănătoasă și distinsă public, onorabilă tranzacțional, de cuvânt și mare încredere, apreciată pentru merite și proprie valoare recunoscută! Ceea ce se crede că suntem, se știe deja. Un brend injust și de neacceptat s-a instalat asupra noastră în acest ultim și nefericit sfert de secol. De la „salutul românesc” al cerșetoriei din gagul francez a lui „sil-vuple” (*s, il vous plait*) la steagul tricolor de la Departamentul de Stat american, în a cărui „gaură revoluționară” este chipul unui pui de rrom!

E rușinos ca alții să ne persifleze mereu, atrăgându-ne într-un fel atenția că nu ne ocupăm destul de morfologia existenței noastre. Facem demagogie și arborăm lux, în timp ce ne furăm și ne canibalizăm identitatea. Ne abuzăm și ne înstrăinăm, cu o iresponsabilă vitregie.

La fel facem și cu frații noștri de peste hotare, cum nu face nicio altă seminție cu ai lor. Ne batem cu elogiul în piept că suntem treizeci și cinci de milioane de români. Că mai mult de treisprezece sunt în jurul țării și prin diasporă. Că România este înconjurată de români! Și că îi așteptăm acasă, la marele trup al Țării Mamă! Gogomăanii de birt insalubru! Când ajung aici îi tratăm ca pe niște ciudați, ca pe străini. Ba mai rău, că străinilor le dăm cetățenie, le dăm pământuri și niscaiva demnități publice. Nu suntem proverbiali în a fi ospitalieri cu cine nu trebuie? Și apoi, la ce anume să se repereze acești conaționali de afară? Nu mai avem un stil specific românesc, nu mai avem o reprezentare de excelență românească cu care să producem gravitarea către casă, cu care să ne distingem pozitiv în competiția mănușii aruncate! Nu avem un ton convingător și pragmatic, ca mării români din trecut, ci unul lamentar, de curtezană veșnic vinovată prinsă în adulter cu grăjdarul!

De aproape două decenii pierdem populații întregi,



pierdem valori distincte, pierdem credința în noi înșine, pierdem demnitatea individuală și pe cea de popor, pierdem conștiința unei națiuni, pierdem, pierdem, pierdem... și nimeni nu a găsit un rapel decisiv care să stimuleze orgoliul național al acestui popor! Suntem la limită. De aici și până a fi surclasați definitiv și fără de întoarcere, nu mai este mult.

## **IX.**

### **AL NOUĂLEA DISCURS**

#### **Despre dreapta credință, bigotism și afurisenie**

#### **Convertirea bisericii la spiritul economiei de piață**

*„Dacă nu ne vom înălța spiritele, degeaba ne mai*

*îngropăm trupurile”.*

MIRCEA CHELARU, Kogayon, învierea rădăcinii,  
2012

Este greu să accept o teză simplistă din partea unor dogmatici talibani, indiferent pe ce parte a baricadei s-ar situa. Și mai greu îmi va fi să vă conving asupra a ceea ce urmează să susțin. Am revenit de cel puțin trei ori asupra subiectului, de altfel teribil de sensibil pentru slujitor și slujit, în aceeași măsură. Am primit replici subtile sau dure, sfaturi părintești sau atenționări de afurisenie, aplauze și nu mai puține înjurături de fiecare dată când am încercat să susțin teza mării deviațiuni. Demascarea deviaționismului religios și deturnarea, în periculoasă măsură, a menirii instituției bisericești nu sunt pe placul celor care se hrănesc cu o himeră creată în conștientul lor convenabil și cu atât mai puțin a celor care sunt beneficiarii privilegiați a unei asemenea

situații. Eu însumi am încercat să mă sustrag nor afirmații categorice pentru a nu face un deserviciu ultimei resurse pe care o mai avem. Dar tocmai pentru că această resursă este de apărât ea trebuie să fie și pură. Dacă este așa sau nu, rămâne să constatăm împreună. Am evitat pe cât am putut capcana discursului tehnicizat, cu sentițe exomunicatorii de genul celor semnate de atletul revizionismului religios, nimeni altul decât scriitorul Pavel Coruț. Încerc să ajut Biserica noastră care, pentru identitatea multora din consângenii noștri este singurul certificat de autentificare. Iar a te dezice de chiar ceea ce ți-a dat nume păstrat de secole este mai rău decât lepădarea lui Petru la cel de al treilea cântat de cocoș!

Religiozitatea se incumbă în ființa noastră în mod subliminal, odată cu experiențele trăite în familie iar mai apoi în comunitate. Reflexul rugăciunii, al închinării, cuminecării, împărtășaniei, sărutului de icoană este rezultatul comportamentului indus, mimetic,

al copilului sau adolescentului care nu are de unde să-și fi format o conștiință a divinității. Teoria imanenței religiozității este speculativă, ea substituind natura noastră divină de la care acceptăm imanența sacră, cu reprezentarea particularizată a acesteia prin formularea sensului religios. Copilul urmează îndemnul părinților dintr-un reflex de supunere filială față de autoritatea parentală și nu caută explicația de dincolo de gestul formal. Acest comportament creează o mecanică reflexă, fără substanță religioasă profundă, și nu se contorizează într-o trăire spirituală care să-l protejeze de erori comportamentale majore. Astfel apare rutina, iar mersul la biserică, odată cu înaintarea în vârstă, devine o obișnuință. Problema nu vine însă din toate cele mai sus spuse. Omul este om și mereu, prin natura sa iscoditoare este supus greșelilor. Problema vine dinspre cei ce sunt păstorii acestor suflete care, finalmente dau măsura credinței unui neam întreg. Nu aduc în discuție lipsa unei practici unitare în performarea serviciului

religios. Nu cutez a întreba de ce eterogenul și improvizația sunt mai des întâlnite ca niciodată. Este treaba dogmei și a inspectorilor episcopali să o facă și să aducă la ascultare și normă pe toți ereticii! Este vorba de parazitarea bisericii cu personaje străine de duhul lui Dumnezeu, care vin doar pentru a profesa o meserie. A spune despre un preot că își face meseria, este o blasfemie. Menirea de preot nu se fabrică prin exerciții fizice sau tehnici ascete. Menirea unui preot este apriorică și ea trebuie identificată în ființa umană chemată a se desăvârși în parcurgerea acestei îndumnezeite cărări. Fabrica de preoți cu diplomă este picamerul demolator al bisericii neamului nostru. Nu știința de carte este căpătâiul. Apostolii nu au avut facultăți și înscrisuri. Au avut credință, har dumnezeiesc și conștiința menirii în viața pământească. Știință de carte au și filosofi duple și inginerii materialști și avocații cei mincinoși și magistrații cei cu strâmbătate și doctorii cu mulți arginți! Cu toate acestea ei nu pot sluji

la altarul Sacrului. Peste toate aceste învățături ale oamenilor, preotul trebuie să fie făcut să cunoască și să pășească nechemat pe Calea Dreaptă a legilor lui Dumnezeu. Am făcut această introducere principială pentru a fi mai ușor cititorului să înțeleagă de ce am făcut demersul ce urmează.

Dacă până în 1990 practicarea vieții religioase era disimulată, fie și din nevoia unei protecții personale față de rigorile atee impuse de comuniști, eliberarea de constrângeri a fost urmată de explozia gestului teatral religios, cu predilecție din partea noii clase de politicieni, dar și a unei însemnate părți din media reconvertită, ca semn de penitență publică. Dar asemenea comportamente erau de așteptat și pe undeva sunt explicabile. Ele nu aveau cum să schimbe natura istorică a statutului bisericii pământene și se presupunea asumarea unei responsabilități majore a acesteia în zidirea unei societăți morale, de profundă trăire christică. Se aștepta ca omul risipit în materialismul

leninist să se recompună după legile divine, după regula pământului, după matricea căderii naturale. Modelul omului religios a fost asasinat în vuietul terorii propagandei ateismului, în birourile secretarilor de partid sau prin rapoartele patriotice, stahanoviste, ale turnătorilor ordinari. Omul religios plecase dintre noi și se exilase în rugăciunile bunicilor rămași de dinainte sau a călugărilor supraviețuitori în schituri ascunse în munte. Omul religios era o improvizație ca oricare alta din acele vremuri, repede dispus să se lepede de Cel de Sus la primul ciripit de turnător.

Libertățile neostoite la care am râvnit ne-au fost date cu prea plin și prea dintr-odată. Lacomii, am înfulecat din ele cu nesațul flămândului dar fără cumpătarea înțeleptului. Și ca după orice ospăț peste măsură, apare o gravă indigestie, apoi se instalează o greață cronică după care vine intoxicația ireversibilă. Dintr-odată bisericile au devenit neîncăpătoare, evenimentele de slujire tot mai dese și publicul prezent,

tot mai oficial. Neîncăperea bisericilor nu era din vina enoriașelor, mai mereu aceiași, ci din prea multul număr al interesaților de notorietate, a celor care, jenați a se închina până mai deunăzi, au început a-și face cruci „magnum signo” adică de la creștet până sub buric și dintr-un deltoid într-altul! Și cu mare repezeală, să nu le-o ia alții înainte. Mai ales când este vorba de grațiile Domnului! Biserica, în cvasitotalitatea sa, a devenit un spațiu comun de reunire, un fel de „bistro” cu comandă rapidă și consum ieftin. Și cum ispita este boltă de cheie în rugăciunea de căpătâi, și-a băgat coada politică și televiziunea, ca dezmațul să fie complet. Competiția interparohială a fost declarată liberă de orice păcat și s-a dat dezlegare la bani! Credința a început să fie scoasă la licitație cu strigări multiple! Monahismul religios a fost demis prin ordonanță tacită și a fost numit arhiereu șef „money-hei-istul” pragmatic, licențiat în managementul actului religios și propășirea idealului bănos. Tot mai mult, fosta sfântă biserică seamănă și astăzi cu o agenție



comercială interesată prioritar de cifra de afaceri cu tămâie, iconițe candelă, lumânări și a toate cele sfinte de la începuturi... Degradarea căpătâiului a făcut să se piardă esența. Comerciantul de acatiste, spoveditorul pe bani, ținătorul de cununii sau rostitorul de veșnică pomenire este una și aceeași persoană cu managerul de biserică. În lumea laică se luptă abitur pentru principiul lui Montesquieu al separației puterilor, nimic altceva decât, într-o traducere liberă, separația îndeletnicirilor. În autocefalia exemplară a bisericii cumulul de funcții lesnicioase este posibil, iar modernismul nu mai este sub anatemă, ba din contră. Nu mai este atât de necesară convingerea spirituală și nici măcar nu se mai insistă pe experiența religioasă, a dezvoltării unei minimale metafizici prin reflecție asupra condiției ultime a omului. Experimentul cultelor este unul subversiv și manipulatoriu pentru că nu urmărește îndreptarea credinciosului către divinitate ci îl agață într-o relație nemijlocită cu prestatorul de servicii religioase. Este

literă de dogmă că esența practicii religioase în plan social constă în desăvârșirea moralei publice și ținerea în echilibru a moravurilor fiecăruia. Acest rol s-a diminuat, din păcate, într-un mod nepermis chiar dacă aparent libertatea confesională este deplină și pârgھیile bisericii sunt netulburate. Implicarea Bisericii în moralizarea societății românești aflată în cumplită derută, este lăncedă și se reazemă preponderent pe rutină, într-un început de veac când mijloacele prozelitismului și tehnicile smintelii sunt ultramoderne.

Biserica pare nu numai pasivă și șovăitoare, dar chiar dă impresia unei contaminări – la nivelul multor prelați și oficianți – de morbul avantajelor materiale și de ispite trupești inadmisibile, ce corodează imoral noosul credincios. Din nefericire, în spatele blazonului Bisericii și-au făcut culcuș nefiresc unii speculanți și corupți lacomi de îmbogățire, iar destule servicii și oficiante ale clerului au devenit venale. Duhul dezinteresat, spiritualist ce ar fi trebuit să o anime

sublim, a lăsat loc ritualului mecanic și priorității de a construi și pricopsi noi lăcașuri de cult, cu domeniile și infrastructurile adiacente, neglijând nepermis de mult caritatea și opera socială, activismul religios, comunicarea cu esențele, dialogul sufletească în limbaj contemporan. De aceea Biserica noastră, cu toate plusurile de necontestat venite din timpul istoric, riscă astăzi să piardă pasul în fața unor secte invadatoare, purtătoare de intenții încă nedesluite pe deplin, dar bine tensionate pe mesaj subliminal și convertire propagandist-pragmatică. Dar cele despre care am făcut cu destulă amărăciune vorbire, nu sunt nici pe departe simptome particulare produse de societatea postmodernistă globalizată. Nu mă duc la exemple care vin mai ales din sânul bisericii catolice occidentale sau de peste ocean, și care pun sub grea încercare sentimentele de iertare creștinească. Nu caut nod în papură nici prelaților în tunică neagră doar pentru a produce un scor egal între părți și a mistui în focul

îndoielii reazemul străbun. Nu voi absolutiza nici unele din decăderile ultimilor vremi pentru a nu face păcatul atotștiutorului. Prudența mea vine dintr-o firească înțelegere a imperfecțiunii umane și a repetabilității ciclice a unor atari fenomene. Ceea ce le deosebește în manifestare este tocmai amploarea lor și durata consecințelor. Am găsit un text uimitor de valabil zilelor noastre, undeva la mijlocul anilor treizeci, în câteva din însemnările filosofice ale lui Mircea Vulcănescu, care merită a fi citite așa cum au fost ele așezate atunci: „... astăzi, când tot ce este filosofie religioasă, chiar la clerul de nume ortodox, este marfă de import, purtând pecetea mentalității apusene... răspunde și unei nevoi de orizont mai larg pentru teologii noștri, și unei nevoi reale de îndrumare a cugetării religioase de la noi. Literatura religioasă a sfinților părinți nu se găsește nicăieri în traduceri accesibile, hrană sufletească rezervată cu dinadinsul câtorva seminariști ceva mai destoinici în grecește. Biserica încetează educația

*religioasă în școli, după ultimii trei ani de istorie dogmatică papagalicească, impuși de program, tocmai în momentul în care adolescentul are nevoie de mai mult ca orișicând de o orientare, pe care de fapt nu i-o dau celelalte studii, inclusiv filosofia, cu toate asigurările expunerii de motive a ministerului la alcătuirea programei analitice. Biserica nu păstrează cu credincioșii alte legături decât cele ce-i pot procura de la aceștia sprijin bănesc. Câte biserici nu stau sub epitropie de atei!”* Se rosteau aceste cuvinte în anul 1925 în cadrul Facultății de Filosofie și Litere de la Universitatea din București. Este de prisos să comentăm asemărilor cu lumea noastră. Am doar a spune că nu poate fi indiferent nimănui de bună credință ce suflet se plămădește în trupul poporului român și cât de pregătit este slujitorul de sub semnul Crucii de a întreține curățenia și neîntinarea lui. Biserica ne trebuie pentru a spulbera misticismele, ignoranța, abuzul, batjocura, neantizarea, disperarea și abandonul vieții. Biserica nu

ne-a fost dată spre a produce resurse de putere pământească pentru supunerea sufletelor individuale și stăpânirea popoarelor. Taina creației și ipostazierea fac împreună rațiunea divină a existenței creștine. Oare asta am avut în România ultimilor șapte decenii? Decădere după decădere ne-au golit de esența umanului ajungând la limita animalității, fără ca ochiul lui Dumnezeu pe pământ să se opună absolut. De aceea cred că a venit timpul ca Biserica noastră Pământească să inițieze o purgă radicală a organismului social, începând chiar de la supușii săi slujitori, impunând cu o voce severă atitudine fermă, criterii și opreliști morale de netranzaționat, ajutând pe cei în suferință și trăind în duh creștin, în modestie și neprihănire, așa cum, spre bucuria noastră, unii preoți și călugări încă o mai fac. Biserica trebuie să mănuiască mai viguros atât dialectica veacului, cât și sancțiunile sale interioare. Ea trebuie să de-formalizeze factorul religios, readucându-l la vechea lui frăgezime, redând puritatea sacralului.

Și pentru a nu divaga în prea multe subtilități metaforice, voi conchide cu simplitate: mi-e dor de preoți cu har la altarul sufletului meu. Și cred cu toată ființa mea în puterea Dumnezeuului întrupat așa cum ne-a lăsat nouă, de neamul dacilor, lege sfântă de la începuturile lumii.

**X.**

## **AL ZECELEA DISCURS**

**Armata, reazem pentru națiune.**

**Năruirea zidurilor**

*„Nimeni nu va căuta un grad pe umăr în câmpul de luptă, atât timp cât îl poate obține într-o antecameră”.*

## NAPOLEON BONAPARTE.

Maxime și Cugetări, 114.

Am avut privilegiul să cunosc bine această instituție. Poate că este nimerit să spunem că Armata este mai mult decât o instituție. Ea este tratată sub această sintagmă în mod mecanic, îndeosebi atunci când se fac referiri la structura și organizarea guvernamentală sau la ministerul ce poartă numele misiunii sale sacre: apărarea națională. Dar Armata are personalitate proprie clădită din suma sacrificiilor sale, născută din identitatea numelor miilor de jertfiți pe câmpurile de luptă, hrănită de speranța unui neam întreg de-a lungul timpului istoric. Armata este și astăzi reazem la greu nu doar ca reflex al conștiinței unei națiuni de sine recunoscătoare, ci mai ales ca menire nealterată conservată de aceeași conștiință. Alături de biserica pământenă Armata s-a constituit în nucleul mereu viu al revitalizării ființei naționale făcând posibilă fie salvagardarea existenței



statelor românești, fie plămădirea unității lor definitive. Cu siguranță că cel care a lucrat la Constituția din 1991 a avut un subconștient luminat de harul dumnezeiesc, atunci când a individualizat Armata la articolul 118. Pentru că a extras-o din grămada administrației cotropită de ariviștii politici punând-o cu dreaptă cumpătare sub suveranitatea poporului. Așa ar fi trebuit să fie. Prin anii ” 94-” 99 se tot făceau simpozioane și dezbateri care mai de care mai siropoase și pline de izul cosmopolit al noilor „paradigme în schimbare”. Erau noii aparatnici de la Hans Seidel, Manfred Worner, Soros, Conrad Adenauer și chiar George Marshall care pregăteau asiduu viitorii politrucii, exegeți ai unui model de gândire steril și înstrăinat de nevoia reală a țării. Eu însumi am achiesat cu tandră credulitate la „noile abordări” având convingerea că militarul trebuie să accepte procedural liniile directoare ale puterii politice, supunându-se organic legilor emise de puterea legitimă în exercițiul funcțiunii. Nu aveam de unde să știu că mă

aflam în fața unei grave erori de percepție a realității manipulată expert de noii propagandiști integraționiști. Nu aveam de unde să știu, și ca mine mulți alții, că miezul dur al conștiinței națiunii – intelectualul angajat – avea să devină un hibridat de drept comun, un gangster fără de pistol care participă cot la cot cu bandiții de preerie la spargerea bănciilor. Nu aveam de unde să știu, și ca mine mulți alții, că al doilea reazem de națiune – Armata – avea să fie țintă fixă pentru cei dinăuntru vânduți, și mai ales pentru cei dinafară cumpărători, descompunând-o până l-a insignifiant, decapacitând-o până la lipsă de reacție și rebotezând-o în cele din urmă până a nu mai fi românească. Ba, chiar pe timpul unei guvernări socialiste de tristă aducere aminte se scosese atributul de „național” din denumirea ministerului apărării! Până unde s-a ajuns cu inițiativă personală a slugărniceii colective. Pentru că, vezi doamne, apărările nu mai sunt „naționale” atâta timp cât noi vom fi în alianța nord atlantică! Această formă de

slugărnicie jenantă și pentru noii stăpâni și-a pus amprenta pe fizionomia comportamentală a ofițerului român. Căderea sub greaua influență a unui politicianism gudurist, chitit numai pe succes nemeritat și imediat, a făcut din profilul militarului de profesie un contur contorsionist, dispus la „figuri” de balet pe sârmă pentru a supraviețui hachițelor politrucilor civili. Militarilor le-a fost dat în cap cu textul liberschimbist al controlului civil asupra structurilor de forță până când aceștia au început să renunțe la rigoarea meseriei însușindu-și metoda lascivă a cocotelor de cabinet. „Șmecheria” cu controlul civil, în fapt un act procesat și până în 89 de camarila comunistă, a substituit necesitatea cu necesarul. Adică, controlul civil a luat forma controlului de către civili a acestor instituții, și nu atât la vârful reprezentării politice cât mai ales în mecanismele dure ale procesării deciziei militare. O hoardă de trepăduși, odrasle ale potentatilor, cărăuși de tavă cu pahare de whisky și cafele la ibric, aveau să

aterizeze pe posturi consacrate a fi ocupate de profesii strict militare. Consilieri pricăjiți și consiliere sulemenite și-au găsit locul pe la cabinete de secretari de stat, ba chiar până și la cabinetul „șefului cel mare” al semegheului; directori stafidiți și directorițe plăpânde, dar cu dare de seamă aleasă, au invadat structurile de înzestrare, de politici publice, chiar de analiză politică și strategii operaționale, și de ce nu, cele de imagine publică, secretariat general, logistică și nu în ultimul rând structurile de management al resurselor de toate felurile cu predilecție cel al resurselor umane. Trai, neneacă, nu glumă! Totul a devenit „civilit” cu mare dare de mână pentru acoliți și datornici. Invazia nu a rămas însă, fără urmări imediate. Bugetul gema sub greutatea balastului acumulat. De undeva trebuia redusă această armată, „numeroasă” și „ineficientă”, și pentru ca treaba să fie în ton cu politica zilei, s-a trecut la o restructurare drastică prin trimiterea acasă a mii de ofițeri, maiștri și subofițeri, sub acoperirea legii

disponibilizării de necesitate. Dar această disponibilizare nu a făcut nici pe departe o așezare a corpului militar. Dimpotrivă. Tăierile cele mai grave s-au făcut la structurile de bază, la nivelul unităților operative și al statelor majore al unităților și marilor unități tactice. S-a ajuns până la inacceptabila situație de a se fractura lanțul de comandă-control și a dispariției de pe acest lanț al omologilor corespondenți. Am folosit termenii tehnici de construcție a sistemelor militare, chiar dacă cititorului neavizat îi va fi mai greu să le înțeleagă, dar este un limbaj al profesiei de credință și nu putem să nu exprimăm întocmai esența demersului. Cu riscul de a fi acuzat de ermetism, îmi asum aceste abordări pentru că ele sunt realități consumate care ne dau explicația situației la zi. Anume, la ce s-a ajuns! La o gravă disproporție dintre necesarul de execuție și structurile birocratice. O hidrocefalie structurală la nivelul conducerii ministerului a blocat procesul decizional oportun, a divagat infructuos în birocratism

zelos și excesiv cu repercusiuni grave în fundamentarea soluțiilor competitive. Rețeaua invizibilă a intereselor politicului a deturnat necesitățile reale ale armatei către zone obscure, adesea în concubinaj cu corupția și crima organizată. Afaceri cu programe netrebuincioase, adesea depășite, cochetării cu rețele dubioase în vânzări de armamente, achiziții directe de tehnică navală în stare de avarie, modernizări ale avioanelor cu resursele consumate, implementări preferențiale ale unor sisteme de transmisiuni, redislocarea arbitrară a comandamentelor în teritoriu însoțită de desființarea discreționară a marilor unități zonale, sunt tot atâtea explicații ale acestui melanj periculos dintre interesele exterioare pernicioase și nevoile reale ale instituției militare, în fapt ale națiunii române. **Pentru politicienii zilei Armata este ca o cocardă tricoloră pe care și-o pun la butonieră cu ocazia evenimentelor festive.** Și mai este Armata Română un tributor de morți pe câmpurile de luptă ale altora pe care îi avansăm „post

mortem” și îi trecem pe marmora neagră a câte unui monument ridicat în parcuri de promenadă. Nu mai este mult până când ministerul apărării naționale va ajunge ministerul funeraliilor naționale! mai nou am observat că fiecare „familie” politică își produce ceremonialul la monumentul preferat. Unii la Academia Militară, alții la Parcul Carol și mai nou la Palatul Copiilor. Nu ar fi nimic rău în a celebra sau comemora eternitatea eroilor! Numai că sectarismul politic îi face pe unii să nu participe la ceilalți. Fiecare cu eroii lui! Asta am ajuns! Dar dincolo de aceste aspecte, îndeobște știute, ceea ce m-a pus sub grea tristețe este spiritul de corp al oștii. Puterea unei armate, mai presus de numărul său, vine din coeziunea sa, din abnegația ca formă manifestă a datoriei necondiționat împlinite. Corpul viu al unei armate se deosebește de orice altă organizație umană. A compara Armata cu ministerul educației sau industria mineritului, cu tot respectul care-l port pentru ambele categorii de profesii, este o gravă și periculoasă eroare.

Insist pe acest subiect pentru a preveni intervenția patibulară a vreunui excrement ideologic care a făcut spectacol mediatic pe seama oștirii noastre. Din respect pentru camarazii militari, nu-i dau numele. S-a ajuns la inhibarea spiritului de corp ca urmare a unei politici stânjenitoare pentru guvernanții ultimilor ani, ca să nu-i spunem de-a dreptul idioate, în ceea ce privește statu-quo-ul militarului, indiferent de gradul său. Am făcut de mai multe ori afirmația că militarii nu trebuie să fie în topul știrilor și nici în clasamentele de notorietate. Cu cât se dau mai puțin în spectacol, cu atât este mai bine pentru ei și pentru țară. Calitatea lor se apreciază nu după cum se prezintă în fața camerelor de luat vederi sau în paginile jurnalelor, ci după modul cum își fac datoria. Cea mai bună protecție a unei armate este să fie lăsată să-și facă treaba – spunea un general englez. Ori treaba unei armate este aceea de a fi gata în orice moment să riposteze față de orice agresiune asupra națiunii. Iar treaba militarului este să știe să aducă



victoria de pe câmpurile de bătaie chiar dacă pentru acest lucru trebuie să moară. Să moară fără regrete! Dar pentru cine și pentru ce? În 1940 armata franceză a fost pe punctul de a nu se putea mobiliza. Starea de corupție a guvernărilor, prostituția politică și dezinteresul față de populație i-au făcut pe foarte mulți francezi să nu se prezinte la centrele de mobilizare. Tinerii chiar refuzau ostentativ această obligație, pe care considerau că nu mai este a lor. Pe zidurile Parisului puteai vedea oriunde sloganul „*pour qui? pour qoi*” (pentru cine? pentru ce?) Da, cu adevărat pentru cine și pentru ce să-ți dai viața? Când tu nu mai reprezinți decât un cod de bare pregătit pentru a fi scos din evidențe! Aici este marea bubă, domnilor guvernanți! Ați reușit să faceți în câțiva ani ceea ce nu au reușit să facă ocupanții în mai bine de o jumătate de secol. Ați desființat spiritul de sacrificiu și abnegația. **Ați ucis sursa eroismului pentru cauza națională. Pentru că ați ucis orice cauză și ideal național.** Tot sperați că va fi mereu pace. Să dea

Dumnezeu așa să fie. Dar uitați-vă numai de unde vine ciurma dușmăniei. Uitați-vă că inamicii cei mai feroce sunt creați de voi înșivă, prin neglijență, desfrâu și trădare. Inamicii sunt printre noi și se lăfăie în ospețele pe care le oferiți din truda acestui popor. Ați făcut tot ce v-a stat în putința voastră silnică să faceți din profesia de militar un rău, cumva necesar, iar ofițerii să fie percepuți ca niște paraziți „în două cizme”, crescuți la muncile agricole, minerit sau canal, după spusele unui patentat idiot șef de partid. O țară care își tratează astfel ofițerii este demnă de a fi umilită, la rândul-i, în același mod. Ceea ce ni se întâmplă deja, zilnic!

Condiția generalilor și ofițerilor superiori români este stânjenitoare, pentru că ați indus în percepția socială condiția lor de... vătăfi, caporali cu vipușcă sau urmași ai lui Moș Teacă și nimeni nu face niciun fel de gest pentru a ieși dintr-un astfel de con de umbră și de dispreț. Nici dinspre clasa politică, nici dinspre componenta intelectuală, și din nefericire, nici dinspre

cea militară, unde îl includ și pe președintele țării. Fiecare din voi, domnilor politicieni, din 1990 încoace, nu ați făcut altceva decât să transformați gradul de general într-o monedă de schimb, într-o recompensă de fidelitate, într-un instrument de manipulare și o convenabilă cumpărare a tăcerii. Criteriile stabilite pentru astfel de avansări, ca și practicile folosite, sunt bizare, absconse, arbitrare și nu fac altceva decât să accentueze și mai mult dependența partizană de politic a profesiei de militar. De aici vin umilința și degradarea morală ale militarilor. Ați adus în interiorul acestei caste viciul care a cancerizat țara. Ori, îndreptarea nu poate veni, în asemenea condiții dinspre cei care au compromis-o. Mă consolez cu șansa noastră de a fi în structurile Alianței. Pentru că o asemenea structură ar trebui să reacționeze corectiv cât de repede posibil. Și fără menajamente. Mai marii zilelor noastre ar fi trebuit să știe că partenerii din alianță țin mult la armatele lor. Cu atât mai mult, integrarea armatei nu ar fi trebuit

conjugată cu diminuarea rolului său de păstrătoare a mândriei și demnității naționale ori cu transformarea sa într-un element subsidiar cu sarcini periferice în operațiile conduse de mai marii zilei. Iată de unde vehemența mea împotriva desconsiderării acestei instituții-simbol în care Națiunea, de la Domnitorul Cuza încoace, a investit propria istorie și identitate.

Dar nu numai cei în uniforma trupelor sunt victima colectivă a acestui sistem căpătuit. Nu-mi arog atribuții peste limita cunoașterii reale a lumii celor în alte uniforme dar condiția funcționarilor cu statut special, mai de-a dreptul, a polițiștilor de toate gradele, a forțelor militare din alte instituții de forță decât Ministerul Apărării Naționale, și se știu care sunt acelea, slavă domnului, este la fel de precară, dacă nu cu mult mai rea. Dependenți de mogulii politici locali, de dirigenții de la centru dar mai ales de primarul înțepenit în funcție prin mecanisme electorale parșive, supraviețuiesc prin obediență încărcată de umilințe de

tot felul, reconfigurându-se, din spirit de conservare, din apărători ai legii și ordinii în complici ai corupției și capriciilor înstăpâniților. Dacă adăugăm faptul că mulți dintre cei intrați în sistem au fost cooptați, pe ușa din dos, fără niciun criteriu profesional, fără un anume profil de demnitate personală, fără conduită instituțională, ne explicăm de ce rata defectelor este atât de mare și de ce indicele de încredere în securitatea publică este rușinos.

Nici serviciile speciale nu se simt prea bine. Din resursă de imunitate informativă a națiunii sunt pe cale să se transforme în prestatori de servicii private, pentru potentăți! Lăsați de izbeliște din punct de vedere legislativ prin dese și repetate amânări parlamentare, acestea funcționează pe principiul minimei rezistențe și a autoprotecției cenzurate. Apoi caruselul diseminării informațiilor îl face pe ofițerul specialist, indiferent în ce structură activează, vulnerabil față de chiar ținta informativă. Este pus în lumina publică, contrar

cutumelor profesiei! Decizia departamentală, dar nu de puține ori chiar cea strategică, este surdă la produsul analizei informative, discreționară și arbitrară, iar rezultatele se văd în planul eșecurilor diplomatice, economice și financiare, în cele două planuri. Nu spun deocamdată și militare pentru că îmi rezerv o ultimă resursă de speranță. Puterea unei națiuni constă, dincolo de potențialitatea sa integrată, în capacitatea de a valorifica rapid, prin informație, stările și situațiile de oportunitate. În Românică noastră, vorba unui drag mie prezentator de presă, se hotărăște astăzi pentru alaltă-ieri! Caducitatea decizională este rateul zilnic al progresului, iar grimasa neputinței în fața unor realități care mereu sunt înaintea noastră cu cel puțin o etapă istorică se ambalează în câte o glumă răsuflată sau rânjete lamentabile. Parablegia la care făceam trimitire nu vine din lipsa puterii ci din incapacitatea actului de voință. Ori a vrea nu este suficient fără a ști cu exactitate și rigoare coordonatele țintelor naționale.

Armata, alăturată celorlalte instituții de forță trebuie să redevină acel reper de încredere a societății în ansamblul ei, care pot da temei mândriei de a fi român și pot să rămână, pe mai departe, un argument convingător și un instrument descurajant la îndemâna națiunii, în situații critice.

## **XI.**

### **AL UNSPREZECELEA DISCURS**

#### **Viziunea oarbă și barza chioară**

Anul 1918 a fost, cu certitudine, anul astral al românilor. Cine cunoaște istoria acelor vremuri nu poate să nu se întrebe a mirare cum de a fost posibil ca dintr-o

masă de politicieni fără vocație să apară peste noapte geniile mântuitoare! Nu este o figură de stil când afirm că, mai presus de orice lucrare omenească, Unirea Românilor a fost rânduită de Dumnezeu. Pentru că nu ne este cunoscut nici până astăzi cum că un politician mai de soi ar fi proiectat România Mare, așa cum au hotărât-o sorții. Maniu, Gigurtu, Carp, Marghiloman, Brătianu, Iorga – pentru a da numai câteva nume celebre ale epocii – nu au elaborat vreodată proiectul aducerii Bucovinei sau Basarabiei la trupul Țării Mamă. Viziunea lor s-a restrâns la ofertele Antantei, în mezialianță de interese imediate cu aceasta. Într-o emisiune dedicată evenimentelor premergătoare actului Unirii Mari, istoricul Mihai Alex Stoenescu, cu nonconformismul său deja binecunoscut, extrage din mîlul propagandei ideologice radicalul șlefuit al adevărului. Împătimiți ca toți levanții, politicienii de atunci s-au preamărit între ei pentru ca, mai apoi, să-și atribuie paternitățile actelor de creație și devotament,



care nu au fost reclamate niciodată de cei care le-au făcut cu adevărat. Singura reticență o resimt atunci când gândul rămâne agățat de deciziile militare ale anului 1919. A ocupa Budapesta și a nimici bolșevismul lui bella khan nu au putut fi doar rostul unei întâmplări. Poate că acel moment de inspirație a colonelului Moșoiu și cablograma de confirmare a ofensivei transmisă de locotenentul colonel Ion Antonescu au fost dictate de providență. Dar ce este viziunea dacă nu urmarea dialogului cinstiți cu divinitatea? Și cine oare poate avea această revelație dacă nu cel care trăiește cu setea dragostei de neam, cu jurământul său de prelat etern la catedrala memoriei patriei! Numai că predilecția noastră vizează pe făcătorii de politică, ceea ce absolvă din dezvoltarea subiectului implicarea militarilor la care cu aplecată frunte fac referire.

Nu ne-am vindecat nici în perioada interbelică. Ba, dimpotrivă! Lumea se mișca repede și periculos către o gaură neagră pe care cu greu putem să ne-o explicăm cu

raționamente umaniste. Bâlbâiți și preocupați de mercantilismul lor speculativ, politicienii vremii l-au convertit la năravurile lor pe Carol al II-lea, dezertorul, care și-a găsit astfel motivația perfectă de a-și institui dictatura de orgoliu personal. O dictatură nefericită și criminală, cum de altfel criminală a fost întreaga camarilă care l-a sprijinit. Despre cel fel de viziune să fi fost vorba dacă la ordinea zilei au fost ambițiile politice personale, chiverniseala pe seama statului și disprețul față de românul băștinaș! Necruțătoare rămân în veacul vecilor cuvintele de bici ale profesorului turdean Ion Fodoreanu, în tragica toamnă a anului 1940: *„Care este vina noastră? Este de căutat în chiar concepția noastră de viață. Scopul vieții noastre este huzureala, luxul, trândăvia, destrăbălarea. Cărările vieții noastre erau chiulul, șmecheria, învârteala, favoritismul, nepotismul, furtul. Am fost narcotizați prin școală și propagandă națională, cu idei prea frumoase despre virtuțile neamului nostru, pe care le-am luat de bune și de*

adevărate, le-am pus la căpătâi, le-am atârnat la butonieră sau la pălărie, le-am fluturat în vânt cu ocazia sărbătorilor, dar am continuat să trăim și să fim cu totul altfel decât ne afișam. Și într-o zi minciuna în care am trăit s-a răzbunat, iluziile s-au prăbușit și noi am rămas, atât cât eram, așa cum meritam, niște nemerniciți uitați în voia sorții. (...) Toate virtuțile strămoșilor și părinților noștri, toată gloria trecutului nostru apropiat sau depărtat au rămas vorbe goale cât timp în noi au fost lăsate să doarmă în amorțire sau au fost necunoscute și înăbușite în sânge, atunci când s-au trezit”. Parvenitismul și trădarea a făcut posibilă distrugerea darului dumnezeiesc al României întregite în granițele sale naturale. Nu doar cataracta politică a produs inevitabilul dezastru cât mai ales putreziciunea morală a vremii, faptul că destinul unei nații întregi încăpuse pe mâna unei camarile intrigante predispusă la tranzacții cu alogenii. Iorga era executat cu sălbăticia barbară a stepelor, nu fără de știința celor ce erau

obligați să vegheze! L-au executat pentru fermitaatea lui în consiliul de coroană. Celelalte explicații sunt basme de adormit tâmpiții. Titulescu a fost ca o fantă solară în obscurul unei guvernări deraiate iar viziunea lui asupra soluției de răsărit a rămas un bun de arhivă. Și pentru că a îndrăznit a privi altfel lumea de la răsărit a plătit cu destinul său. De acolo, de sub Tâmpa Brașovului, el ne strigă și astăzi de pe cruce crezul nemuritor al spiritualității sale. La români, însă, binele făcut nu rămâne nepedepsit!

Astfel, vrând să ne facem dreptate am pierdut un război drept pentru că viziunea de avarie a lui Ion Antonescu nu a putut să treacă dincolo de Hitler. Aceiași politicieni venali l-au împins la soluții extreme. Șefii partidelor istorice, pe care astăzi îi reabilităm la comun, au ținut mai mult la ambițiile lor înfumurate decât la soarta deja tragică a țării. Nu-mi pot explica, în pofida tuturor circumstanțelor istorice, cum de a fost posibil ca personalități de talia lui Maniu, Mihalache,

sau Brătianu să nu sesizeze crugul evenimentelor și să nu-și asume istoria! Dar era și de așteptat dacă ne referim la cutremurătoarea caracterizare făcută clasei politice românești de către Rene de Weck, nimeni altul decât ambasadorul Elveției la București, în perioada 1939 – 1945. El avea să constate că „*puținii politicieni consecvenți și detașați de interesele personale nu reușesc să acopere imbecilitatea indiferentă a majorității clasei politice sau birocrația dezordonată ori cuprinsă de o crasă neglijență, imorală și atentă doar la propria supraviețuire. Cu asemenea oameni politici destinul României este previzibil*”. În al său *Jurnal intim* apărut în 1947, Petre Pandrea afirma că psihoza paranoică, de penitenciar, a înlocuit rațiunea de guvernare a politicienilor acelor vremuri. Un vânt de nebunie și de pierzanie bătea peste societatea românească. Aveam să constatăm că viața publică poate deveni asemenea unei leprozerii de care oamenii puri și echilibrați nu se pot apropia decât cu aviz medical.

Consecințele le trăim cu umilință și astăzi.

Câțiva ani mai târziu, miopia personală a regelui Mihai a permis instituirea primei Republici. Cea populară, de tip bolșevic, troțkisto-stalinistă. Viitorul ne fusese trasat cu un karandaș roșu pe care infantul rege la ținut în mână când și-a semnat abdicarea. Viziunea lui s-a redus la a-și salva pielea, aruncând în mocirla bolșevismului întreaga românităte. De fapt nu a făcut altceva decât să desăvârșească ticăloșia lui taică-său.

În satul unde s-a născut Ceaușescu, orizontul se termina la coama primului deal dinspre răsărit. Întotdeauna a fost un orizont roșu. Monocromia viziunii sale ne-a uniformizat în societatea socialistă multilateral dezvoltată și ne-a irosit viața cu iluzii dovedite mincinoase și sperjure. El nu a putut să vadă lumea de dincolo de coama dealului sub care se născuse. Chiar dacă la începuturile sale socialismul a fost acceptat ca o alternativă în reconstrucția societății românești, datorită în principal tragediilor și deziluziilor provocate de cel

de al doilea război mondial, s-a dovedit repede că noii politicieni și-au refăcut privilegiile, constituind nomenclatura burgheziei proletare, cea mai oportunistă, parvenită și avidă de toate tentațiile societății de consum, cea mai ticăloasă prin origine, comportament și condiție intelectuală. Viziunea acestora nu putea avea pretenția elevației peste piciorul broaștei și nici nu puteau măsura timpul decât cu fusul orar al Kremlinului.

În decembrie 1989 un trăsnet a făcut lumină. Un Prometeu nevăzut s-a ridicat împotriva tiraniei din noi și ne-a ajutat să ne rupem lanțurile interioare. O clipă am văzut nu doar mirajul viitorului ba chiar și bolta celestă a templului neamului. Ceea ce am crezut noi atunci că este viziune s-a dovedit a fi doar vedenie. Cum altfel putem explica incapacitatea noastră de a fi fost câștigătorii prin revanșă dreaptă, atunci când a dispărut URSS-ul? Cum putem să justificăm generațiilor care vor veni că am fost atât de neputincioși atunci și nu am

adus acasă măcar Basarabia? Ce vedenie au avut semnatarii tratatului cu Ucraina, în acel an nevolnic 1997, care este la fel de odios ca 1940? Ce fel de experimente economice și mai ales sociale s-au aplicat pe seama porului român de am ajuns să nu ne mai privim decât cu coada ochiului din cauza rușinii pe care o trăim, lăsându-ne uzupată identitatea limbii și a numelui!! De peste 20 de ani România se află sub sloganul politicianismului pragmatic: „*dacă nu noi, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?!*” Asta **DA** viziune! Nu trebuie să ne mire faptul că percepția indusă publicului românesc de către propria clasă politică nu este decât deplorabilă. Îndepărtarea electoratului, nereușitele guvernărilor, patronarea jafului economic, corupția, hoția, dezinteresul pentru soarta țării și multe altele au arătat că avem de-a face cu cea mai păcătoasă clasă politică de la fanarioți încoace. Este vorba de o clasă politică de strânsură, aprig dezbinată când este vorba de rezolvarea treburilor țării, strâns unită pentru



interesele proprii, fără educație politică și convingeri ideologice consolidate, necinstită și coruptă, incapabilă de a gestiona cu eficiență țara. Experiența de guvernare a acestei clase politice în toți acești ani postdecembriști, cu infime excepții, este bogată în soluții de compromis, nerealiste și de improvizatii care nu au fost validate de viață. Erorile și eșecurile sunt, de departe, mult mai numeroase decât reușitele iar bilanțul este unul negativ. Atâtea câte au fost, reușitele României de azi aparțin cu precădere, în plan european, cicălelilor Uniunii Europene, iar în plan euroatlantic, urecheli Statelor Unite ale Americii.

Dacă vă mai aduceți aminte, anul 2005 a debutat, pentru români, cu speranța lui „*Să trăiți bine!*” și fiecare și-a croit propria imagine despre acest fel de a trăi. La nicio lună după instalarea noii guvernări, au început perplexitățile iar sensurile sloganului prezidențial au devenit glume de tarabă. Administrația este somată să-și materializeze viziunea în cel mult 6

luni, altminteri o luăm de la capăt. În plan extern Moldova este la fel de importantă ca și Marea Neagră, numai că și una și alta depind în cele din urmă de avizul dublei semnături, din partea Moscovei și Washington-ului. Este bine de știut, și este vremea să le o spunem deschis, că geopolitica a devenit între timp o știință exactă și abaterile de la regulile sale severe se sancționează de proprietarii puterii reale. Fără o viziune pe termen lung, care să fie legitimată de interesele perene ale Națiunii, în consonanță cu cele ale mediului european, toate acțiunile noastre vor rămâne în fișierul bunelor intenții și vor fi clasate de istorie. Marile politici se fac de către marii bărbați de stat atâta timp cât aceștia se personifică cu marile idealuri ale națiunilor din care fac parte. Altminteri totul devine un joc de sumă zero. Câștigă speculanții globalizați și pierd continuu, în același prezent, popoarele lumii. A vedea nu este un simplu verb la conjugarea a doua ci o formă obligatorie de existență. „*A vedea bine!*”, trebuie să devină sloganul

obligatoriu ale viitoarelor conduceri ale României. Și este singura cale de a ne regăsi, cu sinceritate, împreună.

Numai că și acest ultim an ne găsește în aceeași mare și urâtă dezbinare. O răutate endemică, o molimă de corupție și peste toate, predilecția inegalabilă către mahalagism de nivel înalt.

**Am ajuns nu doar o periferie geografică ci și o autentică mahala europeană.**

## **XII**

### **AL DOISPREZECELEA DISCURS**

**Globalizare, continentalizare, idiotizare**

**Mutilarea identităților.**

*„Un naționalism nu devine universal renunțând la formele lui specifice și încercând o „înțelegere” cu alte forme – ci devine universal când izbutește să valorifice într-un mod propriu viața, creând un sens nou al existenței”.*

MIRCEA ELIADE.

Vremea, ediția de Paști 1937.

Nu-mi fac probleme asupra a ceea ce vor zice patronii noii ordini. Nu pentru că nu aș ține serios cont de aserțiunile lor, fie și dintr-o prudență științifică, ci pur și simplu pentru că nu vreau să mă complic cu explicații inutile. Inutile deoarece tot ce aducem ca argumente sănătoase în favoarea ideilor care prevestesc falimentul megasistemelor sociale sunt incinerate de cuptoarele fahrenheit ale ideologilor globaliști. Nu încerc să mă substitui nici marilor incantori ai versetelor ultrașe din care nu rămâne decât zgomotul obositor și

cel mai adesea dezgustul pentru profanare. Îmi repet cu obstinație ceea ce am spus acum 20 de ani la Târgul Mureș, după evenimentele sălbatice din martie: „*națiunea nu se iubește răcnid cu furie, despre Ea ci lucrând cu sânguință și smerit, pentru Ea*”. Când m-am decis să abordez acest inconvenabil subiect am luat în calcul nevoia de reconsiderare a unor fantoșe comerciale exhibiționate pe la mai toate posturile de televiziune și tranșate de niște măcelari ai vorbelor academice gargarisite. Mă refer, desigur la problema devenită problematică, a naționalului, a identității unei națiuni și convertire acestora la numitorul comun al globalismului.

Am pronunțat fără echivoc, acum 20 de ani, că subțirimea spirituală se explică prin lipsa intelectului creator. Iar lipsa intelectului creator explică apariția și exersarea unui comportament eminamente primitiv pe care l-am definit ca fiind „mimetic”. Dezvoltarea ipotezelor în jurul mimetismului a reușit să identifice și

modelul de guvernare xeroxat al rețelei subliminate de avantajele diluției identitare. Verdictul de astăzi vine de la sine: corciturile politice au compromis virtuțile conceptului globalizării pentru că au atentat la identitățile naturale. Au generat diferențieri artificiale, din premise falsificate cu murdară știință, pentru a produce opozabilități, pentru a-și genera argumente de lucru permissive utilizării forței și amestecului brutal în treburile interne ale suveranilor. Eu însumi admit conceptul de globalizare și existența efectelor sale benefice, pe foarte multe planuri. Dar am simțita convingere că trebuie să avem măsură. Și criterii multiple, „omnia cogitur”. Pentru mimeții zilei, globalizare înseamnă numai americanizare, numai imagine superfluă, numai superficialul propagandei predilecte de contracultură. Am adoptat numai consumismul post-capitalist vestic, luând cu voluptate multe din racilele sale, dar foarte anapoda și câte puțin din calitățile profunde și eminente ale societății apusene

tradiționale. Am luat numai formele superficiale în detrimentul substanței, numai jargonul vulgar peste expresia românească, numai cântecele răcnite peste cele românești, numai fasoanele „de superioritate” adăugate la moftangismele românești, dar nu și pragmatismul, eficiența, munca și inteligența lor organizatoare. Reversul a venit de la sine uitând tocmai occidentul cultural. Filosofia carteziană, dialectica lui Hegel, metafizica lui Heidegger sau nihilismul lui Nietzsche, dar și modele de societate ale lui Thomas Morus utopicul, Thomas Hobbes umanistul, St. Simon socialistul creștin, J.J. Rousseau contractorul social, axiologia meritului promulgată de Vilfredo Pareto, operele muzicale ale lui Wagner, Debussy, de Falia, Berlioz sau Beethoven, și lista continuă a fi deschisă domnilor, a rămas doar sursă bibliografică, în cel mai fericit caz, și atât! Spre firava lor consolare unii oficiali se raportează la aspecte similare de prin apropierile noastre. Cică așa trebuie să se întâmple atâta timp cât am aderat la structuri

integrate, la spații comune, la obligații asumate. Asemenea bezmeticii auzim la tot pasul. Se pedalează pe condiționări care nu au fost impuse de nimeni pentru a-și acoperi mizeria morală, sterilitatea unor gândiri, dacă ele există cumva, incapabile de renovare și construcție proprie. De altminteri, continentalizarea sau globalizarea instituțiilor nu a cerut niciodată desființarea specificității regionale sau locale. Dimpotrivă. Nu trebuie să renunțăm la valorile noastre de diferențiere specifică. Nimeni nu ne-a cerut să-l îngropăm pe Nae Ionescu sau să-l conservăm în debaraua cadavrelor pe Eminescu. Nu ni s-a interzis să-l recitim pe Cantemir, Eliade, Barbu, Culianu sau Petriceicu Hașdeu. Nu ni l-a scos nimeni pe Sadoveniu sau Goga din manualele de limbă și literatură română, și nici nu a existat directivă europeană de anatemă contra ilustrului Ioan Vodă Cuza pentru secularizarea averilor. Ei, domesticii de aici, îndobitociții în cele slugarnice, au făcut toate aceste nevolnicii. Râd de noi și cei din Zimbabwe. Căci proasta



guvernare, generată nu atât de incompetență ci de reaua credință, substituie regulile corecte și le pervertește în numele poporului. Poporul despre care am făcut vorbire și scriere la început, nu poate reacționa, fiind asemenea unui bolnav perpetuu, anesteziat pe o masă a chirurgiilor politice, de la care nu se așteaptă decât malpraxisul ucigaș!

Și totuși, acest popor adesea pedepsit cu hulă, este sieși, marele giuvaer. El nu a renunțat niciodată la memoria inalterabilă care transcende toate vicisitudinile, toate otrăvirile de dinăuntru sau de dinafară. Pentagrama sacră a identității se păstrează în taine și astăzi, așa cum numai basmul și balada le pot ține minte. Aici s-a încercat și se screm încă unii alogeni mintali să ne lovească cu perfidie. Și dacă verbul meu este nervos este și pentru faptul că, prin educație și proprie trăire nu am acceptat niciodată toleranțe pe acest subiect. Pentru că cele cinci elemente specifice, ele însele nu pot fi negociate vreodată: steagul, cântecul, portul, limba și

datina.

Am început „noua eră” post socialistă cu o gaură în steag. Prea bine, vor spune unii, am smuls simbolul comuniștilor! Ce am pus în loc? Cine suntem și de unde venim? Steagul este locul la care te aduni când ești în primejdie. Steagul este simbolul puterii tale pe un teritoriu care nu doar că îl administrezi, dar care este proprietate de țară! Steagul este expresia obârșiei istorice care te-a consacrat în conștiința universalității. Steagul este expresia suverană a unei puteri legitime și pe care îl pui în fața Ta la tratative, la negocieri la „summit”-uri sau pe cortul de campanie din pustiuurile afgane, sau ți se ridică în semn de omagiu suprem la olimpiadele lumii, sau ți se înfășoară pe catafalc atunci când cazi secerat sub El, pentru El! Ca nimeni altul, El, Drapelul Națiunii dă sensul luptei tale, dă putere numelui tău, te face egal în fața celor de-o seamă cu tine! Ce este cu steagul nostru? A rămas orfan de trecutul său. A rămas cu aceeași gaură revoluționară în

piept așteptând ca fiii lui de atunci să-i umple din nou sufletul. Steagul meu și al tuturor românilor a rămas fără inimă! Și pentru că este aidoma celui din Ciad se merge la cacealma de către unii. Ori nu-l mai pun deloc ori pun alte steaguri, de ale lor, locale. Chiar pe ale altora de prin vecini, cu semne secuiești, sârbești, ucrainești, cu semilună, cu vulturași, cu cruci teutone. Îl ridică și când echipa națională joacă hochei în meciuri internaționale. Pe la diferite primării steagul nostru este interzis sau pus de ziua lui în doliu. Piețele Tricolorului din reședințele de județ se populează doar la ordinul prefectului, odată pe an. Și cu cine! Cu cei care fac din acest moment o simplă bifă în calendarul activităților publice. În rest, stă atârnat pe câte un catarg de sector, zdrențuit de vânt și nepăsare... El, curcubeu dacic coborât din tăria timpurilor străvechi, ne privește îngăduitor pentru că este legat prin jurământ să nu ne lase. Chiar și atunci când dintre noi îl părăsesc ticălos pentru simbrie străină.

Cântecul nostru este izvorât din cele șapte note

eterice combinate în regulă terțelor sacre și a cvintelor dătătoare de viață. Fraza noastră muzicală este consonantă cu vibrația cosmică producând armonia apolinică și desărvârșirea rugăciunii. Oriunde ai fi în lume nu poți confunda nici jocul Ciuleandrei, nici Călușarii, nici balada lui Ciprian! Oriunde ai fi în această lume buciul din Apuseni, hăulita de la Gorj sau țâpurita din Oaș nu sunt repetabile pe nicio altă paralelă. Dar iată că se perfuzează o otravă cu gust de manea în ateneul nostru interior și mii de sunete scâncite, hăhăituri de patrupezi schilodit ne invadează teritoriul nevăzut al sufletelor. Tipul de partitură este linear, strident și primitiv. Asemenea aranjamente muzicale, cândva comandate la funeraliile faraonilor, produc o stare de amnezie imediată, o trăire frustrată fără conținut, care simplifică viața în binar. Efectele psihomentale sunt derivate ale trăirilor instinctuale primare cu trimitere la reproducere și îngurgitare! Nu ar fi o nenorocire prea mare dacă asemenea decadențe ar

avea clienți doar dintr-o anume etnie. Nici nu am avea vreo temere asupra unor mofturi ocazionate de petreceri private. Dar când totul se manelizează, când jurii cu pretenții trimit la Eurovision expresia ușuratică a ceea ce se vrea a ne reprezenta, atunci nu mai este nimic de tolerat! În Europa nu se aude minunata rapsodie a românilor ci maneaua lui costi ioniță.

Nu am să mă opresc în acest discurs prelungit asupra portului nostru. Este nevoie de o dezvoltare de sine stătătoare pentru că straiul românilor, dar și la alte popoare plecate din aceeași matcă, reprezintă însăși povestea creației. Ar fi nedrept să expediem un asemenea subiect în termeni etnografici pentru a schița doar conturul temei. Oricum nu părăsim subiectul fără a produce următorul enunț: straiul din străbuni îl face pe român să fie aidoma coborâtorilor din cer!

Rolul limbii în devenirea unei națiuni este deja axiomatic și nu necesită nicio altă argumentație. Structura limbii române, modelul de gândire care stă în

spatele logicii verbale și creației cuvintelor, reprezentarea noțiunilor și organizarea frazelor au o diferență proximă ireductibilă la alte limbi. Puține popoare și-au conservat în astfel de parametri limba știut fiind că majoritatea au suferit prelucrări de cabinet și în laboratoare lingvistice care au fost apoi impuse de elitiști în circulația de masă. Orice limbă este supusă propriilor limite pe care le depășește prin acumulări referențiale compatibile din limbile de contact. Domeniile nou apărute produc noțiuni noi, dezvoltă pachete de termeni intraductibili și este evidentă nevoia de preluare în limbajul tehnic și științific a acestora. Limbajul informatic, spre exemplu, este deja universal și valoarea sa de numitor comun al umanității este o realitate. A te opune este illogic iar a refuza este o aberație. Dar a surclasa propria limbă cu cuvinte cosmopolite pentru a da greutate unor spuse personale, și mai ales în spațiul public academic, și mai grav în mass media culturală, este o abjecție. Un studiu furnizat

de regretatul profesor Pruteanu arată că în mai puțin de zece ani, vocabularul curent a fost invadat cu peste 400 de cuvinte străine, în majoritate covârșitoare, englezisme. De la mii de reclame frivole până la replici casnice curente. Generația juvenilă a fost cea mai infestată fiind, evident și cea mai vulnerabilă din lipsa experienței lingvistice consolidate. Cool, nașpa, nice, free, workshop, fashion, shopping, live, driver, mini sau super market, platza, room service, organizer, chief manager, p.r. adică public relations, open space, call center, și cred că nu este cazul să extindem exemplificările, sunt folosite cotidian intrând deja în automatismele de exprimare publică. O limbă este expresia spiritualității unui popor. O limbă trebuie apărată de barbarismele externe și nu numai... limba română are suficientă resursă de exprimare semantică pentru a reda sensurile cuvintelor invadatoare, păstrându-le autenticitatea. Uzurparea limbii este un atentat la autenticul etnonim și duce la diluarea

identității prin expresie. Nu doar agramatismele devenite cronice sunt trotilul de sub noi ci această frenezie a simplificării gândului în care te-ai născut. Simplificarea expresiei nu este doar lene intelectuală ci și simplism logic ceea ce sărăcește profilul uman al individului. Pledoaria pentru apărarea identității prin prezervarea expresiei lingvistice nu este doar o problemă de mândrie națională ci o chestiune de existență istorică. Cei care o masacrează zilnic, mai ales în „talk-show”-uri cu vedete analfabete și „businessman”-i agramați, sunt cariile podoabei ce ne-a fost lăsată de ctitorii de neam și obște. A ne apăra de asemenea invazie subculturată este o obligație a întregii nații!

Poate că revenind la modelul nostru cultural vom putea într-o măsură mai mare să înțelegem propria valoare prin comparație activă. Adică, să punem în antiteză ceea ce reprezintă constanta noastră perenă cu ceea ce este variabilă ușoară în viața popoarelor



europene. Și, poate atunci vom fi mai atenți cu tot ce este al nostru și vom evita capcana unor miraje trecătoare... vom ști cum să prețuim zestrea întregii umanități evitând eclipsele temporare politice sau ideologice. Cum spre exemplu, negăm prin omisiune marele depozit de înțelepciune a culturii ruse, a spiritualității vechiului Bizanț, a marilor creații a lumii arabe sau a milenarei culturi chineze. Recuzarea ideologică este o boală a lumii pozitivistice, a sistemelor de gândire exclusiviste și dornice de hegemonie nemeritată. Cultura popoarelor fac împreună zestrea de aur a umanității. Iar umanitatea nu se compune doar din „coca-cola” și „me-donalds”. Umanitatea și diversitatea sa de existență este esența Logicii Sacre a Creatorului.

Aș fi vrut să opresc discursul aici. Se cuvenea să lăsăm apoteotic un cadru optimist și încurajator. Însă este dificil să accepți o realitate contrară, mai ales când ea se exersează fără perdea în chiar prispa casei tale. Și mi-am amintit una din conversațiile mele cu eminentul

dramaturg, cu enciclopedicul Paul Everac. Prin anul 2003, dezbătând criteriile de fondare a Mișcării Naționale Române avea să riposteze intenției mele de a trata diferențiat mecanismele globalizării. Și spre respectul memoriei sale doar am să redau și varianta care a fost cu adevărat practică la români: „la noi, dragă generale, a fost mult mai simplu. Dumneata ai darul de a te complica pe lucruri simple. Globalizarea sună cam așa: *„ieși tu din uzina cu utilaje competitive, ca să intru eu; dă-te tu la o parte de pe piața internațională (eventual te și falimentez chiar dacă ești performant) ca să încapă mărfurile mele; nu-ți cinsti eroii tăi și istoria ta decât dacă te autorizez eu; nu relaxa impozitarea pe beneficiul re-investit dacă nu vreau eu; și în general nu face niciun pas decisiv fără avizul consilierului meu, instalat în locul celui sovietic de abia plecat. Altfel îți închid ușa în nas”*. Un asemenea stil nu se cheamă globalizare, dragă, și în consecință nu-l putem accepta. Dar împărtășim aspirația

către o lume mai integrată, mai solidară, mai dreaptă. Nu ne este indiferent, însă, prin ce modalitate și cu ce preț urmează să împlinim aceste aspirații sincere. Nu mai trebuie să ne facem preș de dragul vrabiei din gard!”

Așa a fost atunci. Oare astăzi mai este la fel? Dumneavoastră ce ziceți!?

## **EPILOG**

**Concluzii restrânse de sfârșit, pentru ceea ce urmează**

Tinerii, fac recurs la istorie, și se trezesc furați de propriul viitor. Ei refuză falsul și abjectul celor care i-au mințit și nu iartă. Au început întoarcerea la izvor și își reînvie rădăcinile!

Maturii sunt sufocați de insecuritatea zilei de mâine

și caută soluții desperate și umilitoare pentru a supraviețui. Peste patru milioane dintre ei au plecat să slugărească sub vasalitatea baronilor vestici. Din emigranți au ajuns colonizați și urmează a fi asimilați. Se împacă cu soarta în speranța că Dumnezeu o să fii aibă în pază. Acum și-n vecii vecilor...

Bătrânii, sănătoși sau mai degrabă roși de boli căpătate în anii grei de muncă la colectiv sau fabrică, își așteaptă resemnați sfârșitul. Unii chiar și-l doresc să vină cât mai repede. Nu înainte de a se târa umilitor la câteva moaște dătătoare de speranță ca mai apoi să se îngrămădească la o strachină de borș și câteva sarmale reci...

Țăranii nu-și mai pot lucra pământul roditor. Chiar dacă și-l iubesc încă, din disperare îl vând cu o inconștiență criminală lăsându-și urmașii fără moștenire de țară. Se amăgesc cu ajutorul social, se intoxică cu emisiuni teve și devin tot mai religioși, tot mai habotnici.

Muncitorii nu mai sunt o clasă socială. Nici măcar o categorie ocupațională. Și nici nu-i mai interesează acest lucru. Au devenit între timp negociatori permanenți pentru drepturi salariale supracuvenite. Sindicaliști fiind, se antrenează în tehnica șantajului și așteaptă venirea noului regim plin de promisiuni. Trocul public este înscris în cartea de muncă a fiecăruia dintre reprezentanți, eternizați pe funcții.

Intelectualii de rasă sunt pe cale de dispariție. Snobismul și impostura celor cu diplome ID sunt greu de identificat și se insinuează tot mai perfid în noile modele publice. Nicio idee nobile nu îi mișcă din turnul de granit al propriilor gratulații. Sublima satisfacție constă în împlinirea orgoliasă a unei opere personale, chiar dacă nu o citește nimeni.

Au venit și cororegionalismele. Nu mai suntem români. Suntem ardeleni, transilvăneni, olteni, valahi, sau moldoveni, sau basarabeni. Mai nou, secui cu țară proprie. Grupurile se coagulează tot mai abitir în jurul

celor care fac diferența față de mulțimile opozabile. Foamea de o nouă identitate este imensă iar oferta guvernării centrale este neconcludentă, debilă și repulsivă.

Se pare că nici Națiune nu mai avem. Civismul sau tot ce este civic este prezentat ca un panaceu universal. Un fals public cu acte în regulă! Societatea omogenă este caducă, chiar anacronică, caz în care s-a trecut la dispersia ei într-o mulțime de subdiviziuni de publicuri, într-o populațiune compozită paneuropeană. Suntem un public captat la diverse spectacole tematice pentru care plătim cu propria fostă identitate colectivă.

Iar țara, ultimul reazem de acasă, a devenit o subdiviziune regională continentală, cu contururi probabil, modificabile. Aici vin și de aici pleacă fără opreliște și fără căpătâi, globaliști din toate colțurile lumii.

**Nu cred în prorocirea prin care aveam a fi**

**cândva Noul Ierusalem. Știu doar că trăim o certitudine incontestabilă: suntem pe cale de a deveni Noul Babilon.**

**Domine, absolvi nostram ad advocatem!**

### **Post scriptum**

Nu am tânjit niciodată după o viață cu onoruri și avantaje artificiale atât de mult încât să-mi sacrific adevăratele simțăminte și opinii. După cum nu am consimțit de fel ca pentru cine știe ce pomeni să-mi sugrum vocea proprie îngropând-o complice în tăcerea comună a mulțimii.

Dimpotrivă, mi-am dorit ca vocile lucide să se afirme tot mai puternic în mediul nostru cultural, spiritual, social și politic, captând pe toți cei care încă stau de o parte sau se ascund în falsul lor conformism,

disimulându-și de nevoie sau din neîncredere, fiorii iubirii de patrie și de neam. Aceste trăiri nu ar fi fost posibile a prinde rostul pildei fără minunații oameni de mare spirit și cultură pe care i-am cunoscut în toți ani vieții de până acum, și cu care am împărtășit mii de idei în tot atâtea ore de reflecție sinceră. În gândurile și opiniile exersate se regăsesc cu prisosință și gândurile lor rafinate de exigențele propriei mele opțiuni.

Tocmai în aceste vremuri dificile și contestate este nevoie de multiplicarea acestui mod de a fi și a trăi pentru a putea pregăti pe cei gata de asumarea marilor răspunderi, pentru a pune bazele teoretice ale unei ADEVĂRATE RENAȘTERI MORALE ȘI SPIRITUALE, nu prin anularea NAȚIUNII, ci prin consolidarea demnității ei în marea familie europeană, în universalismul Umanității.

Cred cu convingere că putem să arătăm lumii că suntem o Națiune a oamenilor cinstiți și capabili de



progres, conștienți că sunt purtătorii unui mesaj propriu din adâncurile trecutului lor multimilenar spre vremurile încă nedefinite ale viitorului de mâine.

Cu sinceritate.

Autorul